

DEVİRİM İÇİN

DEVİRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAKI!..

1 MAYIS'TA GELENEĞİMİZİ
TAKSİM'DE YAŞATTIK!

BOŞ YERE
SAVAŞMAMAK İÇİN
ZAFERE KADAR
DEVİRİM

Proletarya ve ezilen sömürülen emekçilerin kurtuluşu yalnızca zora dayalı devrim yoluyla olabilir. Demek ki, kurtuluş ile devrim birlikte düşünülmelidir. Yalnızca toplumsal bir devrim, komünist devrim kurtuluş getirecektir.

Syf: 3

FİLİSTİN;
ÇÖZÜM
SİLAHLI-TAŞLI
DEVİRİMDE

İki halkın bir arada yaşamasının tek koşulu, yine her iki halkın birbirleri karşısında eşit haklara sahip olmalarının tanınmasıdır. Yasal anlaşmalar ya da yasalar, ancak iki halkın bu eşit haklarını kabul ederse geçerli olur.

Syf: 6

İŞÇİ SINIFI VE
EMEKÇİ YİĞİNLARIN
SİYASAL EĞİLİMİ

Geniş yığınlar, tüm sorunların politik iktidara bağlı olduğunu, sorunların Ankara'da düğümlendiğini görüyorlar. Yaşam ve mücadele deneyimi bunu onlara öğretti. Yerel ya da ekonomik sorunlardan çok, genel politik sorunlara karşı duyarlılık ve ilgi gösteriyorlar.

Syf: 8

Devrim İçin Devrimci Emek
Onbeş Günlük Sosyalist Dergi
Yıl: 7 / Sayı: 2 / 6 Mayıs 1997

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Temel Gürsoy

Genel Yayın Yönetmeni
K.Önder İL

Yazı İşleri Müdürü
Aysun Bozdoğan

Abone Koşulları

Yurtiçi
6 Aylık 1.000.000 TL.
1 Yıllık.....2.000.000 TL.

Yurtdışı
6 Aylık 120 DM.
1 Yıllık240 DM

Hesap No:
Temel Gürsoy
İş Bankası/İSTANBUL
Sirkeci Şubesi 1047 30000 652274

Adres
Hobyar Mah.
Cemal Nadir Sk.
H.Fazlıoğlu İşhanı D:63
Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel-Fax: (0212) 511 09 10

Avrupa Temsilciliği:
Selahattin Karatas
Post Lager 3000 Bern 1 Ann
İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği:
H.Kepenek
Rue Du Lac 15/A
1020 RENENS / LOSANNE
İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği:
H.Arslan
Singerhoff Str. 9
44225 Dortmund / Almanya

Baskı
Gürtaş Ofset

Genel Dağıtım
BİR-YAY

Sunu;

*Yeni sayımızda tekrar buluşabilmenin kwancıyla merhaba;
Sıcak günler yaşıyoruz; sıcak, kavgalı devrim günleri... Bahar aylarının her zamanki yoğunluğu içerisinde 1 Mayıs hazırlıklarının da eklenmesiyle birlikte dergimiz de bir haftalık gecikmeyle siz okurlarımıza ulaşabildi. Öncelikle gecikmeden dolayı siz okurlarımızdan özür diliyoruz.*

1 Mayısı yine her zamanki coşku, kararlılık ve devrime olan sarsılmaz inancımızla karşıladık. Yine yalnız kaldık 1 Mayıs Alanını savunmakta. Leninist ideolojiye olan bağlılığımız, yalnız başına da kalsak doğruyu savunmayı gerektirmişti birkez daha. Birkez daha Taksim Meydanında, Kızıl Meydanda, tarihi sorumluluğumuzun farkında olarak kavgadaydık. Birkez olsun ödün vermedik bu politikamızdan, birkez olsun duraksamadık kavgaya giderken. Taksim yine Leninistlerindi ve sloganlarımızla inledi birkez daha.

Evet, tarihsel sorumluluklarının farkında olarak 1 Mayıs Alanını yalnız bırakmayan okurlarımıza birkez daha teşekkür ediyoruz. Bugün kavgaya ve mücadeleyle güzelleşen 1 Mayısların, Bayram olarak kutlanacağı kızıl günlerin özlemiyle tüm okurlarımızı kucaklıyoruz.

*Güzel günler göreceğiz çocuklar
Güneşli günler göreceğiz*

Devrim İçin DEVRİMCI EMEK

Leninist Tutsaklardan Tüm Analara;

İsterdik ki, yaşamın tüm güzelliklerini bize sonsuz emeği geçen insanlarla, sizlerle de yaşayalım.

İsterdik ki, bir bahar gününün sevinciyle yaşatalım sizleri,

İsterdik ki, tüm çocuklar gibi tatasız olsun gülüşleriniz.

Ama insanlık kan ağlarken gülmek yakışmazdı bize, böyle öğrendik sizden.

Ve insanlığın bağrına kara bir yılan gibi çökmüş bu sömürü ve zulüm düzenini söküp almaya giriştik.

Ve isteriz ki, siz analarımız bu mücadelede canımız, canyoldaşımız olasınız.

Bu umutla annemiz, anneler gününüzü kutlarız.

Oğullarınız-Kızlarınız.

OKURLARIMIZA GÖZALTI

1 Mayıs öncesi polisin başlatığı operasyonlar ve keyfi gözaltılar sonucu evlerinden gözaltına alınan okurlarımızdan Fadime Kaya, Mahmut Öktem, Memnune Öktem iki gün Terörle Mücadele Şubesinde gerekçesiz olarak tutulduktan sonra serbest bırakıldılar. Yine aynı gün gözaltına alınan dergimizin kurucularından Cevizli Tekel İşçisi Yılmaz Ekşi'den ise henüz haber alamadığımızdan ötürü sağlık durumundan endişe etmekteyiz. Daha önce gördüğü işkenceler sonucu sağlık durumu bozulan Yılmaz Ekşi'nin derhal serbest bırakılması için tüm devrimci demokrat kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz.

1 Mayıs günü Taksim'den gözaltına alınan 11 okurumuzun birgün sonra tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılmış olduklarını ise dergimiz matbaaya girmeden az önce öğrenmiş bulunmaktayız.

ÖZÜR ve DÜZELTME :

Dergimizin bir önceki sayısının 36. sayfasındaki Biga'daki 8 Mart Kutlamaları haberinde belirtilen kutlamalar, Biga'da değil Çanakkale'de yapılmıştır. Tutsak Analarının konuşmasına tertip komitesi ve CHP'li kadınlar karşı çıkmıştır. Bunun üzerine DÖB'lu öğrenciler, Kardelen Grubu ve İHD bu durumu protesto etmiş ve sloganlar atarak salonu boşaltmışlardır.

Düzeltilir, okurlarımızdan özür dileriz.

Boş Yere Savaşmamak İçin

ZAFERE KADAR DEVRİM

Ücretli emek sömürüsüne dayalı bir toplumsal düzen olan kapitalist düzende, **sermaye**; ekonomik bir güçtür, toplumsal bir güçtür, politik bir güçtür. Bu anlamda sermayenin devrilmesi, Karl Marx'ın belirttiği gibi **toplumsal bir altüst oluş**dur." Bu altüst oluş, yani toplumsal devrim, köklü önlemlerle gerçekleşebilir. Köklü önlemler, yalnızca bir alanla sınırlı kalmaz. Ne politik olarak iktidarın ele geçirilmesi, ne tek başına tekellerin ekonomik olarak ortadan kaldırılması, kendi başına köklü sonuçlar getirmez. İşçi sınıfının ve emekçi sınıfların kurtuluşu için politik önlemler, ekonomik önlemler, toplumsal önlemler ve kültürel önlemler ya da kendi içinde bütün bu alanları kapsayan devrimin, köklü biçimde yerine getirilmesi gerekiyor. Bu devrimci önlemler öylesine önlemler ki, kesinlikle, biri, diğerini gerektirir.

Tekelci sermaye egemenliğini devirmeye yönelik bir devrimci önlem olan, politik iktidarın ele geçirilmesi hedefini ele alalım. Burjuva devlet makinesinin parçalanıp, politik iktidarın ele geçirilmesi her devrimin ilk koşuludur. Çünkü egemen sınıf, politik iktidar gücünü kullanarak, ekonomik ayrıcalıklarını koruyor. Egemen sınıfi etkisiz hale getirmek ve bütün ayrıcalıklarından yoksun bırakmak için ilk koşul; **politik iktidarın** ele geçirilmesidir. Devrimci bir sınıf olarak proletar-

ya, politik iktidarı, burjuvazinin elinden zor yoluyla çekip alarak, yani eski politik yapıyı yıkıp, yerine yeni devrimci politik yapıyı kurarak; hem burjuvazinin bütün ayrıcalıklarını elinden almış olacak ve hem de köklü ekonomik, toplumsal ve kültürel önlemler için zorunlu olan en önemli araca sahip olmuş olacaktır. Ama politik iktidar, eğer onu kuranların ekonomik-toplumsal yaşamında bir değişim getirmese, o zaman, politik iktidarın kısa ömürlü olacağını söyleyebiliriz. Bu durumda ileri gitmek, kurtuluşu gerçek anlamda sağlamak için, politik iktidar, kendi ekonomik temellerini oluşturması zorunluluğuyla yüz yüzedir.

Politik iktidarın ele geçirilmesi, bir devrimin yapıldığının ilk belirtisidir. Ama devrimin zafere ulaştığının bütün belirtilerini ifade etmez. Başka bir devrimci önlem olan, ekonomik gücün ele geçirilmesi ile tamamlanması ileriye gitmek için ertelenmez bir görevdir. Geriye düşmemek, elde edilen politik kazanımdan yoksun olmamak için toplumsallaşmış temel üretim araçlarının, bu toplumsal karakterini mutlak tanımak gerekiyor. Bunun anlamı; temel üretim araçlarının özel mülkiyetine son verip, üretim araçlarının toplum tarafından ortaklaşa kullanımının sağlanmasıdır. İktidara gelen yeni **egemen sınıf** olan proletarya, iktidarına dayanarak, emeğin yeniden örgütlenmesini başarmalıdır. Emeğin yeniden örgütlenmesi, yani emeği ücretli emek olmaktan çıkarmak için, tarihsel materyalist anlayışa göre; temel koşul, üretim araçlarının yeniden örgütlenmesinden geçer. Tarihsel materyalist anlayışa göre emeğin, üretimin ve üretici bir güç olarak emekçinin örgütlenmesi, üretim araçlarının durumuna göre değişir. O halde, devrimci iktidarın en temel görevi; temel üretim araçlarının, özel mülkiyetini kaldırmak, onun yerine üretim araçlarının ortaklaşa mülkiyetini getirmektir. Proletarya diktatörlüğünün, ekonomik temeli, üretim araçlarının ortaklaşa mülkiyetine dayanır. Ardından, üretim biçiminin sosyalist karakterde

örgütlenmesi gelecektir. Bunun da ardından paylaşım biçimi. Burada tarihsel materyalizmin bize öğrettiği gerçek; politik iktidar ayakta kalmak için, kendi ekonomik temellerine dayanmalıdır.

Bu sıralamadan yola çıkarak, hiç kimse, mekanik bir yaklaşım içine girmemelidir. Yani öncelikle politik iktidarın ele geçirilmesi, sonra da ekonomik gücün ele geçirilmesi biçimindeki bir yaklaşım, eğer mekanik bir anlayışla, mutlak olarak birbirini izlemesi biçiminde ortaya konursa, o zaman, devrimin toplumsal devrim karakteri ortadan kaldırılır. Toplumsal devrim, yalnızca politik iktidarın ele geçirilmesi değildir; toplumsal devrim; politik ik-

tidarın ele geçirilmesi ile başlayan ve üretim araçlarının ortaklaşa mülkiyeti ile devam eden, toplumsal yapının yeni temellerde örgütlenmesi vb. toplumsal önlemlerle devam eden köklü bir devrimdir. Toplumun yaşamında köklü bir değişim getiren bir devrimdir. Fakat, politik iktidarın ele geçirilmesi ile tekeli sermayenin, ekonomik gücünü ortadan kaldırmak, bütün toplumsal devrimlerin öğrettiği gibi, birliktedir ve iç içe gelişim gösterir. Ekonomistler, bu önermeden; "politik iktidar ele geçirilmeden, ekonomik olarak emekçiler için, tekellere el konulur, yeni bir yaşam sağlanabilir" biçiminde bir sonuç çıkarabilirler. Ne var ki, politik gücü elinde bulundurmayan bir devrimci sınıf, elde ettiği tüm kazanımları kesinlikle yitirir. Demek, bunun için, politik zaferin kesin olarak sağlanması gerekiyor. Politik iktidar ise ancak kendi maddi temelleri üzerinde ayakta kalabilir.

Türkiye'de çift yönlü ekonomizm yaygındır. Birbirini tamamlayan ekonomizm hareketi iki ana guruba ayrılır. Birincisi; eski ekonomizm akımı olan, "devrim yoluyla politik iktidarı ele geçirmeden, ekonomik-toplumsal reformlarla, yani ekonomik-toplumsal ödümlerle, emekçi kitlelerin yaşamlarında bir düzelenimin olacağını" söyleyen akımdır. Diğer, bunu tamamlayan, "politik iktidarın ele geçirilmesini, hiç bir ekonomik önleme yönelme-

den hedefleyen akımdır. **Maddi temellerinden** yoksun kalan politik iktidar, sonuçta yıkılır ve emekçi kitleler, tekeli kapitalizmin sömürüsü altında kalmaya devam ederler. Demek ki, birbirinden farklıymış gibi görünen her iki politik hareket, özünde aynı ekonomizm temelinde birleşirler.

Devrimin, emekçi kitlelerin kurtuluşunu gerçekleştirmek hedefine ulaşmak için, öncelikle sermayenin politik ve ekonomik gücünü ortadan kaldırması gerekiyor. Böylesi köklü bir hedefi gerçekleştirmeyen bir devrim, daha ileri gidemeyeceği gibi, bulunduğu noktadan da geri düşer; yarı yolda kalır ve kitleler elde ettiklerini yitirecekleri için, boş yere savaşmış bir du-

ruma düşmüş olacaklar. **Boş yere sa-
vaşmamak için zafere kadar dev-
rim.** Zafere kadar devrim demek; poli-
tik olarak, iktidarın ele geçirilmesi,
gerici sınıflar üzerinde, devrimci dik-
tatorlüğün uygulanması demektir;
ekonomik-toplumsal olarak da, üre-
tim araçlarının ve emeğin yeni bir bi-
çimde örgütlenmesi demektir. Dev-
rimde zafer; yalnızca politik iktidarın
değil, **bütün iktidarın** ele geçirilme-
si demektir.

Ezilen kitlelerin günlük yaşamın-
da, sık sık yoksulluk ve öteki toplumsal
yıkımlardan söz edilir. İşsizlik, ça-
lışanlar için yarınından emin olmama,
hastalık, "haksızlıklara" uğrama, dü-
şük ücretle ve kötü koşullarda çalış-
ma, devamlı baskı altında olma, işken-
ce vb. olaylar, emekçi sınıfların gün-
lük yaşamlarının kopmaz parçasıdır.
Yoksulluk ve yoksunluk içinde olmak,
ücretli emekçilerin yaşam biçimidir.
Kapitalizmin her gün ve her saat yeni-
den ve yeniden ürettiği şey; burjuva-
lar için zenginlik ve servet, emekçiler
için de yoksulluk ve sefalettir. Bu bel-
irgin uçurum, küçük burjuva hüma-
nistlerini, küçük burjuva reformistleri-
ni, yeni arayışlara iter. Sınıflar uçuru-
munun getirdiği toplumsal sonuçlar
olan "sosyal eşitsizlikleri", "sosyal ada-
letsizlikleri" ve "sosyal haksızlıkları"
kaldırmak için çeşitli ekonomik ve poli-
tik proje üretirler. Bugüne kadar or-
taya sürülen bütün küçük burjuva sos-
yo-politik projelerin ana amacı: sınıf
çelişkilerini yumuşatmak, sınıfları uz-
laştırmak ve sınıf mücadelesinden
kurtulmaktır. Böylece günlük yaşam-
da emekçilerin karşısına çıkan yoksul-
luklar, hastalıklar ve haksızlıklar da
kaldırılmış olacaktır. Ama, her nede-
se, küçük burjuva teorisyenlerin aklı-
na, bu çelişkileri, çatışmaların kayna-
ğını yok etmek gerektiği gelmiyor. Si-
nıflar arasındaki bütün çelişki ve sa-
vaşların temelinde özel mülkiyet yatı-
yor. Üretim araçlarının özel mülkiyeti
devam ettikçe, bunun kaçınılmaz top-
lumsal sonuçları da hep var olacaktır.

Kapitalist toplumda **üretkenlik**
bir sınıfın, proleter sınıfının **öz niteli-
ğidir.** Buna karşılık "aylaklık", "asa-
laklık" ve üretim araçlarının sahibi ol-
ma ise egemen sınıf olan burjuva sınıfı-
nın öz niteliğidir. Yani üretim araçları-
nın bu özel mülkiyet sistemi, üretken-
lik ve yoksulluğu, proletaryanın ya-
şam biçimi haline getirdi; egemen bur-
juva sınıf, servet ve sermaye sahibi ol-
sun diye. O halde, proletaryanın ken-
di yaşam koşulları değişmeden, bunun

kopmaz yanları olan yoksulluk, hasta-
lık, baskı ve öteki toplumsal sonuçlar
da değişmeyecektir. O halde, proletar-
yanın kurtuluşu için, öncelikle, prole-
taryanın koşullarının ve yaşam biçimi-
nin değişmesi gerekiyor. Fakat, prole-
taryanın yaşam koşullarını değiştiri-
mek ve bütün toplum içinde, yalnızca

**Kapitalizmin ekonomik ve
tarihsel çözümlenmesini
geniş biçimde yapan
Karl Marx, Engels ile
birlikte yazdıkları
Komünist Manifesto'da
Komünist Devrim çağrısı
yaparlar. Çünkü ancak
bir komünist devrim,
sermaye egemenliğini
devirebilir.**

**Çünkü ancak,
bir komünist devrim,
köklü olarak
emekçilerin kurtuluşunu
gerçekleştirebilir.
Demek ki,
marksist bakış açısından
hareket edilecekse,
proletarya ve ezilen,
sömürülen emekçi kitlelerin
kurtuluşu yalnızca
zora dayalı
bir devrim yoluyla olabilir.**

**Demek ki,
kurtuluş ile devrim
birlikte düşünülmelidir.
Yalnızca
toplumsal bir devrim,
komünist devrim
kurtuluş getirecektir.**

**Öyleyse,
devrim saflarında olunmadan,
devrim için mücadele etmeden
komünist olunmaz.
Dünyayı kurtarma eylemi
ancak devrimci bir eylem
olabilir.**

proletaryayı, çekip kurtarmak, ekono-
mik koşullar nedeniyle olanaklı değil-
dir. Demek ki, proletaryanın koşulları-
nı da **koşullandıran** başka ekonomik
ilişkiler var. Proletaryanın ekonomik
koşullarını koşullandıran bu ekono-

mik ilişkiler, kapitalist ilişkilerdir, ka-
pitalist ekonomidir. Kapitalist üre-
tim, bütün toplumsal ilişkilerin üze-
rinde hareket ettiği ortak maddi tem-
eldir. Proleter olmayan yoksul köylü-
lük, küçük üreticileri ezen ve sömü-
ren ve baskı altında tutan biricik tem-
el; işte bu maddi temellerdir. O hal-
de, bütün üretici sınıfların koşullarını
belirleyen üretim biçimidir, yani kapi-
talizmdir.

Bu durumda, **her şeyden önce,**
proletarya, bütün ezilen ve sömürülen-
lerin, bu koşullarını sağlayan aynı ka-
pitalist maddi temelleri havaya uçur-
madan, kendi koşullarını değiştire-
mez ve kendi kendisini kurtaramaz.
Devrimci bir sınıf olarak proletarya,
bütün ezilenleri, kapitalizmin baskı
ve sömürüsünden kurtarmadan, kendi-
sini kurtaramaz.

Üretim araçları, burjuvazinin elin-
de oldukça, üretim toplumsallaştıkça,
mülk edinme özel kaldıkça, üretken-
lik proleter sınıfın öz niteliği olmaya
devam edecektir. Özel mülk sahibi ola-
rak burjuvalar ise zenginlik içindeki
"aylak" ve "asalak" yaşamlarına devam
edeceklerdir. Bu durum devam ettik-
çe, yoksulluk, hastalık, açlık ve yıkıcı
öteki toplumsal sorunlar hiç emekçi-
nin yakasını bırakır mı? Bu durum de-
vam ettikçe, yani her gün ve her saat
yeniden ve yeniden, emekçi bireylerin
yoksulluğunun üretimi devam ettikçe,
acıyı hafifletmeye yönelik reformist
projeler ne işe yarar? Emekçiler için
yüzeysel değişiklikler değil, köklü de-
ğişiklikler gerekir. Emekçi kitlelerin
sömürülmesinin ve ezilmesinin köke-
ninde kapitalizm yatıyor. O halde
emekçiler için **köklü** değişiklik de-
mek, devrimin, bu kapitalist köklere
yönelmesi demektir.

Kapitalist toplum hakkında sağlık-
lı hiç bir düşüncesi olmayanın, onun
yerini alacak sosyalizm hakkında da
sağlıklı bir düşüncesi olamaz. Böylele-
ri, toplumu sosyalizme götürecek top-
lumsal devrim hakkında da sağlıklı
şeyler söyleyemezler.

Kapitalist sistem, tüm iç çelişki ve
çatışmalarına karşın, bütünsel bir top-
lumsal sistemdir. Bu sistem bütünlük-
lü olarak ortadan kaldırılmadığı süre-
ce yeniden kendi ilişkilerini yaratacak-
tır. Sermaye düzenini devirmeyen bir
politik ve toplumsal hareket, sonun-
da, sermaye düzeni tarafından kullanı-
lır. Kapitalistlerin iktidarını devirme-
ye yönelmeyen, bu yüzden yarı yolda
kalan bir hareket, sermaye iktidarı ta-
rafından, kendi yararına kullanılır. Bu

temelde, emekçilerin yararına kısmi iyileştirmeler isteyenler, **esasinda** sermayenin yararına çalışmış olurlar. Çünkü, sermaye hareket halindedir, sermaye hareketi ise bir yanıyla emekçilerin köleliğinin, bağımlılığının devamı yönünde işler. Emekçinin günlük yaşamında biraz düzelme olsa da, bu, yine emekçinin daha fazla köleliği pahasına olacaktır. Ekonomik, toplumsal yaşamdaki düzelmeler, emekçiyi, bu düzene biraz daha bağlamaktan, biraz daha kendini özel mülkiyete zincirlemekten başka bir sonuç getirmeyecektir. İstenilen sonuç bu olmasa da, kaçınılmaz sonuç bu olacaktır. Kapitalizmin bütün yıkıcı toplumsal sonuçları, kapitalizmin kendisiyle birlikte yani köklü bir toplumsal devrim sonucu olarak yok olup gidecektir.

Kapitalizmin ekonomik ve tarihsel çözümlemesini geniş biçimde yapan Karl Marx, Engels ile birlikte yazdıkları Komünist Manifesto'da **Komünist Devrim** çağrısı yaparlar. Çünkü ancak bir komünist devrim, sermaye egemenliğini devirebilir. Çünkü ancak, bir komünist devrim, köklü olarak emekçilerin kurtuluşunu gerçekleştirebilir.

Demek ki, marksist bakış açısından hareket edilecekse, proletarya ve ezilen sömürülen emekçi kitlelerin kurtuluşu yalnızca zora dayalı bir devrim yoluyla olabilir. Demek ki, kurtuluş ile devrim birlikte düşünülmelidir. Yalnızca toplumsal bir devrim, komünist devrim kurtuluşu getirecektir. Öyleyse, devrim saflarında olunmadan, devrim için mücadele etmeden komünist olunmaz. Dünyayı kurtarma eylemi ancak devrimci bir eylem olabilir.

Burjuvaziye ve burjuva devlete karşı tavrı alışı biçimi küçük burjuvazinin sağ ve "sol" politik hareketlerin örgütlenme anlayışlarında da kendini gösteriyor. Türkiye'de ve Kürdistan'da yaşanan otuz yıllık mücadele, yani halkların otuz yıllık pratiği örgütlenme anında da bir mihenk taşı rolü oynuyor. Oportünizm ve reformizmin örgütlenme anlayışı ve örgüt tarihi daha eskilere kadar gider. Oportünist ve reformist hareket on yıllar boyu yasal olarak varılmaya çalıştı. Bunun nedeni Türkiye'de yasal bir durumun oluşması değil, oportünistlerin ve reformistlerin burjuvaziyle birlikte yaşamak ve davranmak istemesinden ileri geliyordu.

Örgütlenme anlayışı ile mücadele anlayışı ve hedefleri birbiriyle diyalektik ilişki içindedir. Burada nesnel koşullar temel olmakla birlikte, örgüt-

lenme anlayışını yalnızca nesnel koşulların dayatmalarıyla sınırlı görmek, nesnellige boyun eğmektir. Seçilen politik yol, hedeflenen politik amaçlar da örgütlenme anlayışını etkiler ve biçimlendirir.

Türkiye'de proletarya ve emekçi kitleleri örgütleyip, harekete geçirmek için kurulan yasal sosyalist partiler özellikle son otuz yılda, nesnel koşullardan çok, seçilen yolun sonucuna göre hareket ettiler. Çünkü, bu süreç içinde Türkiye'de yasal bir sosyalist parti için yasal bir durum yoktu. Eğer yasal olarak bir sosyalist parti kurulmuş ise, bunun nedeni, sosyalist partiyi kuranların, devrimden ve sosyalizmden vazgeçmeleridir. Çünkü ancak burjuvaziye yani kurulu sosyal düzeni yıkmaktan ve yerine başka bir sosyal düzeni, sosyalizmi kurmaktan vazgeçildiği zaman, böylesi bir parti egemenlerden icazet alır. Böylesi bir Parti'nin programı da mutlaka anayasa mahkemesi tarafından onaylanmış ya da hiç değilse uygun görülmüş olması gerekir. Yasal solun yöneticileri, devrimci işçilerin soruları ile sıkıştıklarında ise, başka bir programlarının daha olduğunu, yasal olanın yalnızca "formaliter" olduğunu söyledilerse de, hiç bir zaman "ikinci" program ortaya çıkmadı. Tıpkı aynı çevrelerin, yasal partiyle, iktidar devrilir mi? sorusuna verdikleri: "Ama bizim bir de 'illegal' yanımız var" aldatmacası gibi, ortaya ne "illegal yön" ne de "ikinci" bir program çıktı. Böylece yıllar boyu kesinleşti ki, oportünizm ve reformizm politik yöntemleri, örgütlenme modeli ve mücadele anlayışı ile kendi iç oportünist tutarlılığına sahiptir. Bu, oportünizmin ve reformizmin sahip olduğu, tek tutarlı tarafıdır.

Bir de leninist illegalite anlayışı ile yasalılık arasında gidip-gelenler vardır. Bunlar da esasında nesnel koşullar ile devrimci savaş arasında bir yerde durdukları için, ne legaliteyi yadsırlar ne de illegaliteyi. Söze gelince her ikisini de savunurlar. Ama daha çok yasalılığa yakındırlar. Eğer 12 Eylül gibi açık terör dönemi yoksa, tam bir legalizm kuşudurlar. Ama eğer illegaliteye geçmek zorunda kahlırlarsa, bunun nedeni: isteseler de yasal bir olanak bulamamalarıdır. Burjuva partilerin bile açık olmadığı bir dönemde, her halde işçiler adına bir parti kuramaz. Tabii koşullar tekrar izin verince, büyük bir çabayla yasalığa batarlar. Bunun nedeni, küçük burjuvalara uygun bir davranışla, keskin bir savaş içine girmemeleridir. O halde örgüt-

lenme ve mücadele biçimleri, burjuvaziye ve devlete tavrı alışla doğrudan bağlantılıdır.

Legalizm (bugünlerde) yeniden öne çıktı. Bunun da temel nedeni; bugüne kadar devrimci ve illegal temelde yaşanan başka devrimci güçlerin de yasalılık yolunu izlemeye başlamasıdır. Daha öncekilerin yaptığı gibi (illegal ve devrimci konumda olup da, buradan uzaklaşan "sosyalizm kaçakları"nın) bugünküler de aynı biçimde demagojik yollara başvuruyorlar. Düzeni değiştirmek yerine yasaları değiştirerek, yani hukuki yollarla, amaçlarına ulaşacaklarını sanıyorlar. Böylece bütün düşünce yapılarını düzen içi istemlerle sınırılıyorlar. İster yasaları değiştirerek olsun, ister parlamentoyu bir sosyalizm üssü olarak görmek biçiminde olsun ve isterse barışçı mücadele yoluyla olsun, bütün önerilen bu politik mücadele yolları ve buna uygun biçimlendirilen örgütlenme anlayışlarının ana nedeni; burjuvaziden **ödün** koparmaktır. Tekelci kapitalistlerin ödün koparma yolunu seçenler, bununla, yani bir parça ödün uğruna, emekçi kitleleri düzene bağlıyorlar. Bir parça ödün için, proletaryanın kurtuluş davasından, sosyalizmden, devrimden vazgeçiyorlar. Legalizm anlayışının gerçek politik özü budur.

Devrime ve iktidara nasıl hazırlanılır? Öncelikle söyleyelim ki, devrime ve iktidara yasal yoldan hazırlanılmaz. Burjuvazinin iktidar aygıtı zora dayalı devrim olmadan devrilmez. Marx, Engels ve Lenin tarafından zora davalı komünist devrim için ileri sürülen nedenler, bugün fazlasıyla vardır. Tekelci sermaye öylesine bir sermaye birikimi sağladı ki, bunun sonucu olarak eski dönemlerle kıyaslanamayacak bir de askeri güç birikimini elinde topladı. Militarizm güçlendirildi, devlet aygıtları emekçi kitleler üzerinde bir baskı aygıtı ve bir egemenlik silahı olarak militarist temele oturtuldu. Devlet bütün kurumlarıyla, emekçilere yönelik bir ölüm makinesi durumundadır. TC'nin yapısı tamamen böyledir. Bu durumda barışçı yol, parlamenter mücadele, hukuki yol ve benzeri yollar proletaryanın olsa olsa, yolu üzerinde engel olurlar. Burjuva devletin, emekçilerin devrimci zoruyla yıkılması, yani bunun için zorunlu olan devrimci savaş, yeni bir toplum kurmanın kesin koşuludur. Bu koşulu yerine getirmeyenler, devrimci olamazlar.

Uğur GÜNDÜZ

FİLİSTİN

ÇÖZÜM SİLAHLI-TAŞLI

DEVİRİMDE!

Filistin'de halkın sokak savaşlarına ara vermemesinin yeni gerekçesi; siyonist İsrail devletinin, Kudüs'te yeni yerleşim bölgeleri inşa etmesi olsa da, gerçek neden daha derinlerdedir. Temel neden; Filistin Halkının halen özgür olamaması; siyonist İsrail'in egemenliği ve baskısı altında yaşamak zorunda bırakılmak istenmesidir. Filistin Halkının bunu kabul etmeyeceği açıktır. Filistin Halkının, egemenlik altında yaşamayı kabul etmeyeceğinin ve siyonist devlet saldırıları karşısında suskun kalmayacağına açık kanıtı; yıllardır sürüp giden sokak savaşlarıdır. Bir halkı yıllarca sokağa döken gerçek politik ve toplumsal nedenler kalkmadan, halk, sokaklarda, eylemde olmaya devam edecektir. Filistin Halkının elleri, siyonist ve emperyalist egemenliği anlamına gelen *zeytin dalı* yerine, özgürlüğü ve devrimi temsil eden kalaşnikofa uzanacaktır.

Bugüne kadar, çözüm diye öne sürülen, İsrail egemenliğinde, "özerk Filistin bölgeleri" tezinin, pratikte, çözümsüzlük olduğu ortaya çıkıyor. Bunun böyle olduğunun tartışmasız kanıtı; Filistin Halkı ile siyonist İsrail devleti arasındaki çatışmaların yoğunlaşması ve giderek daha sertleşmesi ve geçmişe göre çok büyük çaplı çatışmaların gündeme gelme eğilimi taşımasıdır. Örneğin; Filistinlileri denetim altında tutmak için kurulan Filistin polisi, olayların gelişimi ve halkın baskısıyla, artık bugünkü "hakemlik" konumunu uzun süre devam ettiremez. Çatışmaların sertleşmesi, kaçınılmaz olarak, Filistin polisini, kendi halkının yanında silah kullanmaya itecektir. Arafat yönetiminin ve Arap gericiliği ile emperyalizmin tüm karşı duruşlarına rağmen, Filistinli özelliği taşıyan herkes ve polisler de harekete geçmek ve askeri güç olarak davranmak durumunda kalacaklardır. Bu ise, on-

ca BM güvencesi, çok yönlü ve çok devletli uluslararası anlaşmaya rağmen, yapılan anlaşmanın pratik olarak geçersiz ilan edilmesi anlamına gelir.

Olaylara neden olan politik-toplumsal sorunlar çözülmeden, yani, Filistin Halkı kendi topraklarında özgür ve egemen olmadan durulmayacaktır. İki halkın bir arada yaşamasının tek koşulu; yine her iki halkın birbirleri karşısında eşit haklara sahip olmalarının tanınmasıdır. Yapılan anlaşmalar ya da yasalar, ancak iki halkın, bu eşit haklarını kabul ederse, geçerli olur. Filistin Halkı, kendi politik haklarını, toplumsal yaşam haklarını kendi iradesine göre kullanmadığı sürece, zaman zaman "barış" olsa da, Filistin'de politik gündemin birinci maddesi hep savaş olacaktır.

İsrail'in Filistin topraklarında yeni yerleşim alanları inşa etmesi bile kendi başına, yapılan "barış" anlaşmasının, tek tarafı olarak İsrail devleti tarafından ihlal edilmesi, bozulmasıdır. İsrail, Yaser Arafat'ı ve gericici Arap devletlerinin varlığını, kendi güvenliği için hiç bir zaman bir güvence olarak görmemiştir. Bunun esas nedeni; Filistin Halkının devrimci dinamizmi ve savaşçı tarihidir. Yaser Arafat ve Arap desteği, bugün var ama, bir süre sonra olmayabilir. Filistin Halkı, kendi haklarını doğrudan kendisi kullanmak istedikçe; bu bilinçte oldukça, bugünkü durumun değişeceğini siyonizm çok iyi biliyor. Bunun için, kendi konumunu ve zeminlerini güçlendirmeye çalışıyor. Yeni yerleşim bölgeleri; siyonist devletin kendi zeminlerini güçlendirme programının yaşama geçirilmesidir. Yine bu anlamda, İsrail devleti, yapılan anlaşmaları tek tarafı olarak bozmaya devam edecektir.

Filistin'de iki halkın yararına gerçek bir çözümün nasıl olması gerektiğini Filistinliler yıllardır söylüyorlar:

Bağımsız ve demokrat bir Filistin devleti. İki halk ancak, siyonist İsrail devletinin yıkılarak yerine kurulacak olan, iki halkın eşit haklarını kabul edecek, bağımsız ve demokrat bir Filistin devleti altında bir arada yaşayabilir. Bu hedefe ulaşana kadar, savaşa devam edilecektir. Bugünküne benzer kısmi çözümler önerenler çok oldu. Ancak Filistin Halkı, tüm bu önerileri, kendi devrimini engellemeye yönelik olduğu için reddetmiştir. Fakat Filistin Halkının devrimci savaşı; siyonizm, Arap gericiliği ve emperyalizmin bölgedeki etkinliğinin ve egemenliğinin sarsılması anlamına geldiği için, bütün bu güçlerin ortak biçimde, Filistin devrimini yok etmek için harekete geçmesine neden oluyor. Filistin Halkı, devrimci hedefine ulaşmak için, yalnızca kendi içindeki uzlaşmacı-gerici hareketlerle savaşmakla kalmıyor; savaşıyla, bütün Arap devletlerini, siyonist İsrail devletini ve emperyalizmi de karşısına alıyor. Filistin Halkı için olduğu gibi Yahudiler için de gerçek çözüm, ancak Filistin Devrimi'nin zafere ulaşmasıyla elde edilebilir.

Filistin halk mücadelesi, temelde bir devrim hareketi olarak gelişti. Pratikte olan şey; Filistin Devrimi'dir. Bu devrim, ortak düşmanın ittifakı sonucu henüz sonucuna varamamıştır, fakat, devrim yoluna devam edecektir. Yarı yolda kalmış bir devrim, sonuçsuz kalmış bir devrimdir. Sonuçsuz bir devrim ise halkın sorununu çözemez. Ama Filistin Devrimi'nin, yalnızca Filistin Halkıyla sınırlı olduğu, yalnızca bir yerel hareket olduğu düşünülmesin. Filistin Devrimi'nin, etkileri, bütün Arap ülkelerini sarstı. Devrim mücadelesi, yalnızca Filistinlileri değiştirmekle kalmadı, bütün Arapları da devrimci yönde etkiledi. Ve devrimci hareket, Arap ülkelerinde güç kazandı, etkin oldu. Ortak düşmanlarının, Filistin sorununu "çözmek" için harekete geçmelerinin nedeni de, işte bütün bir bölgeyi etkileyen bu devrimdi.

Filistin Halkı için hedef, yalnızca topraklarını yabancı işgalden kurtarmak değildir. Bu kurtuluş eylemi, pek çok kurtuluş hareketinden farklı olarak, bir de, bu topraklar üzerinde ku-

İslami hareketin ve Arafat güçlerinin, Filistin Devrimi'ne karşı saldırısını boşa çıkartmanın en etkin yolu her iki gerici hareket dışında kalan devrimci Filistin örgütlerinin öne çıkması, çatışmaları ve ayaklanmaları yönetmesidir.

Halkın durumu ve koşullar, devrimci güçlerin öne çıkmasına ya da devrimci politikanın güçlenmesine son derece uygundur. Savaşan bu halk, mücadelesiyle devrimci güçleri güçlendirmeye ya da kendi içinde devrimci örgütler çıkarmaya kararlıdır.

rulmuş olan bir devleti yıkmayı hedefliyor. Devletin yıkılması hedefi ise aynı devlet tarafından baskı altında tutulan Yahudilerin de kurtulması anlamına gelecektir. Özgür bir Filistin, Yahudilerin de kurtulmaları ve halkaların eşit haklara sahip olarak bir arada yaşaması demektir. Bunun için de, iki halkın ortak mücadelesi, pratikte sık sık gündeme geliyor. İsrail de yaşayan halkın bugüne kadarki esas tarihi hatası, Filistin Devrimi'ni, aslında kendilerini de kurtaracak bir eylem olarak görmemeleri ve destek vermemeleridir. Filistin Halkının özgür olması ve Filistin'in demokratik bir politik yapıya kavuşması ancak bir devrimi gerektirir. Tarihi ve toplumsal koşullar, Filistin Devrimi'ni hem bir ulusal-devrim ve hem de toplumsal bir devrim özelliği kazanmasını sağlıyor. Filistin Devrimi, iki halkı kapsaması durumunda ise, etkilerini uluslararası alana taşıyacaktır. Yalnızca Arap halkı değil, Yahudilerin durumundan dolayı batı toplumları da bu etkileri hissedeceklerdir.

Filistin Devrimi, ilk çıkışını işgal altındaki Filistin (Arap) toprağında yaptı. Siyonizmin, emperyalizm destekli büyük saldırıları ve vahşeti sonucu,

devrim esas olarak, uzun yıllar etkisini Filistin dışında gösterdi. Filistin örgütleri, diğer Arap ülkelerinde bulunmakla birlikte, mücadelenin hedefi: Filistin'i kurtarmaktı. Arap ülkelerindeki Filistin hareketinin etkilediği ve yıllardan sonra da olsa, eyleme ve ayaklanmaya geçirdiği, işgal altındaki Filistinlilerdi. Filistin Taşlı Ayaklanması başladığı zaman, Filistin örgütlerinin tümü, diğer Arap ülkelerinde bulunuyordu. İntifada başladığında ise çoğu aciz duruma düştü. Çünkü çoğunun içerdeki ayaklanmaya önderlik edecek etkin örgütlenmeleri ve liderleri yoktu. Bütün örgütler ve kadrolar dışarıdaydı. Bu durumdan en çok yararlanan Filistin İslami Hareketleri oldu. Onlar, doğmuş olan mücadelenin üstüne kondular. İşgal altındaki topraklarda olma konumunu kullanarak öne çıkmaya çalıştılar. FKÖ'nün içeriye taşınmasından sonra ise, FKÖ (esas olarak Arafat güçleri) ile İslami Hareket'in, birlikte ezmeye çalıştıkları, Filistin Devrimi oldu. Arafat güçleri olsun, İslami hareket olsun, her ikisi de Filistin Devrimi'ni engellemek için mücadele veriyorlar. O halde, Filistin Devrimi her iki gerici hareketi dağıtarak ve onlara karşı devrimci şiddet uygulayarak zafere ulaşabilir.

İslami hareketin ve Arafat güçlerinin, Filistin Devrimi'ne karşı saldırısını boşa çıkartmanın en etkin yolu; her iki gerici hareket dışında kalan devrimci Filistin örgütlerinin öne çıkması, çatışmaları ve ayaklanmayı yönetmesidir. Halkın durumu ve koşullar, devrimci güçlerin öne çıkmasına ya da devrimci politikanın güçlenmesine son derece uygundur. Savaşan bu halk, mücadelesiyle devrimci örgütleri güçlendirmeye ya da kendi içinde devrimci örgütler çıkarmaya kararlıdır. Çünkü teslim olmamakta direnen, boyun eğmeyen, bütün saldırılara rağmen ayakta duran ve her şeyi silaha dönüştüren bir halkın bu köklü eylemi, mutlaka devrimci nitelikte gelişmeleri yaratacaktır. Yeter ki devrimci örgütler, büyük bir cesaretle savaşa atılsınlar; halk bu cesaretin kendisidir.

İsrail devletinin egemenliği devam ettikçe, Filistin baskı altında kalacak ve ekonomik olarak da gelişemeyecektir. İsrail, kasıtlı olarak ve suni yollar-

la, Filistin ekonomisinin gelişmemesi için elinden geleni yapacaktır. İsrail, batının ve dünyanın bölgedeki ticari ilişkilerini kendisine bağladığı sürece, Filistin ekonomisi, İsrail ekonomisine bağımlı olacaktır. Ve İsrail, bölgede hele kendi egemenliği altında, hiç bir zaman güçlü bir Filistin istemeyecektir. Bu durumda, Filistinlilerin önündeki tek seçenek, kendileri üzerindeki bütün politik tasarrufu, kendilerinin kullanmasını sağlamak ve kendi toprakları üzerinde, egemen olmak. Bugünkü ilişki durumu sürdükçe, Filistin; yoksul, bağımlı ve egemenlik altında kalmaya devam edecektir. Güney Afrika Cumhuriyeti'nde ortaya çıkan son durum, Filistinlilerin gelecekteki durumlarına biraz ışık tutuyor. Orada siyahlar, merkezi hükümet içinde yer alıyor ve ekonomi üzerinde (hiç değilse) söz sahibi oluyorlar. Filistinliler, Güney Afrika'daki durumun da gerisinde bir ilişkiye razı edilmeye çalışıyor. Emperyalizm, siyonizm ve Arap gericiliği, Filistin Devrimi bütün engelleme çabalarına rağmen sürerse, ilerde bir yaşanmış örnek olarak Güney Afrika örneğine başvurabilir. Ama, nasıl ki, Güney Afrika örneği siyahların sömürülmesini ve geri bırakılmışlıklarını devam ettirdiyse, aynı çözümün Filistinlilere dayatılması, Filistinliler için de aynı sonucu yaratacaktır. Filistinliler için siyonist devleti yıkmak ve sosyalizm yoluna girmekten başka hiç bir yol gerçek çözümü getirmeyecektir.

Filistinliler, kendi toprakları üzerinde, işgalci durumdaki İsrail'e göre daha az söz sahibiler ve maddi olanaklardan daha az yararlanacaklar. Üstelik, sürekli İsrail'in saldırılarına uğrayacaklar ve baskı göreceklerdir. Filistin Halkı, gelişmesini şiddet ve işgalci yollarla engelleyen bu duruma razı olmayacaktır. Mevcut ilişki biçimi, Filistin halkının aleyhine oldukça, Filistin gündeminin birinci maddesi hep, devrim olacaktır. Burada ne çatışmalar sona erecek, ne de savaşlar bitecektir. Fakat devrimci savaş, sokak savaşları, gerilla savaşı, Filistin Halkını devrimci hedefine biraz daha yaklaştıracaktır. *Filistin Halkı, elinde taş, silah, sapan ne varsa onunla kazanacaktır. Filistin devrimle kazanacaktır.*

Cihan YILDIRIM

EMEKÇİLERİN SİLAHLI GÜCÜ HAREKETE GEÇMELİDİR

"Ve biz nasıl savaşılabileceğimizi, nasıl kin duyulabileceğimizi ve nasıl sevineceğimizi öğrendik. Savaş gibi böyle keskin bir bıçağın üzerinde herkesin duyguları kusursuz biçimde keskinleşti."

- ŞOLOHOV -

Dünyanın neresine giderseniz gidin, savaşın görüntüsü değişmiyor. Savaş, hele ki bir iç savaş, halkların tüm yaşamını baştan aşağıya değiştiriyor. Bütün taşlar yerinden oynuyor ve hiç bir şey eskisi gibi, eski alışkanlıkta olmuyor. Ama değişmeyen şey, bir savaşın, en gizli yürütülen bir savaşın bile, varlığını kanıtlar gibi duruyor: Bu, toplumun keskin bir bıçak gibi ayırımıdır.

Bir yanda bütün alçaklıklar, pislikler, ahlaksızlıklarıyla çürüme; öte yanda kan gözyaşı ve acıyla dirilen yeni, yepyeni bir toplumun gücü. Bir yanda eski toplumun bütün namussuzları, öte yanda isimsiz kahramanlarıyla bir özveri kuşağı. Bir yanda bütün ahlaki sınırların dışında artan bir sefalet, zenginlik ve hayallere sığmayan bir lüks; diğer yanda dehşet verici sefalet, açlık ve ölüm sınırında bir düşkünlükle yaşayan milyonlar. Bir yanda kin, bir yanda sevgi. Toplum, keskin bir bıçak sırtında bütün bağlarını koparıyor, dolu dizgin, en köklü, en kararlı hesaplaşma anını kolluyor. Ve fitil, ateşlenmeyi bekliyor.

Ama değişen sadece kafalar değil, mekânlarda da değişiyor, yaşanan yurtlar da. Toplumun devrimci güçleri, emekçilerin gücü her an hareket ediyor. Bir yanda, göç ve zorla göçertme, köy yakmalar, baskı ve vahşetten kaçış; bir yanda ise kitle hareketlerinde bir araya geliş. Köyler kentlere akıyor, kentler eylem alanlarına... İnsanlar sadece, eskisi gibi yaşamak istemediklerini dile getirmiyorlar; artık eskisi gibi yaşamıyorlar. Onları uyuşturan bütün toplumsal alışkanlıklardan ve değer yargılarından sıyrılıyorlar. "Aman canım bana ne?", değil "Susma, sustukça sıra sana gelecek" diyerek haykırıyorlar. Yıllarca her gün içinde dehşetle yaşadıkları sefaletin biteceği umuduyla, bu büyük umutla kopuyorlar alışkanlıklarından, eski yaşamlarını sabitleyen köklerden. Kinle çıkıyorlar sokağa, umutla ve sevgiyle çıkıyorlar.

Bilimsel yaklaşım soğuk kanlıdır, toplumsal olaylara ve değişimleri soğuk kanlılıkla yaklaşmayı gerektirir. Ama günümüzde, tüm duygular harekete geçmiştir, ajitasyon

büyük güç kazanmıştır. Heyecanlandırıcı, coşturan, duyguları keskinleştiren ajitasyon güçlü bir silah haline gelmiştir, en doğru sloganlar kadar güç kazanmıştır. Bu heyecan, bu coşku, zaten hareket halinde olan emekçi kitlelerin devrimci enerjilerini, önüne geçilmez bir sel haline getirecektir. Umudu beslemeliyiz, bu, hızla hedefine giden lokomotifin kızgın kazanına daha fazla kömür atmalıyız.

Emekçilerin bütün gücü, bütün silahlı güçler harekete geçmelidir. On yılların sefaletinin kökten değişeceğine olan umut, ancak kökten bir savaşla beslenebilir. Kan, gözyaşı, acı ve açığa boğulan milyonlar, kendi kitle eylemleri ile düzeni sarsmaktalar fakat bu yetmiyor. Yetmediğini yığınların kendisi de görüyor. Bu halklar, milyonlar artık devrimcileri bekliyor. Bundan böyle atacağımız her adımın hesabı, bu gerçek üzerinde kuruludur. Bu gerçeği temel almayanlar, önlerine çıkan en küçük sorunu bile kavrayamazlar. Birlik sorunu, savaş sorunu, kitle hareketini yönlendirmek sorunu, bu temel üzerinde cevap bekliyor. Ne kendi varlığımızı korumak için birlik, ne adımızı duyurmak için savaş, ne de sayıarta oynamak, oyalanmak için kitle mücadelesi. Sadece, en köklü, en kararlı savaş yolunu göstermek için devrimci çalışma.

Acı bizi korkutmuyor, baskı geriletemiyor. Uzun bir savaş bu. Savaşmak yeni bir yaşam biçimi haline geliyor adeta. Tıpkı Filistin gibi, birden fazla kuşak yetişiyor savaşın içinde. Bu uzun savaşta daha nice acılar yaşayacağız ve nice kahramanlıklarla gurur duyacağız. Ama bu uzun yürüyüşte, hangi yöne, hangi hızla, hangi güçlerle hareket edeceğimizi iyi bilmeliyiz. Kitleler de bilmeli. Küçük ya da büyük çarpışmaların sonuçlarını ve etkilerini hesaplamalıyız. Savaşın içindeki bütün güçlerin hesabını yapmalı, tıpkı ordu gibi tek merkezden yönlendirilebilen bir mekanizmayı harekete geçirebilmeli, şekillendirebilmeliyiz. Bu devrimci stratejidir. Devrimci strateji olmadan savaşın harekete geçirdiği yığınlar, umutlarıyla birlikte yorgun düşerler, sonrasında çürürler. Halk ha-

reketi düzeyine gelmiş bir devrimci mücadeleyi, sadece devrimci strateji bir araya getirebilir, enerjik kalabilir. Yığınlar mücadelenin yükselişini adım adım görmeli ve yaşamalıdır. Ve bunu yapacak olan, bu etkiyi yaratacak olan bizler savaşın kurallarıyla hareket etmeliyiz. Tıpkı yoğun bir ateş altında siper yatan birliği hücumla kaldırmak için, en kritik anda birinin öne fırlaması zorunluluğu gibi; ve tıpkı, eğer bu ileri fırlayış en kritik anda yapılmazsa, siperlerdeki birliklerin bozguna geçebilecekleri gibi savaş kurallarını aklımızda tutarak, en uygun anda ileri fırlamayı ya da sürprizler yapmayı bilmeliyiz. Çünkü açlık beklemeyiz, umut her zaman kendini aynı güçle var etmez. "Ne biraz önce, ne de biraz sonra, şimdi" diyebileceğimiz anları sıkı sıkıya kollamalıyız.

Bu ve benzeri savaş kurallarını yıllarca kafamızda biriktirdik. Şimdi şu an yaşam bizden, yıllarca kafamızda biriktirdiğimiz savaş kurallarını hayata geçirmemizi bekliyor. Uzun yıllar sayılabilecek bir süre devrimci cephe güç biriktirdi ve keskin çarpışmalardan kaçındı. Devrim, bir sonraki kavgaya daha güçlü hazırlandı. Ve ne zaman devlet tüm toplumu derinden sarsan bir saldırıya girişse, hazırlanan devrim güçleri de harekete geçiyordu. Karşı-devrimci iç savaş, işte bu etki-tepki sarmalı içinde devrimci iç savaş doğurdu. Ama bundan sonra, saldırı beklemeden hücumla kalkmayı öğrenmek gerek. Sadece yıl dönemlerinde ve belirli günlerde değil, kendimizi en uygun bulduğumuz zamanda bir kalkışma başarabilmeliyiz. Düşmanı soluksuz bırakmak için, sürprizlerle felç etmek için, savaşın adım adım yükseldiğini ve umudu nasıl beslediğini göstermek için.

Bu düşünüş ve pratik olmasa, kitle hareketi hiç bir zaman başarı sağlayamaz. Düşünün: 1968 Avrupa'sında milyonlarca işçi, emekçi, öğrenci çetin bir kavgaya girdiler. Hareket çok hızlı yükseldi, tüm sokaklar bir savaş alanına döndü, fabrikalar, kampüsler hızla işgal edildi, yaşamı felç eden genel grevler örgütlendi. Tekelci emperyalist toplumun yarattığı bütün değerler bir anda yıkıldı. Ama devrimci komünist güçler bu hareketin karşısında hazırlıklı değildiler. Her şeyden önce devrimci bir stratejileri yoktu. Büyük bir hızla yükselen hareket derinleşmeden, kökleşmeden, aynı hızla yok oldu. Milyonların hareketi, tekelci değerleri sars-

muştı ama yerine devrimci değerleri koyamadı. Zafere ulaşamayan, zaferi göze alamayan her savaşım gibi, toplumu daha büyük bir hızla çürüttü. Dünyanın devrimci güçleri 70'li yılların "çiçek çocukları" oldular. Esrar ve eroin partilerinde asalaklığa düştüler. Şu an Avrupa gençliği, çürümenin etkisi ile en bunalımlı yıllarını yaşıyor. İntiharlar, umutsuzluklar, yarınsız, üretimsiz asalak bir yaşam. Son otuz yılın Avrupa tarihi, devrimci strateji olmazsa, proletaryanın devrim gücünün nasıl çürüdüğüne tanıklıktır.

Devrimin yenilgisinin Türkiye ve Kürdistan'da faturası Avrupa'da ödenenden çok daha ağır ve derin olacaktır. Umutsuzluk ve intihara devrimci güçlerin toplu kıyımı, açık ve baskının hayvanlaştırdığı milyonlar eşlik edecektir. Tarih sırtımıza böyle önemli bir sorumluluk yükleyer. Devrimci strateji, güçlerin zamanında kullanımına dayanır. Zamanında kullanılmayan güçler heba olurlar.

Devrimci strateji için öznel ve nesnel olanı birlikte kavramalıyız. Nesnel ve öznel güçlerin ölçütü sayılar değildir. Bu ölçüt siyasaldır. Dahası bu ölçüt hareket halinde ve gelişim içindedir. Sınıf savaşımının yarattığı siyasal sonuçlara göre öznel ve nesnel olan da değişir. Güçlerin bu değişimini izlemek ve kavramak devrimci stratejiye gerçeklik kazandırır. Yoksa stratejimiz donuk bir şemaya dönüşürdü. Toplumun bütün kesimleri arasına gidebilen, onlarla sürekli ve politik bir ilişki kurabilen, geliştirilebilen bir parti, nesnel ve öznel olanı bir arada kavrama olanağına sahip olur. Bizler bu olanağa sahibiz ve siyasal öngörülerimizin doğruluğunu, teorik kavrayışımızın yanında, bu canlı ilişkilerle borçluyuz. Leninizmin ideolojik-politik öncülüğü, onun yığınlar arasındaki canlı varlığının en güçlü kanıtıdır. Bu varlık olmadan, devrimci strateji iradeciliğe düşer ya da güzel çizilmiş şemalarda kalır. Teorik kavrayış olmazsa eğer, yığınlar arasındaki canlı ilişkiler, sadece rakamlara yansıyan bir donukluk içine girer. Son aylarda iyece alevlenen tartışmaların ardındaki çapsızlık, teorik kavrayışsızlıktan kaynaklanıyor. Yığınlarla canlı ve politik bir bağ kuran leninizm, devrimci bir strateji çerçevesinde bütün devrimci güçleri harekete geçirebilecek bir güce sahiptir. Yeter ki atak ve cüretli olsun, kendi öznel gücünün gerçek hesabını yapabilsin.

Leninistlerin en büyük ittifakı devrimci iç savaştır. Çünkü devrimci iç savaş şu iki unsuru olağanüstü güçlendiriyor: Kitle hareketi ve komünist eylem. Kitle hareketi komünist eylemin oradaki zeminini güçlendirirken, komünist eylem de, kitle hareketini belirleyen konumuna yavaş yavaş yükseliyor. Şimdiye dek kitle hareketi, "demokratik" zeminlerde, yani küçük burjuva siyasal sınırında gezindi durdu. Komünist eylemse, kitle

hareketi üzerindeki gücünü defalarca kanıtlamıştır. Öyleyse Leninistler devrimci stratejiyi uygulayacak, yaşama geçirebilecek bütün politik araçlara sahip bulunuyorlar. Bundan sonrası devrimci stratejisinin işidir.

Atacağımız adımın önemi büyüktür. Modern savaşlar, hele iç savaşlar, daha çok psikik savaşlardır. Moral güç, ateş gücünden daha önemlidir. Bu savaş, artık eskisi gibi yaşamak istemediğini haykırarak sokağa çıkan, hangi güçlerle, hangi yöne, hangi hızla koşacağını bilemeyen yığınları kazanma savaşıdır. Öyleyse önce beyinlere hitap etmelidir. Öyleyse biz bu savaşta savaş meydanında düşünerek kazanacağız.

Faşist terör katliamla, işkenceyle, tecavüzlerle geliyor. 70'lik analar, yürüyemeyen sakat insanlar yerlerde sürüklenerek gözaltına alınıyor. Faşizm, en insanlık dışı işkenceler, en namussuz ve alçakça baskılarla yığınları kazanmaya çalışıyor. Devrimci bir savaş varolduğu müddetçe, hiç bir zorba güç halkı yıldırılmaz. Tam tersine bu faşist terör devrimci savaşın moral gücünü artırıyor. Baskı ve katliam yılmılık yaratamıyor, tam tersine, yığınlardaki "düşman" kavramını derinleştiriyor, kökleştiriyor. Köklü bir düşman kavrayışı, psikik bir savaşın en derin moral gücüdür. Devletin baskı ve zulmü ne denli artarsa artsın, kendini daha fazla tehlikede hissetmesinin esas nedeni budur. Her baskı ve zulüm uygulaması halkı değil, devleti şaşkına çeviriyor. devleti düşünemez hale getiriyor. Çünkü devrimci saflarda derinleşen düşman kavramı öyle köklü hale geliyor ki, bu savaşta düşen kahramanlar, savaşın gerçek komutasını ele geçiriyorlar. Devlet ölümsüzlüğe ulaşan devrimcilerle savaşıyor, savaşmak zorunda kalıyor. En büyük, en kahramanca çıkış, devlete en büyük kayıp verdirilen, ona en büyük moral bozukluğu veren çıkış oluyor. Ve en kahramanlarımız, yaşamları ve eylemleriyle yığınların mücadele kılavuzu haline geliyorlar. Devlet, yaşayan değil, yaşamayan komutanların yönettiği bir orduyla karşı karşıya adeta.

Burjuva iç savaşına, devrimci iç savaşla karşılık verilince, devletteki düşman kavramı, tehlike duygusunun derinliğiyle birleşiyor. Yarımından emin olamadığı için başlattığı iç savaşın karşılığını gördükçe, tehlike ve panik duyguları onu teslim alıyor: Acele ediyor, şaşkın davranıyor ve sağlıksız düşünüyor. Devrimci iç savaş bir çok açıdan devleti savunma konumuna itiyor. Büyüyen ve güçlenmeye devam eden kitle hareketini bastırmanın, dağıtmanın yanı sıra, onu çarpıtmak, kendi istediği kanallara akıtmak çabasına girişiyor. Bu çabayı bir çok alanda izleyebilirsiniz. Örneğin, Cumartesi anneleriyle baş edemediğini gördü, önce baskıyla yıldırılmaya çalıştı, gözaltına ve işkenceye aldı, olmadı. Şim-

di utanmazca, kayıp kişileri bulma birimleriyle, polislin, onlara yardımcı olduğunu göstermeye uğraşiyor. Bu utanmazlığı yapabilmesi için, baskılara bir süre ara vermesi, Cumartesi annelerini bir süre rahat bırakması gerekti. Başka bir örnek, cezaevlerini katliamlarla teslim alamayacağını gördü, baskı ve zulmü elden bırakmayarak, devrimci tutsakları pasifize etmenin başka yollarını bulmaya çalışıyor. Son örnek: Bütün politik ve ideolojik araçlarını kullanarak, yığınlardaki genel hoşnutsuzluğu, "temiz toplum ve laik savaşım" noktasına getirmeye çalışıyor. Bütün bunlar, devletin devrimci savaş karşısındaki refleksleridir. Devrimci savaş onu saldıran konumundan, yavaş yavaş savunma konumuna geçmeye zorluyor. Ancak toplum keskin bir bıçak sırtındadır ve devletin refleksleri onun hiçbir yararına olmayacaktır. İşte böyle bir anda devletin tehlike duygusuyla şaşkın, kararsız, kendi iç çatışmalarıyla morali bozuk olduğu bir anda, beynini felç edecek saldırılar örgütlemeliyiz. Askeri anlamda olmasa bile, stratejik anlamda güçlü olduğumuz bir dönemi yaşıyoruz. Devlet saldırı ve savunma refleksleri arasında bocalıyor. Psikik savaşta düşmanın beynini felç edecek saldırılar, büyük zaferlerin yolunu açar.

Askeri eylemlere başvurmamak, düşmanı rahatlatır. Ciddiyetsiz eylemler de düşmanı rahatlatır. Çünkü düşman şimdi tehlike duygusunun ve kaygısının en derin, en kasvetli çukurlarındadır. Korkusunu gerçekliğe dönüştürecek her eylem, paniğini ve iç çelişkilerini boyutlandıracaktır. Ortalama sol düşünce şunu öne sürüyor: "Askeri eylemler kendi iç kavgalarına düşmüş devlet güçlerini yeniden bir araya getirir, güçlendirir." Hakkın, bu kesinlikle yanlıştır. Onları en kritik anda iç çatışmalara yönelten şey, devrimci iç savaş karşısındaki panik halidir. Öyleyse askeri eylemlere bir süre de olsa ara vermek, ya da ciddiyetsiz eylemler yapmak, düşmanın iç kavgalarını azaltır, kendi iç hesaplarını daha sakin bir kafayla görürler. Devrimci iç savaşın yükseltilmesiyle iç çatışmalarının büyümesindeki paralelligi görmemek, ne anlaşılabilir bir körlük!

Kitle hareketine ancak devrimci stratejiyle yön verebiliriz. Devrimci stratejinin bizlere gösterdiği yol, şu anda emekçilerin silahlı bütün güçlerinin harekete geçirilmesidir. Bu gerçekleşme bile Leninistler, küçük olsa da ciddi bir askeri eylemlilikle düşmanın beynini felç edebilir. Kendi gücünün ötesinde davranmamak ve bütün güçlerini kesin bir hesaplaşma içine, nihai zaferi getirecek çatışma anına kadar sokmamak da devrimci stratejinin gereğidir. Komünist hareketin etki gücü bir kez daha sınanmalıdır.

Setenay BERDAN

İŞÇİ SINIFI ve EMEKÇİ YIĞINLARIN SİYASAL EĞİLİMİ

"Devrimin, dingin siyasal gelişme dönemlerinde inanılmaz gibi görünen bir hız ve derinlikle insanları eğittiği tartışma götürmez bir gerçektir. Ve asıl önemli olan, devrimin yalnızca önderleri değil, aynı zamanda yığınları da eğitmesidir."*

— LENİN —

Son otuz yılını iç savaşlarla ya da iç savaşla yaklaşan sınıf savaşlarıyla geçiren Türkiye ve Kürdistan'ın genç ve orta yaşlı kuşağı devrim düşüncesiyle iç içe yaşamışlardır. Bu yığınlar çoğu kez sert çatışmalardan geçmiş, bazı dönemler devrime çok yaklaştıklarını hissetmiş, bazı dönemleri ise ağır yenilgi dönemleri olarak geçirmişlerdir. Son olarak, 1989'dan sonra mücadele yeni, yükselen bir evresine girmiş, yığın eylemleri süreklilik ve yaygınlık kazanmış, devrim ile karşı-devrim güçleri arasındaki kopuşma açığa çıkmaya, giderek netleşmeye başlamıştır. 1991'den sonra ise sınıf savaşımı artık iyice sert ve kesin bir biçim kazanmış, şiddet giderek ve tek geçerli araç olmaya ve yığınlar bu savaşımın bir ölüm-kalım savaşı olduğunu gün geçtikçe daha net kavramaya başlamıştır. Yaşanan bu iç savaş süreci toplumu temellerinden sarsmış, en kendi halinde olanları bile derin uykusundan uyandırmış, devrim ile karşı-devrim arasında amansızca süren savaşımın tarafı olmaya zorlamıştır.

Yaşanan bu devrimci süreç, bu sürecin başında aralarındaki derin teorik-ideolojik ayrımları pratikte yeterince fark edilmeyen "sol" siyasetlerden geniş sayılabilecek bir yelpazeyi sosyal-reformizmin batağına batırmıştır. Pratik, bir kez daha şaşmaz bir biçimde ayrıştırıcılığını göstermiş ve sözde sosyalistlerin ideolojilerinin sağcı özü iç savaşın kızışmasına paralel bütün çirkinliğiyle açığa çıkmıştır. Onlar artık tekelci sermayenin nezdinde "hizaya gelmişler"dir. Gelişen devrim sosyal-reformistleri böyle talihsiz bir "eğitim"den geçirmiştir.

Öte yandan, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar öncülük iddiasını sürdüren bir çok siyasal hareketin stratejisinde ciddi yanlışlamalar olduğu daha şimdiden yaşam tarafından kanıtlanmıştır. Öyle ki, bu siyasal hareketler, kendi devrim stratejileriyle bağdaşmayan taktik politikalar geliştirmekte, bilinen anlayışlarına ters sloganları dile getirmekteler. Marksist-leninist ideolojinin

aydınlatıcı ışığının yol göstericiliğinden yoksun olanlar, gelişen devrim karşısında yalnızca yaşamdan öğrenerek yollarını bulmaya çalışıyorlar. Ve devrimci konumlarını korudukları müddetçe doğru taktik ve sloganlara çoğu kez yaklaşıyorlar. Ancak, bilinmelidir ki, bu tarz bir öğrenme, "pahalya patlaması" bir yana ilke yoksunluğunu da besler. Oysa, "Devrimci bir dönemde, ilkelere dayanan sağlam taktik sloganların önemini küçümsemek kadar tehlikeli bir şey olamaz." (Lenin)

Proletaryanın Leninist Partisi kesin bir devrimci programa sahiptir ve bu program esas alınarak üretilen taktik politikalar, bugüne değin yaşam tarafından her seferinde doğrulanmıştır. Şaşmaz Leninist öngörü, bizim temel üstünlüğümüzdür ve proletarya yığınlarının pratik öncülüğünü kazanmanın vazgeçilmez koşuludur.

Lenin'in söylediği gibi, devrim yalnızca önderleri değil, bundan daha önemlisi, yığınları da eğitir. Yığınlar önderlik yapacak parti, bu yığınların devrimden neler öğrenmiş olduğunu, yani mevcut bilinç düzeylerini, bu bilinçlenmelerinin ne yönde geliştiğini kesin bir biçimde tespit etmek durumundadır. Ancak ondan önce, bu bilinç durumuna etki eden sorunlara bakmak gerekiyor.

İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ YIĞINLARIN SORUNLARI KATLANILMAZ HALE GELMİŞTİR

Türkiye ve Kürdistan proletaryasının ve emekçi halklarının sorunlarından hiçbiri yeni değildir. Bu sorunlar yıllardır üst üste birikmiş, derinleşmiş ve gün geçtikçe, çözülmek bir yana daha da katmerleşmiş ve içinden çıkılmaz bir hale gelmiştir. Tekelci sermayenin onca vaadine, demagojisine, "acı ilaç" diye yutturulan tasarruf (soygun) önlemlerine, şatafatlı "paket"lerine ve her türlü umut ve sabır pompalarına rağmen, halkın yaşam düzeyinde gerçek bir kötüleşme yaşanagelmıştır. Ezilen halk yığınlarına dayatılan yaşam, beterin beteri bir yaşamdır. Gözlerinin önünde rezilce bir sefahat, lüks ve bolluk yaşandığına tanık olan halk yığınları, varlık içinde yokluk yaşamaya mahkûm edilmiştir. Sefahatle sefalet arasındaki uçurum her geçen gün derinleşmiştir. Evet, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar için bu berbat yaşam koşulları, mahkûm edildiği sorunlar yeni değildir, yeni olan şudur; bu sorunlar artık katlanılmaz hale gelmiştir. Bu sorunlar nelerdir?

* Kürt Halkı üzerinde ulusal baskı, faşist-şoven saldırılar, toplu katliamlar, köy yakma ve

boşaltmalar, zorunlu göçler, ulusal kimliksizleştirme ve her türden kısıtlamalar.

* İşsizlik... tensikatlar, iş güvenliğinin olmayışı ve işsizler ordusunun gün geçtikçe daha da kalabalıklaşması, iş bulma umutlarının tükenmesi.

* Açlık, yoksulluk... buna paralel artan hayat pahalılığı. Türkiye ve Kürdistan'da halkın çoğunluğu gerçekten açtır, açlık sınırının altında yaşamaya çalışmaktadır. Afrika ülkelerinde görülen açlıktan ölümler, Kürdistan ve Türkiye metropollerinde yaşanır hale gelmiştir. Enflasyonda ve zamlarda sürekli yükseliş, öte yandan, gerçek ücretlerde ve alım gücünde sürekli düşüş; bunun sonucu, geniş işçi ve emekçi yığınlarında sefalet düzeyinde, çekilmez, umutsuz bir yaşam.

* Faşist baskılar, saldırılar, katliamlar, işkence, zindan ve her türden insanlık dışı uygulamalar.

* Küçük ve yoksul köylüler için sübvansiyonların kısıtlanması, taban fiyatlarının düşük tutulması, kontenjan uygulamaları ve en önemlisi bankalara olan borçların faizleri, ipotek tehdidi.

* Kent küçük burjuvazisi için tekellerin yoğun baskısı, banka faizleri, hacizler, toptan eşya fiyatları ve enflasyondaki sürekli artış

* Kadınların her türlü ezilmesi, baskı altında tutulması, aşağılanması, gerici gelenekler ve dini gereklerle cendere altına alınması, kadın vücudunun meta haline getirilmesi.

* İşsizliğin, lümpenliğin, uyuşturucunun ve her türden burjuva yozluğun pençesine itilen gençlerin gelecekte umutlarını yitirmeleri... Bu ve benzeri sorunlar, işçi sınıfı ve emekçi yığınların yıllardır uğruna mücadele yürüttükleri sorunlardır.

Yığınlar, her türlü faşist baskı ve saldırılara, aldatma ve satılmalara rağmen, bu sorunlar uğruna mücadele yürütmekten vazgeçmemiş, tam tersine, mücadelelerini daha kararlı, daha sert ve daha yaygın hale getirmişlerdir. Yığınlar, mücadelelerinde kendiliğinden unsurun ağır basmasına, etkin bir devrimci önderliğin henüz kendini yığın hareketine kabul ettirememiş olmasına rağmen, yaşamdan öğrenmek suretiyle, savaşımını basitten karmaşığa geliştirmişlerse, bu, hareketin nesnellikle olan bağlarının sağlamlığını, yığınların kararlılığını gösterir. Ve yığınlar bunca karşı-devrimci teröre katliamlara karşın her seferinde yeniden ve eskisinden daha büyük bir kararlılıkla kavga alanlarını dolduruyorlarsa, sınıf kinini daha güçlü ve giderek sertleşen mücadele yöntemleriyle orta-

ya koyuyorlarsa, bu, hiç kuşkusuz, bu sorunların hayati sorunlar olduğunu gösterir. Yığınlar, ancak hayati sorunlar uğruna hayatlarını ortaya koyabilirler.

YIĞINLARIN BİLİNCİ DEVRİMCİ YÖNDE GELİŞİYOR

Şayet bu sözünü ettiğimiz sorunlar, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar için hayati sorunlar olmasaydı, şayet bu istemler "olmasa da olur" türünden istemler olsaydı, bunca devlet terörü karşısında tüm bu istemler uğruna mücadele yürütmekten vazgeçebilirdi. Oysa, her geçen gün daha da yoğunlaşan açlık, işsizlik, faşist baskılar vb. sorunlar sabrını, bu düzen içinde dayanma gücünün tüm sınırlarını zorluyor. Açlık, yoksulluk, aşağılanma, faşist baskılar, çürüme ve yozlaşma bir ahtapot gibi tüm toplumu kolları arasına alıyor, demir bir mengene gibi sıkıyor. Burjuva toplum tüm yönleriyle sarsılıyor. Burjuvazinin müthiş direnci ve çırpınışları burjuva toplumun sarsılmasını, dökülmesini önlemiyor, derinleştiriyor. Kurulu düzenler bozuluyor, alışkanlıklar ve değer yargıları inanılmaz bir hızla alt-üst oluyor. Dün iyi bilinen bugün kötü, dün cesur bilinen bugün korkak biliniyor, dün yıkılmaz bilinen bugün un ufak oluyor. Devrim toplumsal bir alt-üst oluşturu; küçük dünyaların küçük duvarlarını yıkan ve tüm bu döküntülerle devrim ve karşı-devrim cepheleleri arasında dev bir duvar oluşturan bir alt-üst oluş.

Devrim ve sosyalizm hedefi Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi yığınlarının somut hedefi haline gelmiştir. Biz böyle söylüyoruz diye, bizim için, "Leninistler kendi subjektif değerlendirmelerini halkın istemiymiş gibi gösteriyorlar, ayakları ülke toprağına basmıyor" diyorlar. İlk bakışta doğru bir eleştiri sanılabilir bu. Gerçekten de, en geniş yığınları sokaklara çıkıp "Devrim istiyoruz! Sosyalizm istiyoruz!" diye haykırmıyorlar. Gerçi yığınların ileri kesimleri devrim ve sosyalizm istemini açıktan açığa dile getirmiyor değil ama, bunlar henüz azınlıkta kalıyor. Çoğunluk ise henüz devrim ve sosyalizm isteğini dile getirmiyor. Evet, gözle görülebilen gerçek bu. Ama bizler, öncülük anlayışımızı gözle görülen gerçeğe dayandırsaydık, iflah olmaz darkafalılar ve kuyrukçular olurduk. Olguları ancak gözleriyle görebildikten sonra kavrayabilirler, doğal olarak olguların kuyruğuna takılmaya mahkûm kalırlar. Öncülük ise, gözle görülebilen gerçeğe değil, bilimsel gerçeğe dayanır. Olaylara, sadece gözlerimizi kullanarak baktığımızda yığınların aş, iş, faşist saldırıların, ulusal, cinsel baskının kalkmasını vs. istediklerini görürüz. Eğer bu noktada gözlerimizle gördüğümüzü yetinecek olursak, bu istemleri yığınlarla birlikte ve akla gelebilecek her yöntemle tekrarlarız. Aş isteriz, iş isteriz, demokrasi, hatta "Temiz Toplum" vs. isteriz. Yığınlar söyler biz tekrarlarız, biz söyleriz yığınların tekrarlamasını bekleriz. Bu beklenti-

nin adı da kitleselleşme olur.

Oysa marksist-leninistler çıplak gözle görülmele yetinmeyip, marksist-leninist bilime başvururlar. Yaşananlara bilimsel bir gözle, bilimsel değerlendirmenin süzgecinden geçirerek bakarlar. Böyle bakıldığında, bilimsel gerçek bütün netliğiyle karşınıza çıkar. Bu gerçeği maddeler halinde şöyle özetleyelim:

1) Yığınların istemleri yaşamsal öneme sahiptir.

2) Bu istemlerden bir teki bile bu sistem içinde ciddi biçimde doyurulamaz, karşılanamaz.

3) Yığınlar, bu istemler uğruna yürüttükleri mücadelelerinde attıkları her adımda karşı-devrimci iç savaş engeline çarpıyor, çatışıyorlar.

4) Bu çatışma yığınların devlete kinle dolmasını ve düzenden kopmasını, umudunu yitirmesini, böylece düzen dışına taşmasını hızlandırıyor, olgunlaştırıyor.

Manzara ana hatlarıyla böyle. Bu manzarda ilk göze çarpan ve üzerinde durulması gereken olgu şu: *Günümüz Türkiye ve Kürdistan'ında işçi sınıfı ve emekçi yığınların sadece en ileri kesimleri değil, sözcüğün gerçek anlamında en geniş yığınlar bu düzenden rahatsızdır, düzenin değişmesini istemektedir.* Bu bir olgu ve üzerinde çok iyi düşünülmesi gerekir. Bu, yığınlar devrim ve sosyalizm bilinciyle hareket ediyorlar demek değildir. Doğrudur, geniş yığınlar bu düzenin alternatifini sosyalizm olarak koymuyorlar, ya da düzenin nasıl değiştirileceği noktasında net bir bilinçleri yok. Ama kesin olan şu ki; bu düzenden rahatsızlar ve değişmesini istiyorlar. Çünkü burjuva düzen demek sefalet demek, işsizlik demek, açlık demek, kimliksizlik, ulusal baskı, faşist terör, dizginsiz sömürü, kısaca çürüme ve yozlaşma demek. En geniş yığınlar burjuva düzenden bunu anlıyorlar, ve gerçekten doğru da anlıyorlar. Çünkü, burjuva düzenin bunların dışında verebileceği başka hiçbir şey yok, daha fazla çürüme dışında... Devam etmeden önce, burada, bize trajedi gibi görülen bir olguya işaret edelim. Bazı solcular, yığınların önüne devrim ve sosyalizm hedeflerini koymamanın (ya da devrim ve sosyalizm sözünü, ruhunu kurtarmak için soyut, bilinmez bir geleceğin sorunu olarak ele almalarının) gerekçesi olarak, yığınların, devrim ve sosyalizm bilinciyle değil; aş, iş, "Temiz Toplum" vb. taleplerle hareket etmelerini gösteriyorlar. Böyle olunca, karşımıza gerçek bir trajedi çıkıyor: Bu günlerde "çetelere karşı temiz toplum" şiarını dolamışlar dillerine, pek yakında, daha kitlesel olabilmek, daha geniş yığınları kucaklayabilmek adına "şariat tehlikesine karşı laikliği savunalım" diye haykırmaya kalkabilirler. İşin iyice can sıkıcı yanı bu kampanyaların bizzat karşı-devrim tarafından örgütlendiğini görmüyor ya da görmek istemiyor olmaları. "Hukuk Devleti", "Laik Devlet" gibi sloganların burjuvazinin temel propaganda malzemesi olduğu-

nu ve bu sloganların ne kadar devrimcilik ve sosyalistlik sosuna bulandırılırsa bulandırısın, burjuva özünün değişmeyeceğini anlamıyorlar, anlamak istemiyorlar. Böyle yapmakla, ulaştıkları "en geniş" yığınları burjuvazinin kuyruğuna takmaktan başka bir iş yapmış olmuyorlar. Ve son olarak, halka dönüp, "bu şiarları düşmanın kullanımına bırakamayız" derken işi traji-komik boyuta vardiıyorlar. Söz konusu olan bir bilinçlenme aracı, bir slogan değil de, örneğin bir tabanca olsaydı, elbette, düşmanın elindeki tabancayı alıp onu yere sermek mantıklı bir iş olabilirdi. Ama burada söz konusu olan sloganlardır, yığınlara taşınan bilinçtir. Burjuvazi, her yolu kullanarak yığınları düzen içinde kalma bilinci götürüyor. Biz tersini yapmalı; devrimi, sosyalizmi göstermeliyiz. Yığınların bu bilince kendiliğinden ulaşmasını bekleyemeyiz. Yığınların önüne devrim hedefini somut olarak koymak için, en geniş yığınların "Devrim istiyoruz" talebiyle bize gelmelerini beklemek, devrimci öncülük olacaksa, artçılığı nasıl tanımlamak gerekir, bilemiyoruz.

Biz, kaldığımız yerden devam edelim. Yaşamın kendisi ve özellikle de iç savaş boyutu işçi sınıfı ve emekçi yığınları bu düzenden bir şey beklememek gerektiğini öğretti; çok çarpıcı olaylarla öğretmeye, bu gerçeği kafalara kazımaya devam ediyor. Sorunlar bu düzenin sorunlarıdır ve bu düzen içinde çözülmezler. Bu, yığınların ileri kesimlerinin, öncü işçilerin değil, en geniş işçi ve emekçi yığınların bilincidir. Yığınlar, bu bilince yaşayarak, yaşamdan öğrenerek ulaşmışlardır. Bu bilinç, devrimci-sosyalist propagandanın etkisiyle de birlikte, ama esas olarak kendiliğinden gelişen bir bilinçtir. Ama kendiliğindenlik vardır, kendiliğindenlik vardır. Yığınların bugünkü kendiliğinden bilinci, onları Gazi gibi isyanlara kaldıracak, polisle, jandarmayla sert çatışmalara sokacak düzeydedir.

İşçi sınıfı ve emekçi yığınların ileri, sınıf bilinçli kesimlerinin bugünkü bilinci ise; devrim ve iktidar bilincidir. İleri işçiler devrimcidir; sorunların burjuva düzenden kaynaklandığını, burjuva düzene zora dayalı bir devrimle son verip iktidarı ele almadıkça bu sorunların bir tekinin bile çözülemeyeceğini görüyorlar. İleri işçiler, emekçiler bugün komitelerde, milislerde örgütleniyorlar. Kurtuluş için yapılması gerekenin ne olduğunu sınıf kardeşlerine gösteriyorlar, onlar bu yüzden ileri işçilerdir, ileri emekçilerdir. Onlar, örgütlenme yeteneklerini geliştirip örgütlenme ağlarını yaygınlaştırdıkça, devrimci mücadele yöntemlerinin seçkin, gözüpek örneklerini ortaya koydukça, sınıf kardeşleri onların açtığı devrim ve sosyalizm yolundan ilerleyeceklerdir. Tüm ileri işçiler, bu bilinçle donanmalı, proleter devrimci iç savaş bayrağını yükseltmelidirler.

Anlaşılabileceği üzere, yığınların ileri kesimleriyle ortalama ve hatta geri kesimleri arasındaki ayrım, bu düzenden rahatsız olup olmama

"Devrimin bizi ve halk yığınlarını eğiteceğinden kuşku yoktur. Ama militan bir siyasal partinin şimdi karşı karşıya olduğu sorun, bizim devrime her hangi bir şey öğretip öğretemeyeceğimiz sorunudur."

— LENİN —

noktasında bir ayrım değildir. İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar ve Kürt Halkı genel olarak bu düzenden rahatsızdır ve değişmesini istemektedir. Yığınların ileri kesimleriyle ortalama kesimleri arasındaki ayrım şuradadır ki: Birinciler burjuva düzenin zora dayalı bir devrimle yıkılması ve Demokratik Halk İktidarının kurulması bilincine sahipken, ikinciler, bu bilince henüz net bir biçimde ulaşmamışlardır.

Gerçi, geniş yığınlar, tüm bu sorunların politik iktidara bağlı olduğunu, sorunların Ankara'da düğümlendiğini görüyorlar. Yaşam ve mücadele deneyimi bunu onlara öğretti. Sorunların Ankara'da düğümlendiğini görüyor ve Ankara'ya yürüyorlar; yerel ya da ekonomik sorunlardan çok genel politik sorunlara karşı duyarlılık ve ilgi gösteriyorlar. Ancak bu, henüz net ve olgunlaşmış bir iktidar bilinci, kararlı bir devrim bilinci düzeyine ulaşmamıştır. Bu, daha çok bir sezgi düzeyindedir. Ancak, belirtmek gerekir ki, güçlü bir sezgidir bu, yaşam tarafından güçlendirilmiş bir sezgidir.

Geniş yığınlar tüm yakıcı sorunların olgunlaşmış iktidar sorununda düğümlendiğini görüyor, ancak sorunların çözümü konusunda ne yapmak gerektiğini bilemiyorlar. Buna rağmen pratik deneyimiyor, el yordamıyla da olsa, pratiğin acı dersleriyle de olsa öğrenimlerine devam ediyorlar.

Yani, sorunu, sosyal-reformizmin koyduğu gibi: "yığınların sadece küçük bir azınlığı devrimi-sosyalizmi istiyor, oysa en geniş yığınlar böyle bir şey istemiyor" şeklinde koymak öncülükten hiçbir şey anlamamaktır. Bu, burjuva devlet aygıtının dağıtılması sorunundan kaçmaktır; oportünizmdir. Sorunun doğru konuluşu şu şekilde olmalıdır: *Günümüz Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ında işçi sınıfı ve emekçi yığınlar düzenden rahatsızdır ve değişmesini istemektedir.* Bu yığınların ileri kesimleri, sınıf bilinçli işçiler, devrimci-sosyalist unsurlar burjuva devlet aygıtını zora dayanan bir devrimle dağıtmak, burjuva iktidarı yıkıp Halk İktidarı kurmak ve tüm sorunların kaynağı olan kapitalist özel mülkiyeti kaldırıp, üretim araçlarının toplumsal mülkiyetini hakim kılmak gerektiği bilincine sahipken, halen daha geniş yığınların bilinci, henüz, bu noktada bir netlik kazanmamıştır. İleri unsurlar devrim ve iktidar bilincinde net ve bu uğurda girişilecek bir mü-

cadeleye hazırlanırken, daha doğrusu bu konuda çetin bir savaşın (proleter devrimci iç savaş) içindeyken; sorunların politik iktidarda düğümlendiğinin farkında olan, ama buna rağmen henüz ne yapmak gerektiği konusunda net bir bilinç taşımayan; yaşadığı sorunların hayatiliğine rağmen, düzenle olan bağlarının, şimdilik, nispeten sağlamlığı sonucu çetin ve riskli bir savaşımı göze alamayan yığınlar vardır.

Sorunu bu şekilde koyup bırakmak yetmez. Ayrıca, şu nokta da kesinlikle unutulmamalıdır: *İç savaşın kendisi yığınları her geçen gün daha fazla düzen dışına, devrime itmektir.* Bu, şu anlama gelir: *Şimdilik geniş yığınlar içinde küçük bir azınlığın bilincini ifade eden devrimci eğilim gelişip güçlenen eğilimdir. İşçi sınıfı ve emekçi yığınların bilinci devrimci yönde gelişiyor.*

NE YAPMALI?

"Devrimin bizi ve halk yığınlarını eğiteceğinden kuşku yoktur. Ama militan bir siyasal partinin şimdi karşı karşıya olduğu sorun, bizim devrime herhangi bir şey öğretip öğretemeyeceğimiz sorunudur." (Lenin)

Yığın hareketinin mücadele istemlerine, mücadelesinin düzeyine ve bilinç durumlarına yukarıda işaret ettik. Şimdi şu soru önümüzde duruyor: Bu verilerden hareketle devrimci öncü, devrime ne öğretebilir ve ne öğretmelidir? İşçi sınıfı ve emekçi yığınlara götüreceğimiz siyasal bilinç ne olmalı, hangi devrimci esaslara dayanmalıdır? Genel olarak ve olabildiğince özlü ifade edecek olursak, yapılabilecek iki şey vardır:

Ya en geniş yığınların en geri eğilimlerine dayanılır ve henüz burjuva iktidarı bir devrimle devirme bilincine ulaşmamış, kararsız ve geri unsurların bilincinin kendiliğindenliği önünde boyun eğilir, ve bunun sonucu olarak, bu yığınların önüne (onlara hoş görünecek, onları ürkütmeyecek, yani onların korku ve kaygılarına hitap edecek tarzda) düzen içi talep ve hedefler konur. Buradaki amaç, hiç kuşkusuz, kitleleşme, en geniş yığınları kucaklama, sarıp sarmalamadır.

Ya da tüm işçilerin, işsizlerin, emekçilerin, ezilen Kürt Halkının, emekçi kadınların, gençliğin vb. hayati sorunlarının çözümünün yalnız devrimle gerçekleştirilebileceği bilincinden hareketle, bugün henüz yığınların ileri unsurlarının ulaşmış olduğu devrim bilincini en geniş yığınlara kusursuz bir netlikle, sarsılmaz bir inançla, hiç bir kafa karışıklığına meydan vermeyecek bir sadelikle anlatmak, yani ilerdeki kurtuluşa ulaşmanın pratik politikalarını sunarken, bu sayede geridekileri de ilerdeki düzeyine yükseltmek. Buradaki amaç, işçi sınıfı ve emekçi yığınları devrime taşımaktır.

Günümüz Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ında sosyal-reformizm birinci yolu, Leninist Parti ise ikinci yolu izlemektedir. Sol devrimci akımların bu iki yol arasında bocalamaması,

yığınların önüne devrim hedefini somut bir hedef olarak ve hiçbir kafa karışıklığına yol açmayacak biçimde koyması gerekir. Oysa böyle yapılmıyor; devrim hedefi soyutlaştırılıyor, muğlaklaştırılıyor.

Elbette, bunun altında yatan neden iç savaşın kavranamamasıdır. Dergimizin daha önceki sayılarında da söylendiği gibi; bugün, iç savaş kavranmaksızın hiçbir ciddi toplumsal sorun doğru biçimde çözümlenemez. İç savaş kavrayıp kavranamamanın, iç savaşa yaklaşımın dolaysız bir devamı olarak, günümüz "sol" hareketinde üç eğilim karşımıza çıkıyor.

* 1 — *Sosyal-reformizm*: İç savaş bunlarda sadece korku ve kaygı uyandırır. İç savaş gerçeğiyle karşılaştıklarında asla kabullenmek istemez, iç savaş bir öcü gibi göstermeye çalışır ve iç savaşa karşı "iç barış" (Toplumsal barış), "toplumsal uzlaşma" söylemlerine sarılırlar. İç savaş süreci sosyal-reformizmi düzenle uzlaşma ve bütünleşme yönünde hızla olgunlaştırır. Bunun dolaysız bir devamı olarak, devrim sorununa yaklaşımları şu şekilde karşımıza çıkar: Devrimden büsbütün vazgeçme, devrim hedefini unutma, unutturma, gözlerden saklamaya çalışma, yığın hareketini düzen sınırları içerisinde tutmaya çalışma. Kısaca, devrimci durum ve iç savaş koşullarında sosyal-reformizm, gelişen devrimin karşısında yer alır.

* 2 — *Sol Devrimci Hareketler*: İç savaş

**Sınıf savaşımının
iç savaş düzeyine yükselmesi,
işçi ve emekçi yığınlar
devrim ve iktidar bilincinin
doğrudan doğruya
hiçbir kafa karışıklığına
yol açmayacak sadelikle
götürülmesi gerekmiştir.
Bu bilinçten hareketle
Leninist Parti,
Demokratik Halk Devrimi,
Demokratik Halk İktidarı
ve onun yürütme gücü olan
Geçici Devrim Hükümeti
hedeflerini
yakın politik hedefler olarak
işçi sınıfı ve emekçi yığınların
önüne koymuştur.
Bu ekseninde sürdürülen
propaganda-ajitasyon faaliyeti
iç savaşa uygun
mücadele ve örgüt biçimleriyle
birlikte yürütülmektedir.**

yer yer ve değişik biçimlerde telaffuz etmeleri- ne rağmen, onun içeriğini kavrayamamışlar- dır. Yiğın hareketinin ileri sıçradığı, patlamala- rın yaşandığı dönüm noktalarında iç savaş yöntemlerinde, iç savaş taktiklerinden, hatta doğrudan doğruya iç savaşın kendisinden söz ederler, ama iki sıçrama arasındaki "sessiz ayaklanma" sürecinde, yiğınları tekrar tekrar "en geri noktalardan kucaklamak adına, döneme göre geri mücadele araç ve yöntemlerini ve yiğınları "ürkütme"yecek", kendiliğinden bi- linçlerine hitap edecek talep ve hedefleri onla- ra önerirler. Yiğınlara götürdükleri devrim ve iktidar bilinci soyut bir bilinçtir. Ondan önce gelen, kendilerince somut, güncel talep ve he- defleri ön plana alır, en geniş yiğınlara bu ta- lep ve hedefleri götürür ve yoğun olarak, bu devrimden önce gelen talep ve hedeflerin propaganda-ajitasyonunu yaparlar. İç savaşı kavrayamamanın dolaysız bir devamı olarak, devrim sorununu bilinmez bir geleceğin soru- nu olarak koyuyorlar.

*3 - Leninistler: Reformizmandan ayrıldıkları 1990'dan itibaren devrimci durum tahlili yapmış ve devrimi, artık teorik bir sorun ola- rak değil, pratik politika düzleminde ele almak gerektiğini ortaya koymuşlardır. Sınıf savaşı- nın iç savaş düzeyine yükselmesi, işçi ve emekçi yiğınlara devrim ve iktidar bilincinin doğrudan doğruya ve hiçbir kafa karışıklığına yol açmayacak sadelikte götürülmesi gerekmiş- tir. Bu bilinçten hareketle Leninist Parti, Demokratik Halk Devrimi, Demokratik Halk İkti- dari ve onun yürütme gücü olan Geçici Devrim Hükümeti hedeflerini, yakın politik hedef- ler olarak, işçi sınıfı ve emekçi yiğınların önü- ne koymuştur. Bu eksenle sürdürülen propa- ganda-ajitasyon faaliyeti iç savaşa uygun mü- cadele ve örgüt biçimleriyle birlikte yürütül- mektedir.

Öncülük, ortalama yiğınların sözünü ve eylemini tekrarlamak değildir. Yiğınların sözüne ve eylemine bilinçli bir içerik kazandırmak, bilinçlerini ileri sıçratmak; önlerini açmak, yiğın hareketini ileri götürmek gerekir. Bu bilinçlen- dirme görevi, ilerdeki önüne ileri, ortada- kilerin önüne ortalama, geridekilerin önüne de geri hedefler koyarak yapılamaz. Böyle ya- pılmaya kalkılırsa, söylediklerimiz birbirine ka- rışır, ne söylediğimiz anlaşmaz. Tıpkı dinsel ki- taplarda olduğu gibi, her şeyi söylemek sure- tiyle hiçbir şey söylememektir bu. Bunun so- nucu, ilerdeki frenlemek, hatta geridekile- rin yanına çekmektir. Örneğin, yiğınların ileri kesimlerinin, sınıf bilinçli işçilerin, devrim ve iktidar bilincine sahip olduğunu herkes kabul eder. Üstelik bu bilincin yiğınlar arasında sü- rekli geliştiği, çok geniş ve güçlü bir devrimci potansiyelin varlığı, ileri kesimlerin sayısının ve etkisinin giderek arttığı da gerçektir. Ama buna rağmen "Devrimden daha az bir şey olan" " Demokratik Anayasa" talebi gibi talepler propaganda-ajitasyonun, yani yiğınları bi- linçlendirme faaliyetinin odağına oturtulursa,

bu, yiğınların ileri kesimlerinin gerisinde sey- retmektir. En geniş yiğınlara hitap edebilmek adına öncülük görevlerini unutmaktır. Türki- ye ve Kuzey Kürdistan'da hiç de azımsanma- yacak sayıda insan devrim ve iktidar bilincine sahip, bu uğurda mücadeleye hazırdır. Üste- lik, ileri unsurların yiğınlar üzerindeki devrim- ci etkisi sayılarına oranla çok daha güçlüdür ve bu devrimci eğilim giderek hem nicelik hem de nitelik olarak güçlenmektedir. Durum böyleyken, yiğınlara doğrudan doğruya devrim hedefi yerine "devrimden daha az bir şey"ler götürme, bunlar üzerinde yoğunlaş- mak, etkili olunabildiği ölçüde ileridekileri geri- letmeye yol açar.

Öte yandan, geniş yiğınlar, yani yiğınların ortalama unsurları gerçekte devrimi istemiyor- lar mı ki, önlerine "devrimden daha az" hedef- ler konuluyor? Eğer yiğınların gerçek istemle- rini anlamak için onların neler söylediğine bakmak yeterli olsaydı, marksist bilime hiç ge- rek olmazdı. Bizce devrim istemi yiğınların iste- midir, öyle olmak zorundadır. "İş istiyorum" diyen bir işçi kendi niyetinden tamamen ba- ğımsız, farkında olsa da olmasa da, istese de istemese de, devrimi istiyor. Ulusal baskının kalkmasını isteyen bir Kürt insanı, gerçekte devrimi istiyor. Hatta, bunlar bir yana, bugün artık parasız eğitim isteyen bir öğrenci dahi devrimi istiyor. Çünkü, işçi ve emekçi yiğınları- n tüm ciddi toplumsal istemleri, gerçekte, devrim ve iktidar sorununda düğümleniyor.

Öncünün yapması gereken, işte bu düğü- mü aydınlatmaktır. Yiğınların bilincini daha başka, "daha az" taleplerle bulandırmadan, onları düzen içi beklentilere sokmadan, her türlü dolambaçlı yoldan kaçınarak, doğrudan doğruya devrim ve iktidar bilinci vermek gere- kir. Bugün, en geniş yiğınlarda güçlü bir sezgi durumunda olanı; devrimi, iktidarı sağlam bir bilinç düzeyine yükseltmek gerekir. Trafik ka- zasından, tecavüz vakasına kadar her türlü ve- sileden hareketle polisle jandarmayla çatışan, önlerine kurulan karşı-devrim barikatlarını bir bir kırıp geçerek doğrudan doğruya Anka- ra'ya yürüten işçi ve emekçi yiğınlara, hele de on kusura yıldı devletle açıkça, aralıksız ve en sert yöntemlerle savaşan Kürt Halkına devrim ve iktidar bilincini niçin dolambaçlı yollar- dan vermeye çalışalım? Yiğınların, sorunları- nın gerçek çözümü için tek yolun devrim ol- duğunu anlayabilmeleri için, niçin öncelikle düzen içi hedefler uğruna mücadele yürütme- leri ve bu mücadelenin sonuçsuzluğunu gör- meleri gereksin? Aynı yiğınlara, sorunlarının tek gerçek çözümünün devrim yapmak, iktida- rı almak olduğunu doğrudan doğruya anlat- sak, önlerine en somut biçimiyle bu hedefleri koysak ve buna uygun araç ve yöntemlerle mücadele yürütmelerini istesek, onları bu şe- kilde eğitsek, bizi anlamazlar mı? Bizce anlar- lar, ve anlıyorlar da.

Ama bunun için;

1) İç savaşı kavramak,

2) Yiğınların bilincinin devrimci yönde ge- liştiğini görmek,

3) Düzen içi beklentilere girmemek, devrim ve iktidar hedefinde net olmak, ve

4) İşçi sınıfı ve emekçi yiğınların devrimci enerjisine güvenmek gerekiyor.

Bu saydıklarımızın hepsi birbirini gerektirir, kopmaz bağlarla birbirine bağlıdır. Yiğınlara devrim bilinci vermek, onları bu yönde eğit- mek, buna uygun olarak örgütleyip, savaşım- larına öncülük etmek kuşkusuz çok çetin ve uzun soluklu bir iştir. Bunun için yaşanan sü- recin devrimci karakterini kavramak ve yiğın- ların devrimci enerjisine güvenmek gerekir. Yi- ğınlarla bağlarımızın henüz nispeten zayıf olu- şu bizi karamsarlığa sürüklememeli. Böyle bir karamsarlık burjuva ideolojisinin etkisinin güç- lenmesine ve devrim saflarında moral bozuk- luğuna hizmet eder.

"Hiç kuşku yok ki, işçi sınıfının eğitimi ve örgütlenmesi için henüz yapacak çok, pek çok şey var, ama şimdi en önemli olan, bu eğitim ve örgütlenme çalışmasında esas si- yasal ağırlığı neye vermemiz gerektiğidir. Sen- dikalara ve yasal örgütlere mi, yoksa bir ayak- lanmaya, devrimci bir ordu ve devrimci bir hükümet yaratma çalışmasına mı? Her ikisi de, işçi sınıfının eğitilmesini ve örgütlenmesini sağlamaktadır. Her ikisi de, kuşkusuz gereklidir. Ama bugünkü devrimde sonuç şuna var- maktadır: İşçi sınıfını eğitime ve örgütlenme işinde hangisine ağırlık verilmelidir, birincisine mi ikincisine mi?" (Lenin)

Elbette ki, işçi sınıfı ve emekçi yiğınlarla bağ kurmak, bu bağları geliştirmek, sağlamlaştırmak her zaman gereklidir. Bunun için propa- ganda, ajitasyon ve örgütlenme çalışması yapmak her zaman gereklidir. Bu, yaşadığı- mız iç savaş koşullarında da gereklidir, ancak asla yeterli değildir. İç savaş koşullarında ezilen yiğınlar açık devrimci eylem için içgüdüsel bir dürtü duyarlar. Bizim görevimiz; bu eyle- me yön vermek, devrimci bir içerik kazandı- rmaaktır. Bu eylemin amaçlarını, hedeflerini doğru olarak saptamayı öğrenmeli ve bu he- defleri olabildiğince yaygın bir şekilde yiğınla- ra kavratılabilmeliyiz. Bugün bu hedefler, en somut biçimiyle devrimci ordu birliklerinin (sa- vaş guruplarının) oluşturulması, genel bir si- lahlı ayaklanmaya hazırlanması ve Geçici Devrimci Hükümet sorununun kavranması- dır.

Devrimci bir dönemde yiğınlara devrimci bilinç hangi araç ve yöntemlerle götürülür? Bunun araçları çok çeşitli olabilir, ama sorur- sudur: Esas almamız gereken araç ve yöntem- ler nelerdir? Lenin'in sorduğu gibi soralım: "Bu eğitim ve örgütlenme çalışmasında esas siyasal ağırlığı nereye vermemiz gerekir?" Yasal örgüt ve mücadele biçimlerine mi, yoksa yasa-dışı örgüt ve mücadele biçimlerine mi? İşçi sınıfı ve emekçi yiğınların siyasal eğiti- mi için, onları örneğin sendikalarda, dernek- lerde vb. yerlerde mi örgütlemeliyiz, yoksa ko-

mitelerde, milislerde vb. yasa-dışı örgütlenmelerde mi örgütlemeliyiz? Ya da, yığınların önüne mitingler, barışçıl toplantılar, imza dilekçe toplamalar, ışık söndürmeler vb. eylem biçimlerini mi, yoksa onları ayaklanmaya hazırlayacak devrimci şiddeti esas alan mücadele biçimlerini mi koymalıyız? Ya birine ya ötekine kesin olarak karar verilmesi gerekir. Yoksa, "marksızın genel olarak hiçbir mücadele biçimini peşinen reddetmez" sözünün oportünist çarpıtılmasının arkasına sığınarak ve içinde bulunduğumuz devrim sürecinin ihtiyaçlarını kavramaksızın her türlü mücadele biçimini peşinen kabul ederek, birbirinin hiç de aynı olmayan ve aynı amaca hizmet etmeyen yasal ve yasa-dışı mücadele araç ve yöntemlerini aynı kefeyle koyanlar yığınlara kafa karışıklığından başka bir şey taşımış olmazlar. Eğer içinde bulunduğumuz süreç için "devrimin koşulları vardır" diyorsak, bu durumda yığınları devrimci bir ayaklanmaya hazırlamamız gerekir. Bunun için, önereceğimiz örgütlenme araçları ayaklanma organı olacak özellikler taşımalıdır. Ve açıktır ki, bu özelliklere sahip yığın örgütlenmeleri sendikalar ve dernekler tipi örgütlenmeler değil, komiteler ve milisler tipi örgütlenmelerdir. Yine genel bir ayaklanma, zaferi elde edebilmek için hiç kuşkusuz devrimci şiddeti çok iyi uygulayabilmelidir. O halde, yığınlara önereceğimiz mücadele biçimlerinin ağırlığında devrimci şiddet olmalıdır. Çünkü, ancak iç savaşın silahlı mücadele ateşi içinden geçerek çelikleşecek savaş grupları yarınki devrimci ordunun birliklerini oluşturabilirler. Ve bu illegal işçi ve emekçi komiteleri ve milisleri bugünden örgütlenmezse, yığınların örgütlenme ve siyasal eğitimde esas ağırlık bunlara verilmezse, "devrimin koşulları vardır" gibi sözler rastgele söylenmiş ve söyleyenin günahını kanıtlamaktan başka bir anlam ifade etmeyen sözler olarak kalacaktır.

Sırası gelmişken, günümüzde bazı siyasetler tarafından moda bir kavram gibi her yerde kullanılan meşruluk üzerinde durmak gerekiyor. Kullanıcılarına göre, bu kavram, devlet nezdinde değil, halk nezdinde meşruluğu ifade ediyor. Biz onların söylediği gibi kabul edelim. Ne demektir, halk nezdinde meşru olmak? Bir eylem ya da örgüt biçimi önermeden önce, ilk iş olarak, halk nezdinde meşru olup olmadığına bakılıyor ve ondan sonra karar veriliyor. Sanırsanız bu, halk tarafından benimsenmek veya benimsenmemek şeklinde bir ayrımın ifadesini buluyor. Halkın benimsediği şeyler, meşru, benimsemedikleri ise gayri meşru... Belli ki, burada, halkı ürkütüp ürkütmemek meselesi kistas alınıyor. Halk bazı mücadele araç ve yöntemlerine sempatiyle yaklaşıyor, bazılarındansa ürküyor; o halde, halkı ürkütmemek, ona sempatik görünmek, benimsediği mücadele araç ve yöntemlerini ona önermek gerekiyor... İşte bazı siyasetlerin kısır döngüsü bu şekilde karşımıza çıkıyor. Böyle bir mantığın eleştirilmesine neresinden başla-

yaacağını insan şaşırtıyor. Biz yine de, fazla üzerinde durmadan bir-iki noktaya değinip geçelim. Birincisi, "halkımız" dediğimiz yığın homojen bir yığın mı, bunun ileri ya da geri unsurları yok mu? Yani, önerilen bir eylem biçimine halkın her kesimi aynı tavrı mı gösteriyor? Biz söyleyelim: Hayır. Örneğin, polisle açık kitlesel çatışmalara girmek halkın ileri kesimlerine göre olabilecek en meşru şey iken, öte yandan geniş yığınlar için halen ürkütücü olabilmektedir. (Ve muhtemelen, daha uzun süre ürkütücü olarak kalacaktır.) Bu durumda, halkı polisle açık ve sert çatışmalara sokacak eylem biçimlerini halk nezdinde meşru mu, yoksa gayri meşru mu görmek lazım? Bize kalırsa, politika üretirken, halkın ileri kesimlerine dayanmak gerekir, ama "halk nezdinde meşruluk" kavramı bu durumu ifade etmiyor. Bir başka şey de şu: Yığınlara, bir eylem ya da örgüt biçimini önerebilmemiz için, öncelikle, yığınların bu biçimi benimsemiş olması gerekirse, burada yapılan iş öncülük değil, yığınların kendiliğinden bilincine hitap etmektir. Yığınların bir mücadele araç veya yöntemini benimseyip benimsemeyeceği, ya da ona hazır olup olmadığı nasıl anlaşılır? Eğer yığınların siyasal bilinçlerini, savaşma kapasitelerini geliştirecek ve onları bugün oldukları noktadan daha ileriye taşıyacaksak, değerlendirmemiz gereken şey, yığınların halen neler yaptığı ile sınırlı olamaz; önemli olan, bu hareketin gelişme yönüdür. Yani mesele, yığınların ne yapmak zorunda olduğudur. Yığınlar, mücadelelerini yükseltebilmek için neler yapmak zorundaydı, mücadelenin kendisi onları buna hazırlar, mücadele yığınları bu şekilde eğitir. Yoksa, hiç bir halk doğuştan kahraman ya da gözüpek değildir. Daha bir kaç ay önce ekmeğin parası için kanını satacak denli alçaltılan Arnavutluk Halkı bugün elinde silah ayaklanmışsa, demek ki önemli olan zorunluluklardır. Kürt Halkının ya da Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin korkak olduğunu kim söyleyebilir? Bugün ezilen yığınların asıl eksikliği cesaret değil, bilinç eksikliğidir. Yeri geldiğinde ayaklanarak ölüme dahi hazır olduğunu gösteren yığınlar ne yapmaları ve asıl önemlisi nasıl yapmaları gerektiğini bilmiyorlar. Bu düzeni yıkmalı, ama nasıl? Yığınların sorunu ve öncünün de aydınlatması, hiçbir kafa karışıklığına yol açmayacak şekilde yığınlara kavratması gereken sorun budur. Bilmeliyiz ki, yığınlar devrimci eyleme geçmek için içgüdüsel bir dürtü duyuyorlar. Şiddet, tüm toplumu sarmıştır. Onca propaganda ve reklâma rağmen elektrik düğmesine basıp ışığı söndürmeyi lüzumsuz bulan yığınlar, en küçük bir kıvılcımla polisle, jandarmayla çatışmaya girebiliyorlar. Faşist burjuva basının "Toplumsal cinnet" dediği şey aslında bu şiddet tutkusunun yaygınlaşmasıdır. Ve burjuvazinin bu gelişmeden ürkmesi, paniğe kapılması anlaşılır bir şeydir. Toplumdaki şiddet eğilimi gerçektir ve doğaldır. İç savaşın doğasına uygundur bu. Buna devrimci

bir içerik kazandırmak, anlaşılabilir net hedefler belirlemek devrimci öncünün görevidir. Burjuva devlet, tam bir suç örgütü olduğu halde kendisini en meşru olarak ilan ediyor, özel timler, polis birlikleri, hatta mafya toplumu nezdinde meşrulaştırılmaya çalışılıyor, ama bizim solcularımız kendi illegal örgütülüklerini ya da milisleri, gerilla gruplarını, "halk nezdinde meşru" görmüyor olacaklar ki, dernekler, meclisler vb. oluşturuyorlar. Böyle bir meşruyet arayışı bir kompleksin ifadesidir. Bu ne yazık ki gerçektir. Bu, kendine güvensizliğin, burjuvazinin "bir avuç terörist" propagandasının da etkisinde kalarak, bir türlü kitleselleşememenin getirdiği dayanılmaz rahatsızlığın sonucudur. Halka çürüme, sömürü ve katliam dışında bir şey vermemiş olan devlet kendi meşruluğunu her yerde bangır bangır bağırırken, solcularımız meşruyet arayışına girmişler... Bu gerçek bir trajedidir. Yığınların devrimci enerjisine güvenli siyaset böyle yapılmaz. Ölüm Orucu "halk nezdinde meşru" bir eylem değil miydi? Ya da intihar saldırıları halkı mı, yoksa devleti mi ürküttü? Bu ülkede silahlı mücadelenin başlatıcıları olan Denizler ve Mahirler'den daha meşru devrimci önderler olmuş mudur? Halk, devrimci eyleme sadece sempati değil, aynı zamanda istek de duyuyor ve halkın ileri kesimleri zaten uzun süredir devrimci eylemlilik sürecinin ateşten pratiği içinde çelikleşiyor.

Devrim kitlelerin eseri olacaktır, kuşkusuz. Ama kitleler devrime güle oynaya gitmezler. Devrim sürecine korkuları, kaygıları, gerilikleriyle birlikte katılırlar. Devrimci mücadele onları eğitir, korku ve kaygılarını yenmelerini, geriliklerini aşmalarını sağlar. Devrimci öncü yığınları eğitirken bu süreci hızlandırmayı hedef almamalıdır. Devrimin tek kurtuluş yolu olduğunu, ancak zorlu ve bedeller isteyen bir eylem olduğunu yığınlara kavratmak gerekir. Yığınlara, gözüpek eylemlere girişmeyi ve bedelleri ödemeyi öğretmek, onları, her şeylerini devrim davası uğruna ortaya koymaya hazırlamak gerekir. Bir devrim sürecinde yığınların siyasal eğiliminin vazgeçilmez unsurudur bu. Ve yığınları böyle bir ölüm-kalım savaşına sadece bilinç olarak ya da askeri-teknik olarak değil, ama aynı zamanda ruh hali olarak da hazırlayamazsak, devrime hiç bir şey öğretmiyoruz demektir.

DEVİRİM SOMUT BİR HEDEFTİR

İç savaş kavrayamayanlar devrimi de somut bir hedef olarak göremiyor, gösteremiyorlar. Yığınların önüne konacak somut hedefler denince akıllarına "Genel Grev"den "Demokratik Anayasa"dan vb. başka bir şey gelmiyor. Yoksa, halk yığınları bir "Demokratik Anayasa" talebinden ürkmeyebilir, ama bir devrim hedefinin doğrudan doğruya önlerine konulmasından ürker diye mi düşünülüyor? Oysa bu gün, açlık, yoksulluk, işsizlik, faşist saldırılar, ulusal baskılar vs. yığınlar için ne denli

somut sorunlarsa, tüm bunların toplamından çıkan devrim hedefi de o denli somut hedeftir. Bir yerel ayaklanmalar ve açık çatışmalar döneminde genel silahlı bir ayaklanmayla devrimi koparıp almak, olabilecek en somut hedeftir. Çünkü, çürümüş burjuva düzene son vermek, artık her yönüyle zorunluluk haline gelmiştir.

Ama iç savaş düzensizlik demektir. Küçük burjuvazi riskten kaçır, dinginlik ve düzen ister. Küçük burjuvazi iç savaştan rahatsız olur. Devrim ise büyük bir alt-üst oluş demektir. Toplumsal alt-üst oluş küçük burjuvazi için kesinlikle ürkütücüdür. Öyle ki, küçük burjuvazi, devrimi istese bile, kendini ondan korkmaktan alıkoyamaz. Küçük burjuvazinin iç savaş ve devrim korkusu hep varlığını sürdürecektir. Bu, dünya devrim deneyleri tarafından defalarca kanıtlanmıştır. Küçük burjuvazi gelişen devrim karşısında kararsız, istikrarsız ve ürkerdir. Buna rağmen, zorunluluklar onu çoğu kez devrime iter. Ve devrime katılmanın katılmaktan daha "kârlı" olduğuna kanaat getirdiği müddetçe devrime katılır. Ama yine korku ve kaygıları ile birlikte katılır. Buradan şu sonuç çıkar ki: küçük burjuvazi ürkütmemek adına üretilen politikalar hiçbir zaman devrime varmaz. Küçük burjuvazi ürkütmemekte ayak direyenler devrimin sözünü eder, devrim isteğini dile getirir (bu çok ateşli bir istek de olabilir) ama bir türlü devrim eylemine girmezler. Küçük burjuvazi ürkütmeksizin doğrudan doğruya devrimi örgütlemeye girişmek, genel bir silahlı ayaklanma hazırlığı yapmak, bunun için devrimci ordu birliklerini yaratmak, Geçici Devrimci Hükümetin sözünü dahi etmek olanaksızdır.

Oysa proletaryanın zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi yoktur. Bu, beylik bir söz değil, tam tersine Türkiye ve Kürdistan proletaryasının gerçek durumunun en özlü ifadesidir. Proletarya için düzensizlik ve alt-üst oluş sonucu kaybedecek hiçbir şey yoktur, oysa kazanılacak bütün bir dünya vardır. Bu demek değildir ki, proleterler her an, her koşulda ölümün üzerine kararlılıkla yürürler. Hayır. Ama koşullar onları buna zorladığında uzun süre bundan kaçmazlar ve bu düzen onlara sefaleti, ölümden beter çekilmez bir yaşamı dayattığında devrimci savaşlarında istikrarlı olurlar. Bu, proleter sınıf tavrıdır ve dünya devrim deneyimleri bu proleter tavrın kanıtlarıyla doludur. Türkiye ve Kürdistan proletaryası da devrimci mücadele yöntemlerinde kararlı ve istikrarlı davranıyor. Devrim ve iktidar bilinçlerini yükselttiğimiz ölçüde kararlılıklar güçlenecek ve gözüpek kitlesel devrimci şiddetin harikalarını yaratacaklardır. Bu potansiyel, bu savaşma kapasitesi Türkiye ve Kürdistan proletaryasında fazlasıyla mevcuttur.

Durum böyleyken, büyük bir buluş yapar

gibi "yığınları savaştırmaktan" söz ediliyor. Sorunu böyle koymak, gerçeği tersyüz etmektir. Türkiye ve özellikle de Kürdistan'da işçi sınıfı ve emekçi yığınlar yıllardır zaten yoğun bir savaşın içindedir, bir ölüm-kalım savaşını gün be gün yaşıyorlar. Bugün devrimci öncünün misyonunun esas "yığınları savaştırmak" değildir. Gerçeklerle böyle alay etmeye kimsenin hakkı yoktur. Yığınlar zaten savaşıyor. Öyle ki, öncülük iddiasında olanlar, bizler, bu savaşta yetişemiyoruz, bu savaşta yönetemiyor, yönlendiremiyoruz. Sorunumuz buradadır. Bugün geride kalan, yığınların hareketi değil, devrimci öncünün müdahalesidir. Kimse, geniş yığınları savaştırmak adına keskin sözlerin arkasına sığınıp zaten sert bir savaşın içinde olan yığınların önüne doğru devrimci hedefler koyma, onların devrimci savaş kapasitelerini geliştirecek eylem ve örgüt biçimleri yaratma sorumluluğundan kaçmasın. Dönemin öncüye yüklediği devrimci görevlerden bu tür bir kaçış oportünizmdir. Proletarya ile burjuvazi arasındaki savaşım tarihi boyunca oportünizm, kendini hep en çıplak haliyle burjuva devlet aygıtının dağıtılması sorunundan kaçışta ortaya koymuştur. Oportünizm, genel olarak mücadele kaçınılılığı değildir, ama özel olarak burjuva devlet aygıtının dağıtılması sorunundan kaçmaktır.

Bugünkü koşullarda yığınların önüne devrimi somut bir hedef olarak koymamanın hiçbir gerekçesi olamaz. İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar, devrimin zorunluluğunu, kaçınılmazlığını ve kapsamını kavrayacak ve bu uğurda bedeller ödemeyi göze alacak koşullarda yaşıyorlar.

Kürt Halkının sorunlarının çözümü adına akla gelebilecek her türlü öneriler yapılıyor, "demokratikleşme paket"leri birbirini izliyor, küçük burjuva aydınlar, sosyal-reformistler birbiriyle yarışmasına kampanyalar düzenliyor, sümüüklerini çeke çeke "barış" vs. istiyorlar. Sulugöz sosyalistler ve tatlı su reformistleri "insanîyet namına" "barış" ve "kardeşlik" kampanyaları düzenleye dursun, biz Kürt Halkına, kurtuluşunun, burjuva egemenliğe son veren bir Demokratik Halk Devrimi'nde olduğunu söylüyoruz. Demokratik Halk İktidari'nin yürütme gücü olan Geçici Devrimci Hükümeti, ilk iş olarak, ulusların kendi kaderini tayin hakkını, yani Kürt Ulusunun kendi bağımsız devlet kurma hakkı da dahil, her türlü ulusal hakkını hiç koşulsuz kabul ettiğini ilan edecektir, diyoruz. Bu amaçla ulaşmak için "Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği"ni gerçekleştirelim ve bir genel silahlı ayaklanmayla burjuva iktidarına son verelim, faşist TC devletini yıkıp dağıtalım, diyoruz. Bunun için gerekli örgüt biçimlerini, mücadele araç ve yöntemlerini öneriyoruz. Kürt Halkı bunları anlamaz mı? Peki Kürt Halkı bunlardan ürker mi? Kimse bunu iddia etmeye kalkışamaz. Kürt Halkı

tam da bu dilden anlıyor, çünkü sadece bu devrimci amaçlar Kürt Halkının özlemlerini ifade ediyor. Ezilen Kürt Halkı bu amaçları gerçekleştirmek istiyor, hem de yıllardır, her türlü bedeli ödeme pahasına...

Yığınların, örneğin, işsizlik, yoksulluk, enflasyon gibi sorunları vardır. Burjuva politikacılar ve iktisatçıları yıllardır bu sorunları çözme vaadiyle "paket"ler açıp duruyorlar, ama durum her "paket"ten sonra daha çekilmez bir hal alıyor. İşçiler, emekçiler bunu yaşamlarından öğrendiler. Şimdi onlara, yüzlerce ekonomî profesörünün çözemediği ve çözemeyeceği bu sorunun çözümünü en sade bir biçimde anlatsak: işsizliğin, açlığın, enflasyonun vb. ortadan kaldırılabilmesi için, bütün büyük sanayi işletmelerinin, büyük toprakların kamulaştırılması, bankaların kamulaştırılarak tek bir devlet bankasında birleştirilmesi, sigorta, büyük ticaret, maden, ulaştırma vb. şirketlerin kamulaştırılması, dış ticaretin tamamen devlet denetimine alınması; sanayi işletmelerinin denetiminin işçi konseylerine, tarım işletmelerinin denetiminin de tarım proletaryası ve yoksul köylü konseylerinin denetimine verilmesi gerekiyor desek, bizi anlamazlar mı, ya da böyle olsun istemezler mi? Bizce, devrim mücadelesini yükseltebilmek için yığınlarla bu devrimci amaçlar için hiç bir kafa karışıklığına yol açmayacak netlikle anlatılmalı. İşçi sınıfı ve emekçi yığınların, tam da bu amaçları öğrenmeye, kavramaya ihtiyacı var, onlar bizden bunları öğrenmek istiyorlar. Yine yığınlara, bu gibi önlemleri neye, hangi güçlere dayanarak alacağımızı açıklamamız gerekiyor. Yani, devrimin yürütme gücü olan Geçici Devrimci Hükümet'i, onun denetiminde çalışacak komite, konsey ve milisleri açıklamamız gerekiyor. Burjuva ordunun dağıtılıp bir Devrimci Halk Ordusunun kurulacağını, polislin dağıtılıp sokakların denetiminin halk milislerine geçeceğini, burjuva parlamentosunun dağıtılıp, Geçici Devrimci Hükümet tarafından bir Halk Temsilcileri Meclisi'nin toplantıya çağırılacağını, eski anayasanın iptal edilip demokratik bir anayasanın bu Halk Temsilcileri Meclisi tarafından onaylanacağını, tüm bürokrasinin dağıtılıp tüm memurların maaşının uzman bir işçinin maaşını geçmeyeceğini, yargıçları halk tarafından seçilen halk mahkemelerinin kurulacağını vs. vs. sabırla, inatla ve hiç bir kafa karışıklığına yol açmayacak sadelikle açıklamamız gerekiyor. Devrimin kapsam ve derinliği hakkında en geniş işçi ve emekçi yığınlar arasında kapsamlı bir açıklama çalışması yürütülmelidir. Bu süreçte işçi sınıfı ve emekçi yığınların her şeyden çok buna ihtiyacı var. Uğruna bir ölüm-kalım savaşı yürüttükleri devrimci amaçları kavramaları, devrimin zaferinin kesin bir koşulu olacaktır.

Doğan GÜNEŞ

BURJUVA KÜLTÜRLE

BURJUVAZİYE KARŞI SAVAŞ KAZANILAMAZ -III-

Proleter savaşçı kişiliğin özü kolektivizmdir. Yani kolektivizm; temel yaşam biçimi olarak proleter savaşçı kişiliğin tüm davranışlarında kendini açığa vurur. Buradan da anlaşılıyor ki, konu, kısa bir yazıda doyuru- cu olarak ele alınamayacak denli kapsamlıdır. Dergimizin önceki sayısında "**Savaşçı Kişilik**" başlıklı yazıda, kolektivizmin proleter savaşçı kişilik için önemini, savaşçı yaşamda kolektivizmin kendisini nasıl zorunlu kıldığını göstermeye çalışmıştık. Bundan sonra da, savaş kültürünü ele alacağımız her adımda (disiplinde, moral değerlerde, yarışma anlayışında vb.) kolektivizmi, farklı yönleriyle tekrar tekrar açıklamak durumunda kalacağız. O halde, bu yazının görevi; şimdilik, bu konuyu olabildiğince kısa ve derli toplu olarak işlemekten ibaret olacaktır.

Kolektivizm, toplum ile toplumu oluşturan toplumsal grupların ve tek tek bireylerin uyumunu ifade eder. Toplum ile birey arasındaki ilişki sorunu çağlar boyunca filozofların ve çeşitli tarihsel sınıfların ideolojilerinin ilgiyle üzerinde durdukları bir konu olmuştur. Buna rağmen, bu ilişki, maddi üretim ilişkilerinden ayrı, bu ilişkileri temel almayan bir yaklaşıma ve yanlış bir "**insan**" tanımlamasına dayandırıldığı için sorun Marx'a kadar doğru bir tarzda ortaya konamamıştır. İnsanın yaşam faaliyetini, toplumsal değil de doğal yönleriyle ele alan, onun tüm davranışlarını fiziksel, biyolojik vb. doğal yapısına dayandıran düşünürler, buradan hareketle, bireyin toplumla ilişkilerini sömürücü egemen sınıfların egemenliğini dolaylı yoldan önsüz-sonsuz ilan eden "**mülk sahibi olma içgüdüsü**", "**biriktirme içgüdüsü**", "**bencillik**", "**saldırganlık**" ve hatta "**öldürme içgüdüsü**" vb. olgularla açıklamaya çalışmışlardır. Ve anlaşılacağı üzere, insan doğasına ilişkin böylesi yaklaşımlar "**ırklar ve cinsler arasındaki zihinsel ve ahlaki eşitsizlik**" üzerine demagojilere temel oluşturmaktadır. Bundan dolayıdır ki, günümüzde, emperyalizmin ideologları, sömürgeciliği, yağmacı savaşları, ulusların boyunduruk altında tutulmasını, kadın cinsinin ezilmesini vb. "**haklı**" gösterebilmek için bu antropolojik ve biyolojik gerekçeleri yaygın bir şekilde kullanmaktadırlar.

Gerçekte, doğanın bir ürünü olduğu yönüyle, insanın "**doğal**" bir yanı vardır. Ve yine bu doğal yanın insan yaşamındaki etkileri de bilinen bir şeydir. Ancak, insanın ya-

şam faaliyetinin bütünü (ve esasını), onun bu doğal özünün dışavurumuna indirgemek kesinlikle yanlıştır. Çünkü insan, doğadan çıktığı biçimiyle kalmamış, tüm diğer doğal varlıklardan farklı olarak sosyalleşmiştir. Hayvan sürüleri ile insan toplumu arasındaki fark, bize, insanın özünün nerede aranması gerektiğini gösterir. Bu özü Marx şu şekilde ifade etmiştir: "**İnsanın özü, tek tek her bireyde varolan bir soyutlama değildir. Gerçekte, insanın özü, toplumsal ilişkilerin bütünüdür.**"

BİREYLE TOPLUM ARASINDA UZLAŞMAZ ÇATIŞMA MI? YOKSA BİREYLE TOPLUMUN UYUMLU BÜTÜNLÜĞÜ MÜ?

İnsanı toplumsal bir varlık olarak değil de, doğadan çıktığı biçimiyle ele alan düşünürler, bireyle toplum arasındaki ilişkilere de tarihsel açıdan yaklaşmışlardır. Onlar (ve bugün de burjuva ideologları) içinde yaşamakta oldukları topluma bakarak, bireyle toplum arasındaki çatışmayı görmüşler, ama verili toplumsal-ekonomik sistemi sonsuza kadar değişmez olarak kabul ettikleri için de, bireyle toplum arasındaki çatışmayı mutlaklaştırmışlar, uzlaşmaz karşıtlık düzeyinde ele almışlardır.

Eski bir Latin atasözü şöyle der: "**Homo homini lupus est – İnsan insanın kurdudur.**" Bireyle toplum arasındaki ilişkinin uzlaşmaz karşıtlık düzeyinde ve mutlak bir olgu olarak ele alınmasının çarpıcı bir ifadesidir bu. Ve bu anlayış, günümüz burjuva toplumları için de egemen olan anlayıştır. Bu anlayışta, birey, topluma karşı ele alınmıştır; bireysel çıkarlarla, toplumsal çıkarlar karşı karşıya konmuş... bireyin, kendi bireysel çıkarlarını toplumsal çıkarlardan üstün görmesi, kendini topluma dayatması ve çevresindekileri ezerek üste, daima üste çıkmaya çalışması doğallaştırılmış ve mutlaklaştırılmıştır. Oysa, gerçekte bireyle toplum arasındaki bu çatışma ne doğal ve ne de mutlaktır.

Gerçekte; insan, doğanın bir ürünü (ama artık doğal yönleriyle sınırlanamayacak bir ürünü) olarak ortaya çıkışından itibaren, doğaya karşı bir savaşım içinde gelişmiştir. Bu savaşım, insanın doğaya egemen olması yönünde gelişen bir süreçtir. Ve bu savaşımında birey, içinde yaşadığı toplulukla uyum içinde gelişmiştir. Bu uyum, bireysel çıkarların

topluluk çıkarlarıyla ortaklığı temelinde gerçekleşen bir uyumdur. Bireysel çıkarlarla, topluluk çıkarlarının ortaklığının koşulu nedir? İşte bu noktada karşımıza, toplumlar tarihinin özsel olgusu çıkıyor: Maddi malların üretimi ve yeniden üretimi süreci... Tarihin temel devindirici gücü olan maddi malların üretimi olgusundaki çıkar ortaklığı, bireyle toplum arasındaki uyumun da koşuludur. Ya da şöyle söyleyelim: Maddi malların üretim biçimi toplumun tüm bireylerinin ortak çıkarlarını ifade ettiği ölçüde toplumla, o toplumu oluşturan çalışma gurupları ve tek tek bireyler arasında gerçek bir uyum olanaklı (ve hatta toplumsal emeğin gerçekleşmesi için zorunlu) hale gelir. Ve tersinden, maddi malların üretim biçimi toplumu oluşturan bireylerin ortak çıkarlarını ifade etmiyorsa, bu durumda, toplumla o toplumu oluşturan tek tek bireyler arasında bir uyumun koşulları yok demektir.

Peki, maddi malları üretim biçiminin toplum nüfusunun ortak çıkarlarını ifade etmesi için nasıl bir mülkiyet biçimi gerekir? Tarihsel metaryalizm öğretiyor ki; toplumsal bilinç biçimlerini belirleyen etmen, toplumsal varlık biçimleridir. Üretim sürecindeki bireyler arasındaki ekonomik ilişkiler, tüm toplumsal ilişkilerin motor gücüdür. Ve üretim sürecindeki bireylerin karşılıklı ilişkilerini ifade eden üretim ilişkilerinin esasını, bu insanların üretim araçlarıyla hukuki ilişkilerini ifade eden mülkiyet ilişkileri oluşturur. Peki, toplumsal bir olgu olarak kolektivizmin ya da aynı anlama gelmek üzere toplum ile birey arasındaki uyumun dayanağı nasıl bir mülkiyet ilişkisidir? Hiç kuşkusuz, bu, komünal mülkiyettir. Ancak üretim araçlarının ortak mülkiyetinin egemen olduğu bir toplumda kolektivizm toplumsal bir ilke olarak uygulanabilir. Ancak tüm toplumsal yaşamın temel devindirici gücü olan maddi malların üretiminin üretim araçlarının ortak mülkiyetine dayandığı koşullarda tüm toplum nüfusunun ortak çıkarlarından söz edilebilir. İşte bu ortak toplumsal çıkarlar, toplumu oluşturan tüm bireyler arasındaki uyumun koşulu olur

Ve tersine, ne zaman ki, üretim araçlarının özel mülkiyeti ortaya çıkıp toplum nüfusu sınıflara bölünmüştür; bireysel çıkarlarla toplumsal çıkarlar arasındaki ortaklık bozulmuş, bireyle toplum arasındaki uyumun yerini çatışma, kolektivizmin yerini bireycilik

almıştır. Öyleyse, üretim araçlarının özel mülkiyeti gibi bireycilik de tarihseldir.

Üretim araçlarının özel mülkiyetinin ortaya çıkışı ve bu temelde toplumun çıkarları birbirine karşı sınıflarca bölünüşünün sonucu olarak ortaya çıkan bireycilik, bireysel çıkarların toplumsal çıkarlara karşı ele alınmasıdır. Bireycilikte; birey, topluma karşı savaş içindedir ve burjuva ideologlarınca "yaşam kavgası" olarak ifade edilen bu savaşta bireyin ödevi: çevresindekileri eze rek üstte çıkmak, kendi bireysel çıkarlarını tüm topluma rağmen gerçekleştirmektir.

İnsan faaliyetini "mülk sahibi olma içgüdüsü", "biriktirme içgüdüsü", "bencilik", "saldırganlık", "öldürme içgüdüsü" gibi zarvalarla açıklamaya çalışan sömürücü sınıfların ideologlarına göre, bireycilik "değişmez insan tabiatının" özüdür. Bu metafizik ve bir o kadar da sapkın görüş sahiplerine göre insan tabiatı "değişmez"dir, ve bu "değişmez"liğin özünde bireycilik vardır. Oysa insanlık, binlerce yıllık tarihini üretim ve tüketim mallarının özel mülkiyetinin olmadığı komünal toplumda, her türlü bireyci, bencil duyguların uzağında yaşamıştır. Yani, bireycilik, sömürücü sınıf ideologlarının iddia ettikleri gibi "değişmez insan tabiatının" özü olamaz. İnsan tabiatı, insanın içinde yaşadığı toplumsal-ekonomik sistemin koşullandırmasıyla sürekli değişir. Ama ille de insanın özünde varolanı aramak gerekiyorsa, bunun, bireycilik değil, kolektivizm olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Çünkü, özel mülkiyet ortaya çıkmadan yaşanan insanlık tarihinin binlerce yıllık döneminde kolektivizm en doğal toplumsal ilke durumundadır. İnsan doğasında (tabiatında) varolan kolektivizmdir. Bireycilik; insan doğasının özel mülkiyet temelinde sakatlanmasıdır ve insanlık tarihi için geçici bir evredir.

İnsan doğasında neyin var olduğunu görmenin çok basit ve eğlenceli bir yolu olarak bebeklerin gözlemlenmesini önerebiliriz. Hangi bebek doğuştan bireycidir? Ama ne zaman ki, çevresinde yaşananlara (ve de ailesinin telkinlerine) bakarak oyuncakını başkasıyla paylaşmamayı vb. öğrenir, o zaman bireyci özellikler edinmiş olur. Yani bireycilik, tek tek/bebekler için olduğu gibi, genel olarak insanlık için de sonradan edinilen bir özelliktir. Ve eğer, toplumsal mülkiyetin egemen olduğu, tüm toplum için ortak toplumsal amaçların geçerli olduğu bir toplumda yaşıyorsa, bireycilik gibi bir özellik hiçbir zaman ortaya çıkmayacaktır.

Gerçekte bireycilik; bireyseli kolektifin karşısına koyan, kişisel çıkarları toplumsal çıkarlara üstün tutan bir toplumsal bilinç biçimi olarak, özel mülkiyetin ve dolayısıyla sı-

nıfların ortaya çıkışıyla doğmuştur. Ve yine aynı kesinlikle, özel mülkiyetin ve dolayısıyla sınıfların ortadan kaldırılmasıyla birlikte tarihe karışacaktır. Bundandır ki, bireycilik, insan tarihi için geçici bir olgudur; aslo lan, doğal ve kalıcı olan toplumsal bilinç biçimi ise kolektivizmdir.

BİREY VE TOPLUM ARASINDAKİ İLİŞKİ SORUNUNUN ÇÖZÜMÜ

Bu soruna önerilen çözümler, sorunun nasıl konduğuna bağlıdır.

Bireyle toplum arasındaki ilişkiyi uzlaşmaz karşıtlık olarak ele alan burjuva ideologları, sorunun çözümünü de karşıt taraflardan birini, diğerinin aleyhine savunarak; karşıtlardan birini mutlaklaştırırken, diğeri ni yok sayarak ele almışlardır. Ulaşılan bu iki "çözüm önerisi"nden biri, her türlü kişisel istemi mutlaklaştırırken, diğeri ise, her türlü kişisel istemi yok saymaktadır.

Bir burjuva görüşe göre, bireyin toplumdan tamamen "özgür" olması isteniyor, bireysel haklar ve istemler sınırsız olarak kabul ediliyor iken, bir başka burjuva görüşe göre de her türlü özgürlük ve hak istemine karşı çıkılmaktadır. İlk bakışta birbirinden ayrı ve bundan dolayı da taban tabana zıtmiş gibi görünen bu iki yaklaşım, şu aynı noktada buluşurlar: **Bireyle toplum arasındaki uzlaşmaz karşıtlık.** Ayrıldıkları nokta, bu uzlaşmaz karşıtlığın doğru çözümü olarak, birisinin, anarşizme kadar varan sınırsız bireysel özgürlük, diğerinin ise, faşizme varan her türlü özgürlüğün toplum (bunu, egemenlerin örgütlü gücü olan devlet olarak anlamak gerekir) tarafından en sıkı baskı altına alınmasını istemeleridir. Her iki gö-

rüş de, sonuçta, bireyle toplumun gerçek bir uyuma kavuşabilecekleri bir geleceği düşünmüyor; toplumla, toplumu oluşturan toplumsal gruplar ve tek tek bireyler arasındaki çatışmanın sonsuza değin sürmesini öngörüyor. Her iki görüş de "insan insanın kurdudur" anlayışının gelecekte de egemen olacağından hareketle "gemisini kurtaran kaptandır", "her koyun kendi bacağından asılır" vb. vaazlar veriyor. Yani kısacası bu yaklaşımlar, işçi sınıfının, emekçi yığınların ve ezilen halkların aleyhine sermaye kesimlerinin çıkarlarına hizmet ediyor.

Oysa marksizm-leninizm, birey ile toplum arasındaki ilişki sorununa tarihin materyalist yorumuyla yaklaşır ve bu sorunun çözümünü de devrimci tarzda koyar.

Birey ile toplum arasındaki çelişkinin insanlık tarihinde geçici bir olgu olduğunu ve bu çelişkinin üretim araçlarının özel mülkiyeti temelinde toplumun karşıt sınıflara bölünmesinin sonucu olduğunu söylemiştik. Üretim araçlarının özel mülkiyetinin hüküm sürdüğü bir toplum, ancak üretim araçlarının mülkiyetini elinde bulunduran azınlığın, bu mülkiyetten yoksun olan çoğunluğu baskı altında tutmasıyla gelişmesini sürdürebilir. Toplumla birey arasındaki çatışmanın özünde, mülk sahiplerinin mülksüzleri baskı ve boyunduruk altında tutması, sömürmesi vardır. Çıkarları birbirine karşıt bu toplumsal sınıfların ortadan kalkmasıyla, birey ve toplum arasındaki çelişki sorunu da çözülebilir. Ve gerçekte tarihsel gelişim bu yöndedir; tarihin son mülksüz sınıfı olan proletarya, tarihin son özel mülk sahibi sınıfı olan burjuvaziyi mülksüzleştirecek ve üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti temelinde, tüm toplum nüfusunun ortak çıkarlarına dayanan, toplumsal uyumun geçerli olduğu sosyalist toplumu kuracaktır.

KOLEKTİVİZM, SOSYALİST TOPLUMUN YAŞAM İLKESİDİR

Kapitalizmin yıkılıp, sosyalizmin kurulmasıyla kolektivizm, tüm toplum için genel bir ilke haline gelmeye başlar. Sosyalist toplum örgütlenmesinde, üretimde, paylaşım da, sosyalizmi korumada, kısacası sosyalist yaşamın her alanında ve komünizme doğru atılan her ileri adımda kolektivizmin güçlü izlerini görmek mümkündür. Bu ilke, toplumsal ekonomik temelini üretim araçlarının toplumsal mülkiyetinde ve sınıfların ortadan kaldırılmasında bulur. Üretim araçlarının özel mülkiyetinin ortadan kaldırılmasıyla birlikte, burjuva eşitliğin yerini sosyalist eşitlik alır. Toplumun her kesiminin patron ve diğer bir kesiminin ise ücretli köle ola-

**KOLEKTİF BİR BÜTÜN OLARAK
SOSYALİST TOPLUMUN AMACI;
İNSANI TÜM YÖNLERİYLE
GELİŞTİRMEK, BUNUN İÇİN GEREKLİ
TÜM KOŞULLARI HAZIRLAMAK
VE SOSYALİST İNSANIN
TÜM İHTİYAÇLARININ
AZAMI ÖLÇÜDE TATMİNİNİ
ÖRGÜTLEMektir.
İŞTE BU ORTAK
TOPLUMSAL AMAÇLAR,
SOSYALİST TOPLUMU OLUŞTURAN
TEK TEK TÜM BİREYLERİN
ÇIKARLARIYLA UYUM İÇİNDEDİR.
BİREYLE TOPLUM ARASINDAKİ
ÇATIŞMA, YERİNİ
UYUMLU YAKINLAŞMAYA,
UYUMLU GELİŞMEYE
BIRAKMIŞTIR ARTIK**

rak bölünmüşlük durumuna son verilmiş, böylece, üretime katılma ve üretimden pay alma noktasında burjuva anlamda değil, ama sosyalist anlamda eşit koşullar yaratılmıştır. Bireylerin ya da toplumsal grupların birbirini sömürmediği bu toplumda, artık, tüm toplum nüfusu için ortak toplumsal çıkarlar ve ortak toplumsal amaçlar olanaklı hale gelir. Kolektif bir bütün olarak sosyalist toplumun amacı; insanı tüm yönleriyle geliştirmek, özgürleştirmek, bunun için gerekli tüm koşulları hazırlamak ve sosyalist insanın tüm ihtiyaçlarının azami ölçülerde tatminini örgütlemektir. İşte bu ortak toplumsal amaçlar, sosyalist toplumu oluşturan tek tek tüm bireylerin çıkarlarıyla uyum içindedir. Bireyle toplum arasındaki çatışma, yerini, uyumlu yakınlaşmaya, uyumlu gelişmeye bırakmıştır artık.

Kolektivizm, bireyle kolektifin karşılıklı sorumluluğunu gerektirir. Sosyalist toplumun, nüfusun her bireyi karşısındaki sorumluluğuna yukarıda işaret ettik. Bireylerin de sosyalist topluma karşı sorumlulukları vardır. Bu sorumlulukları kısaca şu şekilde sıralayabiliriz: Yoldaşça paylaşım, yoldaşça dayanışma, kişisel çıkarların kolektif çıkarlara bilinçli ve gönüllü olarak bağmıhlaştırılması, daha doğrusu, kişisel çıkarların toplumsal çıkarlar içinde eritilmesi, toplumsal görevlerin yerine getirilmesinde duyarlı ve uyanık davranma, sosyalist topluma karşı sorumluluk bilinci, kolektif kararlara uyma vb. Dikkat edilirse, burada ifade edilen yükümlülüklerin "*Savaşçı Kişilik*" konusunda, savaşçının partisine karşı yükümlülükleriyle benzer olduğu görülecektir. Gerçekten de, sosyalist toplum nüfusu sosyalizmi sahiplenmeden, geniş işçi ve emekçi kitleler ortak toplumsal amaçlar uğruna zorlu bir savaş yürütmeden, sosyalizmin hedeflerini kendi bireysel hedefleri haline getirmeden sosyalizmin kurulması ve komünizme doğru geliştirilmesi olanaklı olmayacaktır.

Toplum ve bireyin karşılıklı hak ve ödevlerine dayanan kolektivizmle yaratılmak istenen, toplum ile birey arasında sağlıklı, uyumlu bir yakınlaşma, hatta daha tam bir ifadeyle bütünleşmedir. Oysa burjuva ideologlarına göre kolektivizm bireyin yok edilmesi, öldürülmesi olarak ifade edilir; çarpıtılır. *Buokda.kült. 8. Sayı: 64.*

KOLEKTİVİZM BİREYİN YOK EDİLMESİ MİDİR?

Bireyin toplum karşısında "*özgür*", toplumdaki "*bağımsız*" olması gerektiğini vaaz eden burjuva ideologlar, kolektivizmin bireyi toplumu içinde eriterek "*kişisizleştirdiğini*", "*bireyi yok ettiğini*" iddia ederek kolektivizme saldırmaktadırlar. Şimdi bu bur-

**KAPİTALİST TOPLUMUN
YIKILMASI İÇİN MÜCADELE EDEN
PROLETARYA PARTİSİ,
KOLEKTİF YAŞAM VE MÜCADELE
BİÇİMİNİ GÜÇLÜ BİR ŞEKİLDE
PRATIĞE GEÇİRDİĞİNDE
YIKILMAZ OLUR.
ÜSTELİK, AMACI, İLKELERİ VE
DAYANDIĞI SINIF İTİBARIYLA
PARTİDE KOLEKTİF MÜCADELE
VE YAŞAMIN GÜÇLÜ ZEMİNİ VARDIR.
ÇÜNKÜ PROLETARYA PARTİSİNİN
AMAÇ BİRLİĞİ
HERHANGİ BİR AMAÇ BİRLİĞİ
DEĞİLDİR.
BURADA BİRLEŞİLEN
ORTAK AMAÇ,
KOLEKTİVİZMİ TÜM İNSANLIĞA
EGEMEN KILMAKTIR.
PROLETARYA PARTİSİNİN AMACI
ÖZÜNDE, KOLEKTİVİZMİN ÖNÜNDEKİ
EN TEMEL ENGEL OLAN
ÜRETİM ARAÇLARININ
ÖZEL MÜLKİYETİNİ
KALDIRMAKTIR.**

juva "*özgürlük*" kavramını ele almanın zamanı. Ne demektir bireyin toplum karşısında "*özgür*" ya da ondan "*bağımsız*" olması? Herkes toplumsal bir varlıktır. Burjuva ideologlar eğer birey derken ıssız bir adada yaşayan Robinson masalının kahramanını kastediyorlarsa (ki onun bile bir Cuma'sı vardı) birey nasıl toplumdaki "*bağımsız*" olur? Açık ki, burada çok bayağı bir çarpıtma vardır. Burjuva ideologlarının amacı; emekçileri ahdatına yoluyla somurucu egemenlerine hizmet etmektir. Gerçek durum şudur: Kapitalist sistem her yönüyle çürümüş, yozlaşmıştır. Burjuvaların çıkarlarını ifade eden bu ekonomik-toplumsal sistemin işçi sınıfı ve emekçi yığınları reva gördüğü yaşam, sefalet düzeyinde bir yaşamdır. Haliyle, hiçbir emekçi böyle bir yaşamdan memnun olmayacak, yaşamını değiştirmek isteyecektir; sömürülmemek, baskılarla ezilmemek, alçaltılmamak bütün emekçilerin ortak özlemidir. Ama onlar, eğer bu ortak özlemlerine, yine ortak bir mücadeleyle kavuşmaya çalışırlarsa, o zaman burjuvaların sonu çok yakın olur. Bunu çok iyi bilen sermaye kesimleri, işçi sınıfı ve emekçi yığınların toplumsal kurtuluşunu engelleyebilmek için "*bireysel kurtuluş*" demagojisini ortaya atarlar. İşte bu "*bireysel kurtuluş*" demagojisi bireyciliğin sloganıdır. Bu "*gemisini kurtaran kaptan*" anlayışına göre birey için kurtuluşun yolu, toplumla çatışması, kendi çıkarlarını her şeyin önüne koyması ve çevresindeki-

leri çelmeleyerek, ezerek ve onların üzerine basarak yükselmesidir. Oysa, gerçekte, ezilenlerin çıkarları bu düzenin yıkılmasında ortaklaşır. İşçi sınıfı ve emekçi yığınların kurtuluşu ancak birlikte gerçekleştirilebilir. Toplumsal kurtuluşun adresi sosyalizmdir. Ve buna ancak işçi sınıfı ve emekçi yığınların mücadele birliği yoluyla varılır.

Çürümüş ve bir bataklık haline gelmiş kapitalist toplum içinde "*kurtulmuş*" bir bireysel ada yaratmak fikrinin burjuva çıkarları ifade eden bir demagoji olduğunu görmüş olduk. Ancak, bilmeliyiz ki, bu burjuva görüş sadece burjuvalarca savunulmaz. Küçük burjuvazi de, özel mülkiyetle olan bağından ötürü bireycidir ve bu bireycilik küçük burjuva siyasal akımlarda kendini gösterir. Buna en tipik örnek anarşizmdir. Anarşizmde her şeyin odağında "*ben*" olgusu vardır ve anarşi, bu "*ben*"in topluma açtığı savaştır. Özgürlük, bireyin davranışlarının hiçbir şekilde sınırlanmaması olarak ifade edilir. Her türlü sınırlama otorite olarak görülür; otorite tanımama, otorite olarak görülen her şeyle çatışma bundandır. Bu saçma küçük burjuva isyanın günümüz siyasal yaşamındaki etkisizliği dolayısıyla çok fazla üzerinde durmaya gerek yok. Ama, yine günümüz sosyal-reformist anlayışı içinde karşımıza çıkan "*birey inisiyatifi*" anlayışı üzerinde durmak gerekiyor. Bunlar, "*özgür*", "*bireysel inisiyatif*" adına, otorite ve yönetim fikirlerine çamur atmakta ve gerek örgütsüzlüğün, gerekse kendiliğindenciliğin yaygınlaştırılmasını istemektedirler. Bu küçük burjuva hamkafalılığı, guya bireye verilen değeri gösteriyor. Vaktiyle Rusya'da "*eleştiri özgürlüğü*" sloganına sarılanların yaptığı gibi, burada da, bireyin özgürleşmesinin önündeki engeller kaldırılıyor, birey yüceltiliyor. Oysa, gerçekte yapılan, parti bütünlüğünün bozulmasıdır. Bir parti düşünün ki, herkesin kendine özgü görüşleri mevcut, herkes, her şeyi, istediği biçimde söylüyor, istediği düşüncüyü savunuyor, istemediğini, yine istediği yerde, istediği gibi eleştiriyor... Bir Parti düşünün ki, her isteyen, "*bireysel inisiyatif*"in geliştirilmesi adına istediği girişimlerde bulunuyor, istemediklerinde bulunmuyor... Bir kolektif düşünün ki, kolektifi oluşturan tek tek her birey bu kolektife karşı "*özgür*", ondan "*bağımsız*... İşte "*eleştiri özgürlüğü*" ya da "*bireysel inisiyatif*" fikrine yatkın kafaların gideceği yer. Açıkça görülüyor ki, burada kolektivizmin bozulması, sarkatlanması vardır. Bu, örgüt düşmanlığıdır, tasfiyeciliktir.

Gerçekte, özgürlüğün sınırsız davranma serbestisiyle, keyfiyetiyle, başına buyrukluyla hiçbir alakası yoktur. Özgürlük, zorunlu-

lukların kavranması ve ona uygun hareket edilmesidir. İnsanın gelişimini engelleyen kapitalizmde özgürlük olmaz; çünkü bizzat kapitalist özel mülkiyetin varlığı, zorunluluklara uygun hareket etmenin önündeki temel engeldir. Bir toplumda insanlar açlıktan kırılırken, buğdaylar depolarda çürütülüyorsa, o toplum özgür değildir, çünkü zorunluluklara (insanın gelişimi, ihtiyaçlarının tatmini tarihsel zorunluluktur) karşı bir işleyiş vardır. Böyle bir toplumda özgürlüğün kendisi değil, özgürlük mücadelesi söz konusu olur. Özgürlük mücadelesi, temelde kapitalist özel mülkiyeti ortadan kaldıracak olan mücadeledir. Bunun için üstyapıda burjuva devletin yıkılması, dağıtılması gerekir. Ne zaman ki, özgürlüğün önündeki bu engeller temizlenir, ancak o zaman zorunluluklar dünyasından özgürlükler dünyasına, yani sosyalizme geçilmiş olunur.

Özgürlük tastamam böyle anlaşılmalıdır. Yoksa, "bireysel özgürlük" gibi bir anlayış, tıpkı "bireysel kurtuluş" fikri gibi saçma bir burjuva aldatmacası olacaktır. Bireyin özgürleşmesinin olanaklı tek bir yolu vardır; o da toplumun özgürleşmesidir.

Kolektif çalışma biçimlerinin gelişmesi doğal olarak, bireysel çalışma biçimlerini sınırlandırır. Ama bu, bireyselliğin sınırlandırılması demek değildir. Kolektif çalışma biçimlerinin bireysel çalışma biçimlerinin aleyhine gelişmesi, bireyselliği sınırlamak bir yana, zenginleştirir. Örneğin kendi küçük tarlasını işleyen bir köylünün bireysel çalışma biçimleri ve zamanı, kuşkusuz, modern sanayide çalışan bir işçinin bireysel çalışma biçimlerine ve zamanına göre daha fazladır, ama bu, hiç de söz konusu köylünün bireysel gelişkinlik ve zenginlik açısından bir işçiden daha ileri olduğu anlamına gelmez.

Kolektifte zayıf birey bile güçlüdür. Kolektif, içindeki bireylerin karşılıklı yardımlaşması ve dayanışmasını geliştirir. Ve bu, bireylerin güçlükler karşısında tek başlarına, yalnız ve zayıf kalmalarını önler. Öte yandan, kolektivizmin bireyi geliştirip güçlendirmesi olgusu sadece bununla açıklanamaz. Bireysel gelişim açısından bundan daha az önemli olmayan bir başka olgu da şudur: Kolektif çalışma, bireye, potansiyelini harekete geçirmede, güçlerini ve yeteneklerini açığa çıkarıp geliştirmede yardımcı olur. Bireysel yeteneklerin açığa çıkarılıp geliştirilmesinin en uygun ortamı, bireysel çalışma değil, kolektif çalışma ortamıdır. Yeteneklerinin gelişmesi belli amaçlara ulaşmak için gerekli iradeyi gerektirir. Bunun için gerekli iradeyi besleyen ve böylelikle bireyin gücünü ve yeteneklerini artıran şey, kolektif çalışma-

nın akışı içinde gelişen dayanışma ve kendini kolektif amaçlara adanma ruhudur.

Anlaşılabileceği üzere kolektivizm, burjuva ideologlarının iddia ettikleri gibi bireysel gelişimi sınırlayan, özgürlüğü kısıtlayan bir olgu değil, tam tersine, bireysel güçlerin ve yeteneklerin açığa çıkartılıp geliştirilmesinin en sağlıklı yoludur. Bu noktada, burjuva ideologlarının bir başka itirazı ya da daha doğru ifadeyle demagojisi de, kolektivizmin egemen yaşam biçimi olduğu sosyalist toplumun "tek tip insan" yetiştirdiği şeklindedir. Aynı iki yüzlü demagojinin bir yansıması olarak da sosyalizm amacı için mücadele veren örgütlerin saflarında yine "tek tip insan" yetiştirildiği vaazını verirler. Güya sosyalist toplumda insanlar tornadan çıkmış gibi "tek tip" haldeyken, kapitalist toplumun bireyleri burjuva "özgürlük"lerin sonsuz nimetlerinden gönüllerince faydalanmak suretiyle çok yönlü biçimde serpilip gelişmektedirler(!) Bu demagojinin iki yüzlülüğü üzerinde uzun uzadıya durmaya dahi gerek yok. Tek tip insan yaratmaya çalışma anlayışı komünist toplumla asla bağdaşmaz. Komünizm, üretim araçlarının özel mülkiyetinin kaldırılıp, herkesin ihtiyacı kadar toplumdaki alması esasına dayanan ve bu sayede, kişiliğin tüm yönleriyle gelişimine olanak sağlayan (onun her türlü maddi-düşünsel koşullarını hazırlayan) toplumdur. Oysa, gerçekte, tek tip insan yaratmaya çalışan burjuvazidir: Sonsuz hizmet, itirazsız çalışma, üretim aletinin bir parçasına dönüşmüş işçi, kölece itaat eden bir ruh hali ve kendi dışındakilerin sorunlarına duyarız, bencil bir insan tipi yaratmaya çalışır. Sadece eğitim anlayışları ele alındığında dahi, sosyalist toplumun mu yoksa kapitalist toplumun mu "tek tip insan" yetiştirmeye çalıştığı kolayca anlaşılabilir: Sosyalist eğitim, politenik eğitim anlayışı temelinde çok yönlü insan yaratmayı eğitimin başlıca hedefleri arasına koyarken, burjuva eğitim anlayışının, sermaye için gerekli gelişmiş makinanın bir parçası olabilecek işçileri, teknisyenleri ve mühendisleri tek bir ruhla, kölece itaat ruhuyla sermayeye emir kulu olarak yetiştirmeye çalıştığı görülecektir. Sosyalist toplumda sıradan bir köylüyle, örneğin edebiyat üzerine derin ve zevkli sohbetlere girebilirsiniz, ama kapitalist toplumda, bir yazar, her gün yediği ekmeğin nasıl üretildiğine dair iki çift laf söyleyemeyecektir. Buraya kadar söylediklerimizi toparlayacak olursak; kolektivizmin, bireyin yok edilmesi olduğunu iddia edenlerin aksine, bireysel özellikler en sağlıklı biçimde kolektif içinde gelişir. Kolektivizm, üretim araçlarının özel mülkiyetinin olmadığı,

sınıfların ve sınıf egemenliğinin varlığına son verildiği ve insanın kişiliğini ve yeteneklerini tüm yönlü geliştirmek için gerekli koşulları sağlayan, amacı insanı geliştirmek, bireysel istemlerini sürekli artan oranlarda tatmin etmek olan sosyalist toplumda genel yaşam ilkesi haline gelir.

Tüm bir toplum için kolektivizm ilkesini bu şekilde kavradıktan sonra, şimdi, kolektivizme düşman olan burjuva egemenliği koşulları altında kolektivizmi inceleyelim.

EN SAĞLAM KOLEKTİF PROLETARYA PARTİSİDİR

Kapitalizm koşullarında bütün bir toplum için kolektivizmden söz edilemez. Sınıflara bölünmüş hiçbir toplum kolektif bir bütün oluşturamaz. Kolektivizm, kapitalizm koşullarında ancak belli topluluklar, gruplar için söz konusu olabilir. Öncelikle şunu ifade etmek gerekiyor ki, gelişigüzel bir araya gelen her insan topluluğu kolektif bir bütün oluşturamaz. Bir insan grubunu kolektif bir bütün yapan belli asgari koşullar vardır. Kolektivizmin temel koşulu, çıkar ve buradan kaynaklı amaç birliğidir.

Bunu nasıl anlamak gerekiyor? Kapitalizm koşullarında, örneğin bir futbol takımını oluşturan bireyler için belli bir çıkar birliğinden ve buradan kaynaklı amaç birliğinden söz edilebilir. Takımın başarılı olması, o takım oluşturanların ortak çıkarlarını ifade eder. Dolayısıyla, tek tek tüm futbolcular bu ortak çıkarlar doğrultusunda çalışırlar. Ama bu ortaklık bir yere kadardır. Öyle ki her futbolcu için kendi alacağı prim ya da transfer ücreti bu ortak çıkarlardan önde gelir. Bireysel çıkarlar, kolektif çıkarların önüne konur. Hal böyle olunca da kolektif bir futboldan söz edilemez; oyuncular, birbirlerini takımdan kesmeye, birlikte oynuyorlarsa pas vermemeye, gollere kendi imzalarını atmaya çalışırlar; bireycilik kolektivizme üstün gelir. Para karşılığı oynanmayan amatör futbol için de sonuç aynıdır. Örneğin bir bakkal, boş vakitlerini amatör bir futbol takımında top koşturarak değerlendiriyor olsun. Burada belki maddi bir çıkar yoktur. Ancak, söz konusu kişi için o takım, yapılan o iş, her şeyin üstünde değildir. İşin ucu gelip bakkal dükkanının işletilip işletilmemesine dayandığında, yani kişi amatör zevki yüzünden kendi işinden olma tehlikesini gördüğünde, bireysel yaşamı, bireysel çıkarları ağır basacak ve o takım, o zevkini terk edecektir. Yine bireysel olan, kolektif olanın üstüne konmuştur.

Daha başka örnekler vermeye gerek yok. Anlaşıyor ki, kolektivizmin söz konusu ola-

bilmesi için bireysel çıkarların üstünde olması gerekir. Hiçbir bireysel maddi-manevi çıkar, birliğin bütünlüğün önün geçememeli. Hiçbir güç kolektif bütünü dağıtamamalıdır.

Bu nasıl olur? Üretim araçlarının özel mülkiyetinin kaldırılması, sınıflara ve sınıf egemenliğine son verilmesi ve buna uygun kültürel şekillenmenin yaratılmasıyla olur. Peki kapitalist toplum koşullarında böyle güçlü bir kolektif bütün yaratmak olanaklı mıdır? Kapitalist toplumun yıkılması için mücadele eden proletarya partisi, kolektif yaşam ve mücadele biçimini güçlü bir şekilde pratiğe geçirdiğinde yıkılmaz olur. Üstelik, amacı ilkeleri ve dayandığı sınıf itibarıyla partide kolektif mücadele ve yaşamın güçlü zemini vardır. Çünkü proletarya partisinin amaç birliği herhangi bir amaç birliği değildir. Burada, birleşilen ortak amaç, kolektivizmi tüm insanlığa egemen kılmaktır. Proletarya partisinin amacı, özünde, kolektivizmin önündeki en temel engel olan üretim araçlarının özel mülkiyetini kaldırmaktır. Bu, "benim" duygusunu ortadan kaldırıp "bizim" duygusunu egemen kılma savaşıdır. Ancak böyle bir amaca sahip olduğu içindir ki, proletarya partisi kolektivizmi sonuna kadar tutarlılıkla götürebilir. Ve yine ancak bu savaşı yürüten savaşçılar "benim" duygusunu yenebilirler. Çünkü; birincisi, özel mülkiyetle hiçbir bağı yoktur, düzenle tüm bağlarını bilinçli ve gönüllü olarak kesmişlerdir. Ve ikincisi, her şeylerini davalarına adanmışlardır. Onun dışında hiçbir yaşamları, hiçbir beklentileri yoktur.

Proleter savaşçılar, kolektif özelliklerini nasıl geliştirirler, sorununu dergimizin önceki sayısında "Savaşçı Kişilik" başlıklı yazıda ele almıştık. Burada, kolektivizmi tüm topluma egemen kılmak amacıyla savaş yürüten ve buna öncülük edebilmeye yetenekli tek güç olan proletarya partisinin bu özelliğini, öncülük ettiği proleter sınıfın özellikleriyle ilişkisi üzerinde duralım.

PROLETARYA KOLEKTİVİZMİ

İlkel komünal topluluğun özel mülkiyet tarafından yıkılmasından sonra tarih sahnesinde ardarda sınıflı toplumlar boy göstermiştir. Ve bu toplumlardan hiçbirinde üretim araçlarının özel mülkiyetini kaldırmaya, kolektivizmi tüm topluma egemen bir ilke haline getirmeye yetenekli bir sınıf çıkmamıştır, ta ki proletaryaya kadar. Proletarya, modern sanayiın ürünüdür. Modern sanayiın özelliği üretime toplumsal karakter kazandırması; proleterleri aynı fabrikalarda geniş gruplar halinde çalıştırmasıdır. İşte, proletarya kolektivizminin temeli budur. Komünal toplumun yıkılmasından bu yana ilk kez özel mülkiyetin kaldırılıp toplumsal mülkiye-

tin egemen kılınması olanaklı ve üretici güçlerin gelişmesi için zorunlu biricik yol olarak modern sanayiın öz çocuğu olan proletaryanın karşısına çıkmıştır. Artık insanlığın bir adım olsun ilerleyebilmesi için kapitalist özel mülkiyeti ve burjuva sınıfı, onun devlet aygıtıyla birlikte tarihin çöplüğüne göndermek gerekmektedir. Proletaryanın tarihsel devrimci misyonu buradan ileri gelir. Devrimci proletarya kendi yaşam biçimi olan kolektif yaşamı, tüm toplumun en genel ilkesi haline getirmeye yetenekli tek sınıftır.

Kapitalist toplumun diğer sınıf ve tabakaların da bireycilik hakimdir. Örneğin her burjuva müthiş bireyci olmak zorundadır. Kapitalist rekabet ve azami kâr yasalarının işleyişi bunu gerektirir. Rakiplerinin cesetlerine basarak yükselemeyen bir burjuva, hiç kuşkusuz, rakiplerinin kendi cesedine basarak yükseleceklerinin bilincindedir. Burjuva sınıfın ortak çıkarları yok mudur? Elbette vardır ve en temel çıkar da kapitalist sistemin hüküm sürmesidir. Ancak kapitalist üretimin doğası gereği tek tek her burjuva kapitalist sistemin çıkarlarını, kendi bireysel çıkarları doğrultusunda baltalamakta kusur etmez. Örneğin, burjuvalar yıllardır Kürdistan'da yatırım yapmanın gereğinden, bunun Kürt Halkını düzene bağlamak için atılması zorunlu bir adım olduğundan vs. bahseder, tek tek her burjuva bu konu üzerinde hararetle nutuklar atar. Ancak kapitalist sistemin çıkarına olabilecek böyle bir girişim hiç bir burjuvaya cazip gelmez. Çünkü güvenlik ve kârlılık sorunu vardır. Bu durumda her burjuva ister ki, diğer burjuvalar Kürdistan'da yatırım yapsın; bilir ki, bu sistemin çıkarıdır, ama kendisi oradan uzak durur. Bu basit örnek, burjuvazinin bireysel çıkarlarını burjuva sınıfın çıkarlarının üstünde tuttuğunu gösteriyor. Burjuvaların attığı (ya da atmadığı) her adım aynı bireyciliğin kanıtı olarak ele alınabilir.

Küçük burjuvazi için de benzer durum geçerlidir. Küçük özel mülkiyete olan bağlılıkları ve burjuva olma hayalleri onların bireyciliğinin temelidir. Bireysel üretim bireyciliği körükler. Komşu bakkalla didişmeyen bir bakkal ya da komşu tarlayla sınır kavgası olmayan bir köylü nadir bulunur. Küçük burjuva için kolektif yoktur. Her türlü kolektivizm duygusuna yabancıdır ve örgütlülüğün düşmanıdır.

Küçük burjuvazi için geçerli olanlar aydın kesim için de söz konusudur. Bu nedenle, proletarya partisi saflarında yer alan küçük burjuva ve aydın kökenli bireyler eski özelliklerinden kurtulup proleter özellikleri edinmezsiniz proleter hareket için ciddi bir tehlike oluştururlar. Bunlar örgütsel faaliyeti, kolektivizmi, disiplini baltalayıcı, örgütsel açıdan tasfiyeci bir rol oynarlar.

"Proleter, tek başına bir birey olarak hiç bir şeydir. Bütün gücü, bütün ilerlemesi, tüm umut ve beklentileri örgütten, arkadaşlarıyla birlikte sistemli eylemden türemiştir. Büyük ve güçlü bir örgüte dahil olduğu zaman kendisini büyük ve güçlü hisseder. Bu örgüt onun için temel şeydir; bununla karşılaştırıldığında bireyin pek az anlamı vardır. Proleter, kişisel ayrıcalık ya da kişisel şan ummaksızın, atandığı herhangi bir görevde tüm duygu ve düşüncelerini kapsayan gönüllü bir disiplinle görevini yaparak, adsız kitlelerin bir parçası olarak en yüksek bağlılıkla savaşır.

Aydının durumu ise tümüyle farklıdır. Aydın, güç araçlarıyla değil, tartışmayla savaşır. Silahları kişisel bilgisi, kişisel yetisi, kişisel inançlarıdır. Herhangi bir konuma ancak kişisel nitelikleri yoluyla ulaşabilir. Bu nedenle, bireyselliği için en büyük hareket özgürlüğü aydına başarılı bir hareket için birinci temel koşul olarak görülür. Bir bütüne bağlı bir parça olmaya güçlülükle razı olur ve o zaman da bunu hevesinden değil, yalnızca zorunluluktan yapar. Disiplinin gereğini yalnızca kitleler için kabul eder, seçkin kafalar için değil. Ve kuşkusuz kendisini de bu sonuncular arasında sayar." (Aydın Kesimi Üzerine, S.40-41)

Sadece aydınlarda değil, proletarya dışındaki tüm sınıf ve tabakalarda bireycilik egemendir. Bu her şeyden önce üretim araçlarının mülkiyetiyle olan ilişkilerinden, üretimde tuttukları yerden, üretim yapma biçimlerinden dolayı böyledir. Proletarya ise, sadece birlikte üretmekle kalmaz, aynı zamanda hakkını arayabilmek, burjuvaziye karşı kendi sınıf çıkarlarını koruyabilmek için de birlikte mücadele etmek zorundadır. Evet, "Proleter, tek başına bir birey olarak hiç bir şeydir." O proleter olmanın doğası gereği, dev bir bütünün, proleter sınıfın bir parçasıdır. Ve bu "bütünün parçası olma" duygusu onun tüm yaşamına sinmiştir. Öte yandan, örneğin küçük burjuva ise, tüm dünyaya karşı tek başınadır. Onun için, kendini bir parçası olarak hissedebileceği herhangi bir bütün yoktur. Üretimi ve bundan kaynaklı olarak tüm yaşamı tek başınadır, bireyseldir. Doğallıkla, bireycilik onun varlık koşuludur, yaşamını sürdürebilmesinin temel ilkesidir.

KÜÇÜK BURJUVA BİREYCİLİĞİ

Artık küçük burjuva bireyciliği üzerinde etraflı durabiliriz. Hemen söyleyelim, küçük burjuva özellikler üzerinde durmamızdaki amaç, proletarya partisi saflarında sürekli bir tehlike olarak kendini gösteren küçük burjuva zaafı işaret etmektir. Her davranış bir özelliği yansıtır ve her özelliğin sınıfsal kökleri vardır. Proletarya saflarında proletaryanın devrim mücadelesine, savaşın ge-

**SAVAS KÜLTÜRÜNDE
KOLEKTİVİZM; PARTİ RUHUDUR,
PARTİ SEVGİSİDİR,
HER SAVAŞÇININ KENDİSİNİ
PARTİ VE DEVRİM DAVASINA ADAMASI,
PARTİ VE DEVRİMİN ÇIKARLARINA
KİLİTLEMESİDİR.**

reklerine uymayan davranış biçimleri ortaya çıkıyorsa, bu davranış biçimlerinin, alışkanlıkların kökeni küçük burjuva sınıfın karakteristik özelliklerinde aramamız gerekiyor. Şimdi bu özellikler üzerinde duralım.

Daha önceki bir yazımızda, küçük burjuvazinin tarihsel talihsizliğinin, bizzat savundukları kapitalist sistem tarafından mülksüzleştirilmeleri olduğuna işaret etmiştik. Esasında bu trajik durum, küçük burjuvazinin tüm temel karakteristik özelliklerini çözümlenememiş için ışık tutmaya yeterlidir. Ancak biz burada küçük burjuvazinin tüm karakteristik özellikleri üzerinde değil (bunlara ileride yeri geldikçe işaret edeceğiz) tüm karakteristik özelliklerine temel teşkil eden bireyeliği üzerinde duracağız.

Küçük burjuva;

- Yaşam kavgasını tüm dünyaya karşı tek başına verir. O yalnız adamdır. Sık sık yalnızlık hissine kapılır. Bunun doğal bir sonucu olarak ilgi beklentisi ortaya çıkar. İlgiye, şefkate, övgüye açtır.

- Kendi bireysel çıkarlarını tüm topluma karşı gerçekleştirme uğraşı içindedir. Doğallıkla, kendi çıkarlarını tüm topluma karşı koruma durumundadır. Sürekli savunma pozisyonundadır. Kolaylıkla, her türlü hareketi kendine yönelik bir saldırı olarak algılayabilir. Hiç alakası yoksa bile o, kurgu yapmaya meyilli olduğundan, herhangi bir olayla kendi arasında bir bağlantı kurar ve detektif titizliğiyle saldırıyı tespit eder. Hep mağdur durumdadır; bu saldırıları hiç hak etmediğini düşünür.

- Kendi küçük dünyası dışında bir dünya tanımadığından, dünya onun için vardır. Hiç kuşku duymaz ki, onsuz bir dünya anlamsız olacaktır. Bundan dolayı, kendini dünyanın eksenine koymakta bir sakınca görmez. Kendinden başkasını tanımaz; ukalalığı da nan-körlüğü de bundandır.

- Ve yine bu küçük dünyasından ötürüdür ki, dar görüşlüdür. Dünyayı vitrininden seyreden bir bakkalı düşünün; doğaldır ki, dış dünyaya dair bilgisi camdan görebildikleriyle sınırlı olacaktır.

- Kendine toplumda bir yer edinme ve bu yeri olabildiğince yukarılara çekme gibi kronik bir sorunu vardır. Sürekli yerini sağlamlaştırmaya çalışır; bu yetmez, kazanım

ve buna paralel saygınlığını sürekli artırma-ya çalışır. Bu hummalı çaba başka bir yerde karşımıza kariyerizm olarak çıkar.

- İlke, kural tanımaz, en doğru kendisidir. Kendi doğrularıyla yaşadığından böyle sanması doğaldır. Bundan dolayıdır ki, başına buyruk yaşar ve hesap vermekten hiç mi hiç hoşlanmaz. Yaşantısını ilke ve kurallarla değil kişisel kırgınlıklar, ihtiraslar, kin besleme vb. duygularla yönlendirir.

- Bir sürü rakibi vardır. Rekabet, doğal olarak kıskançlığı doğurur. Kıskançlık hırsı ve güç tutkusu besler. Hırslı oluşu onu acımasız yapar; rakiplerini ezerken gözü dünyayı görmez. Ve güç tutkusu onu gücün kölesi yapar. Bir küçük burjuva hiçbir zaman arzu ettiği güce kavuşamaz. Bu durumda güce tapar, güçlülere yaltaklanarak, dalkavukluk ederek ayakta kalmaya çalışır.

- Arzularına ulaşamadığı durumlarda kolayca yılgınlığa, bunalıma sürüklenir. Bir gün zafer kazanmış komutan edasıyla çalın satar; ertesi gün bir bakmışsınız bunalıma girmiş; bu dalgalı ruh hali onun kaderidir.

Bu özelliklerin tamamı örgütlü yaşama düşmandır. Örgütlü mücadele için her biri tehlikeli bir zaafıdır. Proletarya partisi saflarında bu küçük burjuva zaafının yaşatılmasına müsaade edilmelidir. Bunun yolu, proleter özellikleri savaşın gereklerine göre zenginleştirmek ve bu özellikleri parti saflarında egemen kılmaktır.

Savaş kültüründe kolektivizm parti ruhudur; parti sevgisidir, her savaşçının kendisini parti ve devrim davasına adanması, parti ve devrimin çıkarlarına kilitlemesidir. Burada, bu konuya giriş mahiyetinde bir parantez açalım ve hırslılık ve partizanlık arasındaki ilişki üzerinde duralım.

HIRSLILIK; KÜÇÜK BURJUVA, PARTİZANLIK;

PROLETER BİR ÖZELLİKTİR

Hırs, sonu gelmeyen istek, aşırı tutku anlamına gelir ve bireyselliği ifade eder. Hırslılıkta bir emek, bir mücadele söz konusudur. Ancak, buradaki emek kolektif değil bireysel emektir. Bireyin kendi bireysel arzularını tatmin etmek için mücadelesi söz konusudur. Küçük burjuva, bireysel hırslarıyla yaşam kavgasını sürdürmeye çalışır. Bu yaşamın tümüne hakim olan ve sonu gelmeyen bir kavgadır. İstekler tutku düzeyindedir, aşırıdır. Bireysel arzularına ulaşma çabası içindeki küçük burjuvanın gözü dünyayı görmez.

Bu küçük burjuva özellik kolektif yapı için bir zaafıdır. Bir örgüte dahil olan bireyler, her tür kişisel hırsı bir yana bırakmalıdır. Yoksa bu kıskançlık, kariyerizm gibi ciddi zaafı besler ve örgütsel yapıyı baltalar.

Başarı anlayışı üzerinde durmak gerekiyor. Küçük burjuva için hırs, başarı için temel koşuldur. Çünkü bu küçük burjuva için başarı, herkesin kendi bireysel çalışmasının ürünüdür. Başarılı olunup-olunmadığının hesabı son derece basit yapılır; tıpkı bir bakkalın kâr-zarar hesabında olduğu gibi... Bu yaklaşımda ilke-kural yoktur. Kısa vadede başarı getireceği öngörülen işler yapılmalıdır. Bu girişimleri gerçekleştirenler başarılıdır. Uzun vadeli düşünülmez, yani ilkeler gözetilmez. Örneğin, diyelim birileri yalan yanlış şeyler anlatarak ve yine örneğin, örgütün gücünü abartarak bazı insanları örgütlemiş olsun. Bu girişim, soruna bakkal hesabıyla yaklaşıldığında başarılı bir girişimdir; bu işi yapan kişi de başarılıdır. Oysa böylesi bir yaklaşım, uzun vadede moral bozukluğu yaratır, yoldaşlara güvensizlik yaratır, ilişkileri bozar vs. Kısacası, götürdükleri getirdiklerinden kat be kat fazla olur. İlkeli yaklaşımlardan asla taviz verilmemelidir.

Kolektife uygun başarı anlayışında gözetilmesi gereken ilkeler vardır. Ve kolektif için başarılı bir çalışmada kişisel ihtiraslara, hırsa yer yoktur. Kolektivizme uygun olan, bireyin öne çıkması değil, örgütün ilerlemesi, amacına yaklaşmasıdır. Bunu besleyen duygu ise partizanlıktır.

Partizanlık, bireysel hırsın tersine, bireysel başarı için değil, kolektif başarı için bir istek duymaktır. Partizan kişi, bireysel çıkarlarını örgütsel çıkarlarına bağlamıştır; bütün gücünü, bütün ilerlemesini örgütün gücünden, örgütün ilerlemesinden alır. Dolayısıyla partizan kişi parti davasına tutkuyla bağlanır. Partizanlık, partiyi bütün tehlikelerden gözü gibi sakınmak, deyim yerindeyse üzerine titremektir. Çünkü partizan için parti her şeydir.

Partizanlık proleter kolektivizme uygun bir özelliktir. Partizanlık, her türlü bireysel hırsın, ihtirasın uzağındadır. Bireyin değil partinin öne çıkması tutkusudur. Kariyerizm değil, partinin kitlelere öncülük etmesi tutkusudur. Ve bir partizan için "Her Şey Parti İçin, Her Şey Devrimin Zaferi İçin"dir.

Buraya kadar, kolektivizmin, özce, ortak amaçlar doğrultusunda ortak emek harcamak ve ortak bir şekillenme yaratmak olduğunu görmüş olduk. Bunun için, kolektifi oluşturan bireylerin uyumunu sağlamak gerekmektedir. Kolektifin uyumlu, ahenkli ve dolayısıyla da verimli işleyişinin aracı disiplindir. O halde, savaş kültürünün bir bileşeni olarak, disiplin konusunu ele almak gerekecek.

**Derya ATEŞ
Doğan GÜNEŞ**

GERİLLA

Kapitalizmin daha yeni ortaya çıktığı dönemlerde, ulusal kurtuluş mücadelelerinin de bir çok sömürge patlak verdiği görülür. Bağımsızlık ve özgürlük isteyen halklar ayaklanmalarında, sömürücü uluslar karşısında, kendilerinden askeri ve teknik donanım bakımından üstün olan ordular karşısında savaşma gücünü buldular. Bu güç sadece davalarında haklı olmalarından gelmiyordu. Üstün bir ordu karşısında, koşulların bu zorlayıcılığı karşısında halklar gerilla tarzı savaş taktiğiyle mücadele ederek üstün başarılar elde edilebileceğini gördüler. Daha sonraları bu gerilla tarzı mücadele sadece halkların ulusal kurtuluş mücadelelerinde değil, ezilen sınıfların ezen sınıflara karşı yürüttüğü savaşında da kullanıla gelmiştir. Bu yönüyle gerilla savaşı; askeri ve politik bir yönü olan, ezilen sınıfların sınıf çıkarlarına ve hedeflerine ulaşmada politik bir araç yöntemi halini almıştır. Ve böylece sosyalizmin bilimsel bakış açısına göre şekillenerek yeni bir öze sahip olmuştur. Onun bu özü onu çetecilikten ve eskicilikten ayıran temel ayırım noktasıdır.

Bu anlamıyla gerilla; sınıf mücadelesinin keskinleştiği ve kaçınılmaz olarak bir ölüm-kalım savaşına dönüştüğü koşullarda karşı-devrimci güçlere karşı yaşanan halkın içinden çıkmış, askeri yeteneğe ve politik bilince sahip, toplumsal kurtuluş için mücadele eden silahlı savaşıdır. Gerillayı bu tanımla ile ele aldığımızda, onun sadece üstün donanımlı bir orduya karşı savaşan küçük bir grup olduğu sonucuna varmak yanıltıcıdır. Her şeyden önce unutulmamalıdır ki; bir gerilla, kendisini proletaryanın kurtuluş mücadelesine adanmış, bir savaşçı olmakla birlikte, o aynı zamanda ezilen ve sömürülen sınıf ve katmanların silahlı yol göstericisidir.

Örgütlü gücün, güç örgütüne dönüştürülebilmesi için silahlı bir güç olma, kapitalizme ve emperyalizme karşı silahlı savaşımı yükseltmenin gereği üzerinde durulur. İşte işin bu noktasında, yani örgütlü gücün güç örgütüne dönüşmesi noktasında, önemli bir yeri bulunan gerilla hareketinin ve bu hareketin yürütücüleri olan gerillaların üzerlerine yüklenen tarihsel misyon da bir o kadar ağırdır. Çünkü sürdürülen savaşım; aşırı derecede emek, uğraş, dayanıklılık, bilinçli bir çaba isteyen ağır bir iş tir. Bu ağır yükün altından kalkmak elbette ki teorik ve politik bilinçle, marksist-leninist bilincin aydınlatıcılığı ve yol göstericiliği sayesinde olur. Ve bunun aksi, tek tek birey olarak gerillalar bazında ele aldığımız zaman kişiliklerde ve bunun yansıması olarak pratikte de bir yozlaşmanın, çürümenin başlaması demektir. Onun için diyoruz ki, bir gerilla politik bilincini devamlı yükseltmelidir ve bu yükseltmenin sürekliliği ve kesintisizliği sağlanmalıdır. Zaten gerillayı gerilla yapan; uğrunda savaşım verdiği marksist-leninist amaçların ve hedeflerin bilimsel doğruluğudur. Bunlardan yoksunluk onun tamamen sınıf hareketinden kopuk, kitlelerin amaçlarından, hedeflerinden ve de istemlerinden bağımsız ve tamamen apolitik çete olması demektir. Krallığın veya padişahlığın hüküm sürdüğü, toplumsal sistemin feodal üretim tarzına göre şekillendiği ve yürütüldüğü koşullarda tarih, egemenlerin sömürsüne karşı bir çok başkaldırıya tanık olmuştur. Egemen sınıfların ağır vergilerine, soygunlarına, talanlarına, haksızlıklarına karşı halkın içinde öfke birikmiş ve bu sömürü sistemine başkaldırmak amacıyla, yine bu halkın içinden, bireysel karşı çıkışlar yaşanmıştır. Dağlara çıkıp, yol kesip haraç toplayanlar,

zalimliğiyle tanınan kişileri cezalandıranlar halk arasında da epey sempati ve sevgi topluyordu. Onlar adına halk arasından çıkan ve kulaktan kulağa yayılan efsaneler, türküler, gizemli hikâyeler bunlara örnektir. Ama tarihin tanık olduğu bir başka şey daha vardır ki; o da bu halk kahramanlarının dahi nihai amaçlarına ulaşmadan yok edildikleridir. Çünkü uğrunda savaş tıkları herhangi bir politik amaç yoktur. Sistemin yarattığı yan sorunlarla uğraşıp heba olmuşlardır ve yıkıp dağıttıkları şeyin yerine neyi koyacakları konusunda da hiçbir fikre sahip değildirler. Ama artık eşkıyalık döneminde yaşamıyoruz. Tarih ilerledi, bilim teknik ilerledi. İnsanlık ilerledi ve en önemlisi üretici güçler artık kapitalist üretim tarzına göre şekillenir oldu ve üstelik son dönemlerini yaşıyor bu sistem. Şimdi her şeyden daha çok politik bilince ihtiyaç vardır. Çünkü toplumsal evrim en yoğun ve en hızlı aşamasına girmiş; nitel bir sıçramaya; bir devrime hazırlanmaktadır. Silahlı savaşımı, gerilla mücadelesini, bu toplumsal hareketin temposuna ulaştırmak ve bu hareketin yönüne etkin kılmak amacıyla gerillaların kendilerini yetiştirmeye her şeyden çok ihtiyacı vardır. Bir gerilla eline neden silah aldığını, mücadelenin ağır yaşam koşullarına neden katlanmak zorunda olduğunu, niçin savaş tığını ve mücadelesinin tarih ve insanlık açısından ne anlama geldiğini bilmek zorundadır. Bunları tam olarak bilmeyen veya bunların doğru cevaplarını tam olarak özümsemeyenler bir noktadan sonra harekete zarar veren ve önünü tıkayan unsurlar haline gelirler. Onun için bir gerillanın politik bilinci ne seviyede olursa olsun, hızlı bir tempoyla bu politik bilincini sürekli ve eskisinden daha da hızlı geliştirme eğiliminde olmalıdır. Üstün bir gerilla, askeri öncü olduğu kadar politik bir öncü de olmak zorundadır.

Gerilla için disiplin gerçek silahtır. Tankları, topları, uçaksavarları, her türlü üstün teknoloji ürünü silahları olan bir ordu dü-

şünün ve bu orduda disiplin eksikliği olduğunu varsayın. Böyle bir ordu gerçek anlamıyla bir hiçtir. Hiç bir örgütlülük askeri örgütlülük kadar disiplini yaşamsal kılmaz. Gerillanın disiplini; zafere ulaşmak için, hayatta kalmak ve yaptıklarından, yapacaklarından daha fazlasını başarmak için tek yoldur. Çünkü verilen savaşımın şaka kaldırı hiçbir yanı yoktur. En ufak bir hatanın, bir gevşekliğin, en ufak bir disiplinsizliğin bedeli çoğu zaman ölümdür. Bu hatayı yapan tek bir birey dahi olsa bedelini salt kendisi ödemekle kalmaz, bunu aynı ağırlıkta harekete ve yoldaşlarına da ödetir. Bir randevuya geç gitmek dahi randevu yerinde bekleyen polis tarafından fark edilmesine, tanınmasına dolayısıyla yakalanmasına ve hatta öldürülmesine yol açabilir. Bu anlamıyla gerillanın disiplini burjuva disiplin anlayışından da farklıdır. Bir gerilla belki burjuva ordusunun askeri gibi komutanının karşısında topuk çarpıp hazırola geçip selam durmaz, ama bu onun disiplinsiz olduğunu göstermez. Gerillanın disiplini biçimsel görüntüden çok içtedir; özümsemiş bir disiplindir. O yalnız kaldığında bile gizlenmede, kamufle olmada, eylemde vs. yani örgütsel işleyişinin her anında disiplin silahını elinden bırakmaz. Ve böylece de davasına kopmaz bağlılığını, devrime ve partiye olan inancını, zaferi kazanmadaki azmini ispatlamış olur. Çünkü onu partisine ve yoldaşlarına bağlayan sıkı bir bağ, üstün bir ideolojik güç vardır. İdeolojik güç ortaklığı bu disiplin anlayışının yaygınlaşmasının ve kolektif bütünlüğün ortak amaca doğru yol almasının temelidir. Ortak amaç birliğini bünyesinde bulundurmeyen örgütlülüklerde amaç dışına taşan çarpık ve sakat bir gelişim söz konusudur. Hele hele bu örgütlülük bir askeri örgütlülük ise tehlike en hat safhasında demektir. Bir askeri birliğin, bir silahlı birliğin yozlaşması ve amaç dışına taşması kadar tehlikeli bir şey yoktur. Bu tür sapmalara yol açılmaması için en sıkı ideolojik-politik eğitim ve denetimi ha-

yata geçirmek zorunludur. Ve gerillalar en sıkı askeri disiplini uyguladıkları sürece verdikleri mücadeleye bağlı kaldıkları sürece amaçlarına ulaşabilir, çok az bir kayıpla düşman saflarını bozguna uğratabilirler.

Teknoloji ve bilimin sürekli ilerlediği ve yenilediği bir çağda yaşıyoruz. Burjuvazi yürüttüğü sınıf savaşımında ezdiği ve sömürdüğü sınıfları baskı altında tutmak için bilimi ve teknolojiyi kendi çıkarları doğrultusunda en baştan beri kullandı ve kullanıyor da. Atomun çekirdeğinin parçalanmasının gerçekleştirilmesi gibi bilimsel üstün başarıyı bile kendi çirkin ve zalim emelleri doğrultusunda kullandı ve insanlık tarihini kana buladı. Ve bu, yüzlerce örnekten sadece birisidir. Oysa ki bilim insanlık içindir, insanlığın gelişmesi ve ilerlemesi içindir. Burjuvazi yoksul ve emekçi kesimi her şeyden mahrum ettiği gibi, onu bilimin ve teknolojinin tüm olanaklarından da mahrum bırakmıştır. Ve halklar yürüttükleri savaşımı kazandıkları zamanlar, gerçekleştirdikleri zaferin bir nedeni de egemen sınıfların ellerinde bulundurdukları teknik ve bilimsel olanakları gasp etmiş olmasıdır. Burjuvazi bilimi kendi iğrenç amaçları doğrultusunda kullanırken, burjuvaziye karşı savaşım yuruten halklar ve onların silahlı ve politik öncüleri bu teknoloji ve bilimi neden kullanmasın? İşte bu nedenlerdir ki, ister dağ ister şehir gerillacılığında olsun teknik olanaklardan yararlanmak gerekiyor. Gerilla saflarına teknik elemanlar katılabildiği ölçüde katılmalı ve aynı zamanda saflarda bulunan gerillalar da kendilerini bilimsel ve teknik olarak geliştirmelidirler. Tıptan kimyaya kadar bilimin her dalı bu mücadelenin önüne sunulmuş bir olanaktır. Bu olanaklardan yararlanmak erken ve daha az bir kayıpla gerçekleşecek zaferi daha ileri tarihlere bırakmak ve daha çok kayıba yol açmak demektir. Ki gerilla mücadelesi özü gereği üstün donanımlı ve teknolojik olarak gelişmiş ordular karşısında,

halkın, başlangıçta çıplak ellerle başladığı protestolarının ele silah alınarak devam ettirilmesi. Silah teknik bir alettir. Teknikten bu şekilde faydalanışın devamı da getirilebilmelidir. Örneğin kimya konusunda bilgisi bulunan gerillalar reaksiyona giren ve patlamalara yol açan değişik türden maddelerin karışımıyla tahrip gücü yüksek bombalar elde edebilirler. Bir başka örnek; bilgisayarı iyi kullanan biri devlete ait gizli bilgilerin açığa çıkartılması konusunda değerli istihbarat bilgilerine ulaşabilir. Veya elektronik hakkında yetkin olan biri uzaktan kumandalı aletler yapabilir ve böylece hiçbir fiziksel güce gerek duymadan ve dolayısıyla da bu fiziksel gücü riske atmadan çok kolay ve basit yöntemlerle düşmanı çılgına çevirip maddi ve psikolojik olarak zarar verebilir. Düşünüldüğünde, bu örnekleri sonsuz sayıda çoğaltmak mümkündür. Ama akıllardan çıkarılmaması gereken bir şey daha vardır. Bilimle uğraşmak ateşle oynamaya benzer. Dikkatli davranıp kontrolün ve bilginin sınırları dahilinde tutulduğunda en yararlı olanak olan bilim ve teknik, dikkatsizlik ve bilgisizlik sonucu en zararlı unsur haline gelebilir. Örnekleri yaşanmıştır; telsizlerin, telefonların, banka kartlarının dikkatsiz kullanımı bir çok gerillanın yeminin tespitine ve dolayısıyla yok edilmesine yol açmıştır. Bu yüzden bilmeden bilimle ve teknikle uğraşılmaz. Ama bilimi ve teknolojiyi bilmek ve imkânlar dahilinde kullanmak zorunluluksa –ki öyledir– gerillalar kendilerini bilimsel ve teknik olarak geliştirme zorunluluğunu hissedebilmeli ve kendilerini bu yönden de yetiştirmelidirler.

Gerillalar için "görünmez düşman"lardır denilir. Evet, onlar gerçekten kan simsarlarının geceleri ve gündüzleri kabusları haline gelen görünmez düşmanlardır. Ne zaman nereden çıktıkları, nasıl saldırdıkları ve sonra nasıl gözden kaybolduklarını anlayamazlar hiçbir zaman. Bu gerillacılığın anlamıdır. Yürüttüğü illegal faaliyet, yürüttüğü sava-

şım bunu gerektirmektedir. Bu gereği yerine getirmek için gizlenme ve kamufler olma yöntemlerini kullanmak zorundadırlar. Bu iş ise yaratıcılığa bağlı olarak zenginleşen ve gelişen bir iştir. Mesela hücre evlerinde barınırken hiçbir dikkat çekici hal ve davranışa girmeden sıradan insanlarmış gibi bir görünüme sahip oldukları ölçüde uzun vadeli ve kesintisiz bir illegal faaliyet yürütebilirler ancak. Ama şu unutulmamalıdır ki, en iyi illegallite halkın içinde gerçekleştirilir. Burada da gerillanın halk ile olan bağlantısını incelemek gerekiyor. Gerillanın temel dayanağının halk olduğunu söylemiştik. Ve gerillalar bu temel dayanağa sahip oldukları ölçüde önlerinde hiçbir güç uzun süre ayakta kalamaz. Söz konusu olan, halkın, sadece sevgisini ve sempatisini kazanmak değildir. Söz konusu olan, halkın desteğini kazanmaktır. Halkın pratikte maddi ve manevi desteği sağlanmadan tek başına sevgi ve sempati hiçbir işe yaramaz. Ve ancak halkın desteğiyle ki, halk, tüm olanaklarını, tüm imkânlarını korkusuzca gerillaların hizmetine sunar. Kimi zaman onları evinde saklar, kimi zaman bir kurye olarak iş görür veya kimi zaman da bir istihbaratçı gibi çalışır. Şunu biliyoruz ki, halkın desteğini kazanmayan hiçbir hareket zafere ulaşamamıştır. Halkın desteğini ve sempatisini kazanmak çok büyük fedakârlıklar ister. Bu fedakârlığı gösterenler ki, ancak halkın politik ve askeri öncüsü olma gücüne ulaşabilirler.

Zihinsel ve bedensel çeviklik, ataklık gerillacılıkta olması gereken bir başka özelliktir. Zihnen ve bedenen çevik askerler olmayı başardıkları ölçüde gerillalar, hızlı manevralar yapma, düşmanın zayıf bir anını yakalama ve onu o zayıf noktadan vurup tekrar güç toparlayıp yeni bir saldırıya geçmek için geri çekilmeyi başarabilirler. Amaç en az kayıpla düşmanı psikolojik ve fiziksel bozguna uğrattırma. Taktikleri kısaca vur-kaç olarak nitelendirilir. Burada ani vuruşlar söz konusudur. Bu ani vuruş-

lar zihinsel ve bedensel çevikliği zorunlu kılar. Eylemlerin örgütlenişinde ve planlanışında bütün imkân ve olanakları kullanma, bütün çıkabilecek aksilikleri tespit edip tedbirlerini almak, en uygun anı ve en uygun yeri seçip saldırı noktalarını, geri çekilme planlarını tamamlamak ve bütün bu planı hayata geçirmek, plan dışı gelişecek olaylarda, anında zihinsel bir manevrayla yeni bir plan oluşturmak zihnen ve bedenen çeviklik sayesinde sağlanır. Ve gerillanın buna bağlı olarak sahip olması gereken bir özellik vardır ki, o da eylem sahasını, askeri faaliyet yürüttüğü alanı, bölgeyi avucunun içi gibi bilmesidir. Pusu kurulacak yerleri, silah saklama, geri çekilme yerlerini, gerillaya destek sunan halkın evlerini, alanları, bölgenin polis veya askeri tarafından bilinmeyen ara sokakları, patikaları veya gizli geçitleri önceden biliyor olmak düşman karşısında üstünlük kazanmak demektir.

Evet, gerillalar için "görünmez düşmanlardır" denilir. Düşman için "görünmez düşman" olan gerillalar halk için kahramandırlar. Fedakârlıklarıyla, ölümlü hiçe sayışlarıyla, cesaretleriyle, devrimci iradeleri ve kararlılıklarıyla sömürenlerin karşısında korkusuzca dikilmişlerdir. Onlar savunmanın değil saldırının adamlarıdır. Onlar ister sert ve silahlı savaşımı göze almayanlar için "serüvenci", "maceracı" olarak nitelendirilsinler, ve ister düşmanın gözünde "bir avuç çapulcu", "silahlı çete" olarak nitelendirilsinler, gösterdikleri kahramanlıklar sayesinde ezilenlerin baş savunucusu olarak insanlık tarihinin onur kaynakları olmuşlardır. Şimdi marksist-leninist ideolojinin ışığı altında aydınlanan ve ilerleyen gençler için, dünyanın her yerinde, her ulustan sınıfsal başkaldırı için atağa kalkan gençler için, geleceğin parlaklığını gözlemlenekteki ışıltıda taşıyan gençler için söylenen ve söylenecek olan tek öğüt vardır: *Kavgada Che gibi olun!.. Denizler gibi olun!..*

SİVİL-FAŞİSTLERE KARŞI MÜCADELE

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da yaşanan sürecin iç savaş şeklinde boyutlandığını yazıp çizmenin bu konuda derin polemiklere girmenin artık gereği yok. Emekçi halklarımız ayaklanmalar süreci yaşarken, öncüye düşen görev pratik ön açıklıktır. Artık ileriye doğru atılacak her adım, bir düzine programdan daha önemlidir. Devrimcilerin temel sorunu olan iktidar perspektifine pratik politika açısından yaklaşmak, marksist-leninist teoriyi eylem kılavuzu olarak kullanan pratiğimizi daha da yükseltmek, kitleleri devrimci iç savaş saflarında savaştırmak zamanıdır.

TC'nin kuruluşundan bugüne değinki tarihine bakacak olursak, faşist TC'nin Osmanlı devlet yapısından miras aldığı gerici despotizmle, kapitalizmin bütün gerici baskı biçimlerini benimsemiş ve kuruluşundan itibaren emekçi halklarımız üzerinde tam bir terör estirmiştir. 12 Mart'la tezgâhlanan darbe ile tekellerin iktidardaki hâkimiyetleri pekiştirilmiş, daha güçlü kök salmalarının yolları açılmış, devlet eliyle tekeli kapitalizmin yukarıdan aşağıya doğru bir gelişimi sağlanmıştır. Özellikle devletin militarist kurumlarında varolan anti-komünizm köklüce oturtulmuş, devlet yapısı, faşistleştirilmiştir. Ardından, 12 Eylül darbesiyle, devlet kurumlarının içinde faşizmin kurumsallaşması süreci tamamlanmıştır. Devrimci hareketin susuturulması ve faşizmin kurumsallaştırılmasından sonra; 12 Eylül'ün ortadan kaldırdığı temsili burjuva kurumlar (parlamento gibi) yeniden sivilce geçmiştir, teslim edilmiştir. Faşizmin bir devlet biçimi olması ve kurumsallaşmasından dolayı, hükümetlerin sık sık değişmesine karşılık, devletin temel aygıtları olan ordu, polis ve bürokrasinin yapısı aynı kalmıştır.

İşbirlikçi tekeli sermaye, ekonomik ve politik bunalımı, öte yandan kitlelerin artan devrimci bilinci sonucu, iktidarını biraz daha fazla ayakta tutabilmek amacıyla yaşamın her alanında egemen olma politikası güder. Bunu da gerek resmi araçlarına (ordu, polis vb.) başvurarak, gerekse anti-komünizm ve şovenizm temelindeki propagandasıyla yapar. Kendine, ideolojik, politik ve örgütsel anlamda, yine zor araç-

larıyla donattığı kitle tabanı yaratır ve bunların terörüne dayanarak yaşar. Bu taban, sivil-faşist tabandır.

Burada, faşizmin kitleleri nasıl etkilediği sorusu akla gelebilir. Kuşkusuz bunu, elinde bulundurduğu tüm devlet mekanizmasıyla; burjuva basın yoluyla; demagoji yaparak ve terör estirerek yapar. Faşizm, kitlelerin ön yargılarını alevlendirmekle kalmaz, onların duygularına, geleneklerine el atar. Ülkelerimizdeki bu sivil-faşist, gerici taban, devlet eliyle örgütlü hale getirilmiştir. Her yerde Nizam-ı Alem, Ülkü Ocakları, MGV'ler vs. kurulmuş, bunlar açıktan desteklenmiş, her türlü olanak sağlanmıştır. Her gün ortaya çıkan bir dizi gelişmelerde, en geri bilince sahip insanlar bile faşist TC'nin iç yüzünü görüyor, görmek zorunda kalıyor.

70'lerde, demokratlığı kendinden menkul bilen Demirel'in "Bana ülkücüler adam öldürüyor dedirtemezsiniz" dediğini, MHP'li sivil-faşistlerin, devletin güvenlik güçlerinin yardımcısı olduğunu, resmi makamların açıkladığını biliyoruz. MHP'li sivil-faşistlerin gücünün yetmediği yerde, polislerle birlikte yaptığı saldırıları, katliamları yaşıyoruz. Devrimci hareketi susturmak amacıyla, karşımıza, karşı-devrimci bir güç olarak çıkan sivil-faşistlerin, kanlı yüzlerini görmek için, Çorum, Maraş, Malatya ve Sivas katliamları yeterli bir örneklerdir. Ki o kadar uzaklara da gitmeye gerek yok. Şöyle bir çevremize baktığımızda, bunun örneklerini her gün fabrikalarda, okullarda, sokaklarda yaşıyoruz. Sivil-faşist teröre maruz kalan insanların sayısı ve bu terör gittikçe artıyor. Sivil-faşistler, bellerinde silah, rahatça emekçi halklarımız üzerinde terör estirdikten, katliamlar yaptıktan sonra, bir de bakıyorsunuz, yeşil pasaportlarla, milletvekilleri ve polis şeflerinin arabasından çıkıyorlar.

Faşist TC devleti, emek-sermaye çelişkinin, iç savaş şeklinde boyutlandığı böylesi bir dönemde, burjuva iç savaşı kazanabilmek için, varını-yoğunu ortaya koyarak, topyekün bir saldırıya geçmiştir. Son çıkan İller Yasası ise, bunun en güzel ifadesidir. Toplumda saflaşma hızla netleşirken, burjuva iç savaş cephesiyle, devrimci

iç savaş cephesi arasındaki kıyasıya savaşta, sivil-faşistler, daha açıktan, burjuva iç savaşın yılmaz askerleri olarak, devrimci iç savaş cephesine karşı, saldırılarını artırarak sürdürmektedir. Bunlar; fabrikalardan tutun da, mahallelere, okullara kadar yaşantımızın her alanında karşımıza çıkıyorlar. Karşımıza çıkan, bu sivil-faşist güçlere karşı, zor araçlarıyla yürütülen bir mücadele verilmeden ve bu mücadele, iktidara yöneltilmeden, bizim için zafer söz konusu olamaz.

12 Eylül öncesi, sol akımların temel hatalarından birisi de, anti-faşist mücadeleyi, MHP'ye karşı mücadele olarak sınırlandırmalarıydı. Bu sol akımlar, faşizmin gerçek kaynağı olan, tekeli sermayenin zor aygıtı olan devletin ve onun kurumlarının faşist niteliğini göremiyorlardı. Ve kendilerinin de yoksun olduğu iktidar bilincini emekçi halklarımıza veremiyorlardı.

Faşist karaktere sahip devletse, yarattığı, bu sağ-sol çatışmasının ortasında, adil ve eşit hakem(!) rolünde görünüyor, sınıflar üstü bir kurummuş gibi kendini aklıyor. Bu süreçte, devrimci hareketin gücü, yığınların uyanmasından kaynaklıydı. Zayıflığıysa, devrimci öncü güçlerin, iktidar bilinci yokluğundan ileri geliyordu. Oysa ki, yığınların kendiliğinden kabarıışı ne kadar büyük olursa, devrimci öncü güçlerin, yığınlara teorik, siyasal ve örgütsel alanda o derece ve hatta daha yüksek bir bilinç götürmesi gerekiyor.

Biz, devrimci mücadelemizi, anti-faşist mücadeleyle sınırlı tutmak, ya da bu mücadeleyi hafife almak gibi büyük bir hataya düşmeyeceğiz. 12 Eylül öncesinden çıkaracağımız ders, devrimci mücadelenin, anti-faşist mücadeleyle sınırlı tutulduğunda, hedefini (iktidarı) vuramayacağıdır. Sivil-faşistlere karşı mücadele sınırlarını aşmamak ve bu mücadeleyi, iktidar mücadelesiyle bütünlüklü ele almamak, bizi proletaryanın devrimci diktatörlüğüne değil, götürece götürece, oportünizmin batağına götürür.

Kitlelerin devrimci kalkışmalarında, son derece önemli olan anti-faşist bilinci ve mücadeleyi yumuşatmak da son derece tehlikeli ve yanlıştır. Doğrudan devlete yö-

İç savaşın bir özelliği de, karşı-devrim üstün geldiği takdirde, katliamların dizginsiz artmasıdır. "Ya Devrim Ya Ölüm!" sloganı, tam anlamıyla gerçekleşecektir. Sürecin karakteri gereği zor araçları temelindeki milisleri, gerilla birimlerini ve emekçi halkın illegal örgütlülüklerini yüzlerce ve yüzlerce savaştı örgütlülükleri yaratmak şarttır. Devrimci mücadeleye bir şekilde katkıda bulunmak, silahlı halk ayaklanmasına katılmak isteyen kitleleri, hiç vakit kaybetmeden bu savaştı birimlere almalıyız. Ve oluşturduğumuz bu savaştı birimleriyle, tekelci sermaye, onun zor aygıtı olan devlete, sivil-faşistlere ve tüm karşı-devrimci güçlere, amansız saldırılarda bulunmalıyız.

nelen, Türkiye ve Kürdistan'da dolaysız iktidar mücadelesinin ta kendisi olan, anti-faşist mücadele, işçilerin, ekonomizmin ve reformizmin batağını aşmalarını da sağlamaktadır. Tekelci sermaye, faşist diktatörlüğünü işçi sınıfına ve emekçi halklara yöneltmiştir. Biz de faşizm, kapitalizmin gelişimi sonucu oluşan tekelliliğin bir eğilimini yansıtır. Yani doğrudan tekelci sermayeye, kapitalizme hizmet eder. Bundan ötürü, faşizme karşı mücadele, kapitalizme de darbe vurur. Faşist TC, işbirlikçi tekellci sermayenin, doğrudan ve çıplak diktatörlüğü olduğundan, anti-faşist mücadele; bir sınıf mücadelesidir. Kapitalizme karşı verdiğimiz mücadelenin kopmaz bir parçasıdır.

SAVAŞIP ÖĞRENME, ÖĞRENİP SAVAŞMALIYIZ

Yaşadığımız iç savaş sürecini, devrimci iç savaş cephesinin kazanabilmesi için, kitlelerin pratik ve politik anlamda eğitimi son derece önemli ve şarttır. Şunu unutmamalym ki, sınıf savaşmaları, savaşların en karmaşık, en kanlı ve en yıkıcı olanıdır. Bu savaştı küçümsemek ya da kazanmak için gerekli hazırlıkları yeterince yapmamak, bu hazırlıklarda eksik kalmak, zor araçları temelinde dayanarak, yüzlerce ve yüzlerce savaştı örgütlülükleri yaratmamak,

devrimci iç savaş cephesinin yenilmesi ve büyük bir yıkım anlamına gelir. Bu yıkım halinde ise; emekçi kitleler, yığınlar halinde katledilecek, yaşamın her alanında gericilik politikası güden tekellci sermayenin egemenliği sürecektir. Bunu da komünistlerin, proletaryanın ve emekçi halklarımızın, kanı üzerine basarak yapacaktır. Zaten, iç savaşın bir özelliği de, karşı-devrim üstün geldiği takdirde, katliamların dizginsiz artmasıdır. "Ya Devrim Ya Ölüm!" sloganı, tam anlamıyla gerçekleşecektir. Sürecin karakteri gereği zor araçları temelindeki milisleri, gerilla birimlerini ve emekçi halkın illegal örgütlülüklerini, —tekrar ediyoruz— yüzlerce ve yüzlerce savaştı örgütlülükleri yaratmak şarttır. Devrimci mücadeleye bir şekilde katkıda bulunmak, silahlı halk ayaklanmasına katılmak isteyen kitleleri, hiç vakit kaybetmeden bu savaştı birimlere almalıyız. Ve oluşturduğumuz bu savaştı birimleriyle, tekellci sermayeye, onun zor aygıtı olan devlete, sivil-faşistlere ve karşı-devrimci tüm güçlere, amansız saldırılarda bulunmalıyız.

Toplumsal, politik ve ekonomik koşulların dayattığı bilinçle, devrimci mücadele safalarında savaşmak isteyen kitleleri, devlete karşı mücadele içerisinde örgütleyememek, düşmana, "buyur beni ez" demektir. Kitleleri, nasıl ve hangi araçlarla eğitip, iç savaş safalarında savaştırabiliriz? Bunun etkili ve en basit araçlarından birisi de anti-faşist mücadeledir. Bu yolla kitlelerin, pratik, aynı zamanda da politik eğitimi kolayca sağlayabiliriz. Sivil-faşistlere yönelik düzenlenecek saldırılar, kitlelerin silahlı halk ayaklanması için yeterli düzeye ulaşmalarında etkili olacaktır. Aynı zamanda, iktidar bilincini edinmelerini sağlayacaktır. Sivil-faşistlere atacağımız her tokat, işbirlikçi tekellci sermayeyi de vuracaktır. Onun kitleler üzerindeki politik gücünü kırarak, burjuva iç savaş safalarında bozguna sebep olacaktır.

"Kara yüzlere (sivil-faşistler) karşı savaş, devrimci ordunun askerlerini eğiten, ilk kez ateş altına girmelerini sağlayan ve bu devrime de büyük yararları olan, mükemmel bir askeri eylemdir. Devrimci ordunun savaş birlikleri, kara yüzlerin, nerede, kim tarafından ve nasıl örgütlendiklerini vakit geçirmeksizin ortaya çıkarmalı, sadece ajitasyonla yetinmeyerek, (ajitasyon yararlıdır, ama yeterli değil) silaha da başvurmalı, kara yüzleri dövmeli, öldürmeli, karargâhlarını havaya uçurmalıdır."

Burada Lenin, çok net bir ifade ile, sivil-faşistlere karşı yapılacak saldırıların kitlelerin eğitimindeki etkisini önemle vurgulamıştır. Bu araçlarla kitleler, savaş içinde öğrenecek, faşist devletin askeri gücüne karşı, askeri bir yönelime girecektir.

Fabrikalarda, okullarda, mahallelerde, kısacası yaşantımızın her alanında, karşı-mıza çıkan bu karşı-devrimci güçleri ezme, varolan ya da oluşturulmaya çalışılan örgütlülüklerini parçalamalıyız. Sivil-faşistleri döverek, barındıkları yerleri bombalayarak, yakıp-yıkarak, daha onların saldırılarına fırsat vermeden, biz saldırmalıyız. Bu bir sınıf savaştı ve şakaya gelmez. Yaşamak için, düşmanı yok etmek, öldürmek şarttır. O halde, düşmanımız olan sivil-faşistleri de öldürtmekte tereddüt etmemek gerekir.

Sivil-faşist örgütlenmelerin, içimizde barınmasına olanak tanımak, bu örgütlülükleri parçalamamak, düşmanın içimizde yuvalanmasına olanak tanımadır. Bunun sonuçlarını ise, tahmin etmek hiç de zor değildir.

Sivil-faşistlere yapılacak saldırılar, daha karmaşık askeri eylemlere nazaran, daha basit olmasından dolayı, bireylerin pratik gelişimlerini hızlandırır, ilk kez silah altına girenlerin deneyim kazanmalarını sağlar. Herkes, bu pratiklere aktif olarak katılabilir. Bu saldırılardan kazanılacak küçük zaferlerle birlikte, aynı zamanda, kitlelerin devrimci ruhu, kendine güveni, zafere inancı pekişecektir. Bu noktaya gelindikten sonra, zafer yarı yarıya kazanılmış olur. Üstelik, kitleler silahlı halk ayaklanması için, gerekli pratik ve politik eğitimden geçirilmiş olurlar. Devrimci iç savaş safaları güçlenip sıkışırken, burjuva iç savaş safaları dağılıp bozguna uğrayacaktır.

Denize girmeden, nasıl yüzme öğrenilmezse, devrimci pratiğe girmeden, ateş içinde hazırlanmadan da devrimci iç savaş kazanmak mümkün değildir. Kitlelerin içindeki; yaşamak için, yaşamı korumak için savunucu iç güdüyü değil, ama yaşamı korumak için, saldırgan iç güdüyü harekete geçirelim. Askeri literatürde olduğu gibi; "savunma ölüm, saldırı ise zaferdir." Sivil-faşist yuvaları darmadağın edelim, yüreklerine korku salalım. Yakalım, yıkalım, öldürelim!

Attığımız her adımda, kavga sürecinde, özgürlükte, hapiste, her zaman öğrenmeliyiz. "Öğrenip savaşmalı, savaştı öğrenmeliyiz." (Dimitrov)

Bir Devrimci Emek Okuru

DEVİRİM

Daha Fazla Özveri İstiyor!

İnsanlık tarihini incelediğimizde yüzlerce yıldır süregelen bir mücadeleyle karşılaşırız. İkel-komünal toplumdaki, günümüze kadar sayısız savaşlar yaşanmıştır. Bunların sonucunda da ödenen bedeller, kazanılan zaferler vardır. Bedel ödemek zordur. Bedel ödemekten kastımız "ölmek" değildir. Elbette ölmek de büyük bir bedeldir. Ama onu göğüsleyebilmek için de öncesinde yaşamamızdan fedakârlıklarda bulunarak ilerlemek gerekir. Ölmekten daha zor olan şeyler de vardır: **Kendini her şeyinle kavgana adamak...** Zafer ancak böylesi bir bedel ödendiğinde kazanılabilir.

Komünist bir insan olmak, devrim mücadelesinde her şeyi göze alabilmek, kendini her şeyinle kavgana ve partine adayabilmek kuşkusuz ki, büyük bir yüceliktir. Gerçek bir komünist olmak isteyen bir militanını yerine getirmesi gereken, olmazsa olmaz sorumlulukları vardır. Her şeyden önce dürüst ve samimi olması gerekir. Girdiği mücadelenin zorlu bir mücadele olduğunu bilmeli, tüm bu zorlukları göğüsleyebilecek kararlılığı ve iradeye sahip olmalıdır. Sorunlar ve zorluklar karşısında pes etmemelidir. Bunları aşmak için bütün gücüyle savaşmalıdır. Yaşamının her alanında, her aranda yani 24 saatinde kavgayı düşünmeli neler yapabileceğini araştırmalıdır.

Bugün artık devrim kaçınılmaz bir olgudur. Devrimin nesnel koşulları olgunluğa erişmiştir. Her gün sokaklarda çatışmaların yaşandığı, işçi ve emekçilerin haklarını savunmak için gözüpük eylemlere giriştiği, en ufak bir gösterinin bile polis saldırısıyla engellenmeye çalışıldığı, yani karşılıklı iki sınıfın kıyasıya çatıştığı bu süreçte devrimin ayak sesleri duyuluyor. İşçi ve emekçilerin zincirlerinden, aklıktan, sefaletten başka kaybedecek hiçbir şeyleri yok. Bu bilinçle davranan, gözüpük eylemlere girişen işçi ve emekçilerin zaferi elde edebilmek için tek bir şeye ihtiyaçları var: **Devrimci öncünün yol göstericiliğine.** Devrimin bir an önce yapılabilmesi, zaferin kazanılabilmesi bizim göstereceğimiz çabalara bağlı. Tarihin omuzlarına yüklediği bu büyük sorumluluğu kavramalı ve ona göre bir mücadele veremeliyiz.

Her devrim süreci sancılı geçer. Tarih bunun birçok örneğiyle doludur. Bizlerin sorumluluğu; çürümüşlüğü temsil eden bu sistemi yer-

le bir edip, insana yaraşan, insanca olanı yaratmak, işçi sınıfının iktidarını kurmaktır. Ama bunu yapabilmek için, bugüne kadar yürütülen çalışmalardan çok daha yoğununu, çok daha tazlasını yapmalıyız. Tarih bize bu sorumluluğu yüklerken, bunun nasıl yapılacağını gösteren çok değerli bir örnek de sunuyor: **Ernesto Che Guevara...** Gerçek bir komünist. Devrim mücadelesine kendini adanmışlığı somut örneği Fidel Castro da Havana'da Devrim Meydanı'nda yaptığı bir konuşmada Ernesto Che Guevara hakkında söyledikleriyle bunu doğruluyor:

"Bu gece bize en yakın olanlardan birini, en çok hayranlık duyulan, en çok sevilen ve kuşkusuz devrimci yoldaşlarımız arasında en olağanüstü olan birini anmak için toplandık.

"Che, sadeliğiyle, karakteriyle, doğallığıyla, arkadaşça tutumuyla, kişiliğiyle kendine özgü nitelikleriyle, daha başka özellikleri ve eşî emsali bulunmaz erdemleri öğrenilmeden önce bile, hemen sevgi uyanırdırı kişilerdendi.

"Tarihin sayfalarını karıştırdığımızda bu kadar az adamla bu derece önemli görevlere atılan, bu kadar az adamla bu denli büyük güçlere karşı çarpışan başka lider bulamayız.

"Yorulmak nedir bilmeden çalıştı. Ülkemize hizmet ettiği yıllarda bir tek gününü bile dinlenmeye ayırmadı. Sorumlulukları büyüktü ve pek çoktu. İşlek zekâsı her türden görevi son derece büyük bir kendine güven ve başarıyla yerine getirmesine yetirdi. Onun için tatil günü yoktu, dinlenme saati yoktu. Çalıştığı büroya bir göz atsak, gecenin çok geç saatlerine kadar okuduğunu, ya da daha doğrusu, okuduğunu ve çalıştığını görtürdük. Çünkü tüm sorunları ele alıp incelerdi, bilmek, yorulmak bilmez bir okuyucuydu. Öğrenmeye susamışlığı hiç kesilmez, uykudan kaldığı saatleri çalışmaya, okuyup araştırmaya ayırırdı. Tatil günleriniyse gönüllü çalışma dolurdu. Bugün tüm ülkede yüz binlerce kişinin yürüttüğü gönüllü çalışmaya esin veren, ilk ve en büyük inisiyatifli kullanılan Che'dir.

"Devrimci bakış açısından, halkımızın bakış açısından Che'nin örneğini nasıl görmeliyiz? Che dünyaya bir örnek bıraktı. O, bize devrimci düşüncesini, devrimci erdemlerini bıraktı. Bize karakterini, iradesini, dayanıklılığını, çalışma anlayışını örnek bıraktı. Tek kelimeyle bize örneğini miras bıraktı! Che-

nin örneği halkımızın ulaşmak istediği ideal olacaktır!

"Devrimci savaşılarımızın, militanlarımızın, insanlarımızın nasıl olmasını istediğimizi açıklamamız gerekirse, hiç duraksamaksızın yalnız şunu söyleyebiliriz: "Che gibi olsunlar!" Çocuklarımızın ileride ne olmalarını dilettiğimizi açıklamamız gerekirse, ateşli devrimciler olarak, ta yütrekten "Che gibi olmalarını istiyoruz!" demeliyiz.

"Che, yalnız devrimci anlayışı, devrimci fedakârlığı, devrimci savaşıllığı, devrimci çalışma anlayışını en yüksek düzeyde temsil etmiştir. İşte bu nedenle yoldaşların, geleceğe umutla bakmalıyız. Che'nin örneğine her zaman esinlenmek için bakmalıyız; mücadelede esin için, enternasyonalist uygulamada esin için bakmalıyız bu örneğe..."

Evet, tarihin bizlerin omuzlarına yüklediği bu büyük sorumluluğu yerine getirebilmek, gerçek bir komünist olabilmek için Ernesto Che Guevara gibi yorgunluk nedir bilmeden çalışmalı, tüm vaktimizi, tüm enerjimizi devrime adamalıyız. Zorluklarla elbette karşılaşacağız. Yığınlarca sorumuz olacak. Ama unutmamalıyız ki, sorunlar ne denli büyükse, savaş o denli kızgınlaşmıştır. Savaşın en kızgın döneminde karşımıza çıkan tüm sorunların üstüne gitmeli, hiçbir zorluğun devrim yürüyüşümüzü engellemesine izin vermemeliyiz. Bizler insanlığın kurtuluşu için savaşıyoruz. Böylesine yüce bir göreve hiçbir güç engel olamaz. Zaferi kazanmak için daha fazla özveri, daha fazla cüret ve cesaret gerekiyor. Normalin üstünde bir çabayla, olağanüstü, insanlar olmamız gerekiyor. Her birey kendini ne denli geliştirir, kendini devrime ne kadar adarsa, parti o denli güçlü olur. Parti ne kadar güçlü olursa da zafer o kadar yakınlaşır. Bu yapılmayacak bir iş değildir. Sadece sorumluluğumuzun bilincine varmalı, bu bilinçle hareket etmeliyiz. Che gibi olmalıyız. Che gibi olmalıyız çünkü, bu savaş bizim için ölüm kalmı savaşıdır. Eğer gerekli özveriyi gösteremez ve devrimi gerçekleştirmezsek, dünya tarihine eşî görülmüş bir katliam daha eklenecek. Burjuvazinin verecek hiçbir şeyi kalmadı. Tüm gücüyle halkımıza saldırıyor. Eğer bu saldırı yenilip, devrim koparılıp alınmazsa bizi büyük bir yenilgi bekliyor demektir. Ve tekrar toplanmak, ayağa kalkmak hiç de kolay olmayacaktır. Ya devrimi gerçekleştirebiliriz kurtulacağız, ya da gerekli çabayı gösteremediğimiz için devrimin elimizden kayıp gitmesine göz yumacak ve yok olacağız. Sürecin keskinliğini kesinlikle anlamamız gerekiyor. İki uç alternatifimiz var: **Ya Devrim Ya, Ölüm!** Bunun ortasında kalmamaz, var olunamaz. İşte bizlerin bu bilinçle hareket etmemiz, yok olmamak için normalin üs-

tünde bir enerjiyle çalışmamız gerekiyor. Eğer evrimci süreçte olsaydı, normal, hatta rahat bir tempoyla çalışma yürütebilir, kendimize okuyacak, araştırarak bol vakitler bulabilirdik. Ama bu dönemde, iç savaşın iyice yükseldiği dönemde boşa harcayacak tek bir dakikamız bile olamaz. Bizim boşa harcadığımız her dakika karşı devrim cephesinin yükselmesi demektir. Böylesine kritik bir süreçte, kendimizi sürece uydurmalı, feda ruhuyla en üst boyuta yükseltmeli, yorulmak bilmeden çalışmalıyız. Bir dakika bile dinlenmeyi, kendimize vakit ayırmayı düşünmemeliyiz. Che gibi insanlar olmalı, onun gibi çalışmalı ve zafer ulaşmalıyız! Zafer ellerimizin içinde. Tüm gücümüzle yumruğumuzu sıkıp, onu tüm gücümüzle yakalamamız gerekiyor. Daha fazla özveri, daha fazla atılganlık gerekiyor. Aksi takdirde zafer avucumuzun içinden kayıp gidecektir.

Daha önce söylediğimiz gibi, her devrim süreci sancılı geçer. Ve bu sancılı süreçte her şey gösterilen insan üstü çabaların ürünüdür. En az zararla ve en hızlı yoldan devrimi gerçekleştirmek, birey olarak hepimizin gösterdiği azmin ve fedakârlığın toplamıdır. Her insanın kendinden sorumlu olduğu gibi, kendinden daha fazla sorumluluk duyması gereken bir bütün vardır: **Bu bütün de partidir.** Bir kişinin başarısı, partiye yeni değerler, yeni başarılar kazandıracaktır. Ya da tam tersi bir kişinin başarısızlığı gene partiye mal olacaktır. Attığımız her adım bizi zaferi biraz daha yaklaştırmalı, her işte devrimin soluğunu biraz daha yakından hissetmeliyiz. Hiç bir zaferi kendimizle her şeyimizle ona adanmadan bize gelmeyecektir. Zafere kilitlenmeli ve her şeyimizi ona adamalıyız. Bunu tekrar tekrar söylememizin tek bir sebebi var: **Gerçekten bunu kavramak ve buna uygun olarak yaşayabilmek.** Unutmayalım ki, elde etmeye çalıştığımız şey, dünyanın en mükellem, en yüce değeridir. İnsan olmanın, devrimci olmanın, komünist olmanın sorumluluğunu her an, benliğimizin her noktasında hissetmeliyiz. Sorumluluğumuz gerçekten çok büyük. Göstereceğimiz çaba ile işçi ve emekçi yığınların kurtuluşunu ya da yok oluşunu yaratacağız. Eğer gerekli çabayı gösteremez ve yok oluşu yaşarsak, hiç bir şekilde bedeli ödenemeyecek bir hata yapmış olacağız. İşte bu yüzden insanlığın karşısında tarihin omuzlarına yüklediği tüm sorumluluğu yüreklice sahiplenmeli ve her şeyimizle onu gerçekleştirmek için yaşamalıyız. Zafer bizi bekliyor.

YA DEVRİM, YA ÖLÜM!

Ecem BERFİN

ÖRGÜT BİLİNCİ

ve

KOMSOMOL

Sınıfsavaşımının yükseldiği bir evrede örgütlülüğün önemi daha da gün ışığına çıkar. Kapitalizmin çürümüşlüğü, kapitalist özel mülkiyetin daha fazla sömürü koşullarını araması emekçi halkın kendiliğinden bilincini yükseltmiştir. Artık emekçi halk sorununun nereden kaynaklı olduğunu görmeye başlamıştır, ekonomik istemlerle sokağa çıkan halka, devletin kolluk güçlerinin saldırıları başlar bu evrede. Devletin bu saldırılarına karşı savunma ile başlayan hareketlilik artık saldırılara, kavgaya bırakır yerini; başkaldırıları, yerel ayaklanmalar sokak savaşları ve en sonu genel silahlı halk ayaklanması. Kitlelerin devrimci süreçte kendiliğinden bilinçleri çok hızlı gelişir, ama sömürü düzenine son vermek (yani devrim) kendiliğinden bilinçle olacak bir şey değildir, bilinçli bir müdahale şarttır. Doğru ideolojik, politik öncülük olmazsa, devrimi boşuna bekleriz.

Bilinen bir ata sözü vardır: "Bir elin nesi var, iki elin sesi var." Tek başına karşı koyuşlardan hiç bir şey elde edilemez. Sesimizi hiç kimseye duyuramayız. Ezilme, sömürü, işten atılma, işsizlik tek başına bireyin sorunu değildir. Kişisel zaferler –ki bunlar geçi-

cidir– bu sorunları ortadan kaldıramaz. Sorun toplumsal bir sorundur. Sorun sistemdir, kapitalist özel mülkiyet düzenidir. Kapitalist özel mülkiyet temellerinden parçalanmadan, sorunlara çözüm bulunamaz. Eğer ciddi anlamda bir şeyler yapmak istiyorsak, yapmamız gereken, doğru ideolojik politik öncülüğe sahip bir örgütlülük altında bir araya gelmektir. Bir araya gelmekle, örgütlülüğe girmekle her şey bitmez, aksine her şey orada başlar. Kurtuluşa, zafere bir adım atmış oluruz böylece. Çünkü, kavgaya, mücadeleye yön veren, şekil veren, kapitalist özel mülkiyete son vermeyi yerine toptumsal mülkiyeti geçirmeyi hedef alan bir örgütlülüğün militanları olmuşuzdur. Elbette bu çaba isteyen bir şeydir. Daha yürünecek çok yolumuz vardır, kendimizi çevremizdekileri sürekli geliştirerek ilerleyeceğiz. Sorumluluğumuzun bilincinde olmamız gerekmektedir, toplumsal zafere şekil verecek olan bizleriz. Bu bilinçle hareket ederek, devrim yüzü görebiliriz ancak.

Devrim dağınık güçlerle gerçekleşmez. Şöyle bir düşünün, her bölgede ayrı ayrı zamanlarda, birbirinden bağımsız olarak halk ayak-

lanıyor, bir yerde ateş yanarken diğeri sönüyor. Sizde bu ayaklanmalar zafere ulaşabilir mi? Elbette ki hayır. Karşımızdaki güç, merkezi otoriteyle hareket halinde, gelişmiş teknolojiyi kullanarak, bölgesel küçük ayaklanmaları bastırabilir, bastırır. Ama merkezi bir ayaklanma, her yerde eş zamanlı olarak, devletin askeri üslerini basıp, onun (devletin) kolluk güçlerinin birbirleri arasındaki bağı kopartıp, merkezi otoritesini işlevsiz hale getirebilirsek (sınır kapılarının kapatılması, hava alanlarının işlevsiz hale gelmesi, emperyalist askeri üslerin imhası gibi) emperyalizmin elini kolunu bağlayabiliriz. Ayaklanma başarıya ulaşabilir, özel mülkiyetin temellerini parçalayabilir, kapitalizmi tarihin çöplüğüne göndererek iktidarı ele geçirebiliriz.

Böyle bir hareketlilik; cüret, gözü peklik ister, çünkü karşımızdaki gücün teknik silah donanımı, eğitimi yadsınmaz bir şekilde mevcuttur. Onların iktidarına son vermek isteğiyle harekete geçen halka acımasızca saldıracaktır; bu yüzden ölümü, sakat kalmayı, işkenceyi göze almak gereklidir. Bu hareketlilik atılganlık, enerji ister, hızlı hareket etmeyi ister. Çünkü devrim dönemlerinde olaylar çok hızlı gelişir, en ufak bir olay ayaklanmaya, başkaldırıya dönüşebilir. Eğer bunlara zamanında müdahale edilmez, yön verilmezse, devrim hareketi başarısızlıkla sonuçlanır. Başarısızlıklar ise ayaklanan insanlarda yılgınlığa, moralsizliğe dönüşür, bir sonraki olayda ise kararsızlığa düşebilirler, inanç ek-

sikliği yaşanır. Bu olumsuzlukların yaşanmaması için, moral gücü sürekli elde tutabilmek için zamanında olaylara yön vermek gereklidir.

Devrimin ihtiyacı olan, tüm bu özellikler ise fazlasıyla, toplumun çoğunluğunu oluşturan gençlikte mevcuttur. Bu özellikleri iyi değerlendirmek gerekmektedir. Gençliğin örgütlü bir şekilde hareketliği sağlanırsa gençliğe doğru yön vermek mümkün olur. Gençliğin enerjisini boş yere farklı alanlarda yok etmesine izin verilmez. Yeni olan, gelişmekte olan duygularına zamanında müdahale edilmezse, kapitalizm onu yozlaştırır, çürütür.

Elbette ki, gençlik, yeterli deneyime sağlam bir biçimlenmeye, yönetme gücüne sahip değildir. Bu yüzden parti yapılanması içerisinde yer alamazlar. Fakat gençlik çabuk öğrenir, gelişir, yetkinleşir, yetişir. Tüm bunlar değerlendirilerek, parti okulu olan KOMSOMOL, yapılanması oluşturulmuştur. Komsomol, gençlik örgütlenmesidir. Ancak böyle bir yapılanmanın içerisinde yer alırsa gelişim hızlanır, enerji devrime harcanır.

Komsomol belirttiğimiz gibi parti okuludur. Parti ise devrime bir şeyler öğreten, şekil veren bir yapılanmadır. Genç insanlar komsomolda yetkinleşir, gelişir, parti militanı olabilecek seviyeye gelebilir. Komsomol içerisinde teorik ve pratik eğitim alır, kendisini ve çevresindekileri geliştirir, devrime hizmet eder, devrimi gerçeklik haline getirir.

Berfin AZAD

İSTANBUL CAM-İŞ'TE DİRENİŞ

mesinin, işveren tarafından tanınmamasını eleştirerek, kendilerinin doğal hakkı olan sendika haklarını almak için direnişte olduklarını belirterek, işten çıkartılan arkadaşlarının geri alınmasını istediler.

Halen toplu sözleşme görüşmelerinin sürdüğü Birleşik Metal-İş Sendika-

sına bağlı 200 işçinin haklarının verilmemesi halinde direnişlerini sürdüreceklerini belirten Sendika Başkanı Mehmet Çabuk, "haklarımız kabul edilinceye kadar mücadeleyi sürdüreceğiz" dedi.

İşçilerin en ufak bir hak talebine bile her türlü yolla engel olan burjuvazi ve

onun yönetiminde olan TC, Türkiye ve Kürdistanlı işçilere karşı yıllardan beri sürdürdüğü faşist baskıyı daha da arttırarak işçileri yıkıma sürüklemek istiyor. Bugün burjuvazi ile her türlü uzlaşmaya giren sendikalar, işçileri daha fazla oyalayamayacaktır. Sendikaların kendilerini sattığını gören işçiler, bir süre sonra onları da saf dışı bırakarak kendi öz örgütlülükleri olan Devrimci İşçi Komitelerinde örgütlenerek, kendi haklarını almayı sendikaların ellerine bırakmayacak, haklarını kendisi alacak, kurtuluşuna giden yolda ilerleyecektir.

**FABRİKALAR, TARLALAR,
SİYASİ İKTİDAR, HER ŞEY
EMEĞİN OLACAK!**

**YAŞASIN
İŞÇİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

GENÇ EKİN SANAT MERKEZİ 8. GELENEKSEL GEZİSİ YAPILDI

Kapitalist sisteme alternatif olarak sanat alanında yıllardır mücadele veren Genç Ekin Sanat Merkezi'nin 8. Geleneksel Gezisi her yıl olduğu gibi bu yıl da dostluk ve dayanışma içinde gerçekleştirildi.

Yaklaşık ikiyüz kişinin katıldığı ve sabahın erken saatlerinde başlayan motor gezisinde herkesin getirdiği yiyecek ve eşyaları gezi komitesine verilerek bir araya getirilip konum oluşturuldu. Tanışma sohbetleri sırasında kalıvtalı hazırlandı. Gezinin başlamasıyla birlikte Genç Ekin Sanat Merkezi emekçileri gezi ve Genç Ekin Sanat Merkezi'nin çalışanları ile ilgili bir konuşma yaptı. Ardından geziye katılan Devrimci İşçi Komiteleri'nden bir işçi gündemle ilgili kısa bir konuşma yaparak, işçi sınıfının mücadelesine, 1 Mayıs'ın işçi sınıfı açısından önemine ve 1 Mayıs'ın nasıl olması gerektiğine değindi. İşçi sınıfının mücadelesi ve 1 Mayıs'tan hareketle Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan

ve Hüseyin İnan'ın mücadelelerinden bahsederek 6 Mayıs'a ilişkin konuştu. Geziye katılan işçiler, gençler ve kadınların da bu konulara değinmeleriyle konuşma coşkulu bir sohbetle dönüşerek sürdü. Konuşmanın sonunda tüm geziye katılanlar coşkuyla, işçi sınıfının ve emekçilerin kurtuluşu için mücadele edileceğini, savaşılması gerektiğini haykırdılar. Daha sonra Genç Ekin Sanat Merkezi Tiyatro Topluluğu'nun Terazi adlı oyunu sergilendi, şiirler okundu. Bu sıcaklık ve dostlukla herkes birbirine kaynaşarak sohbet etmeye başladı. Öğle saatlerinde karaya inildi. Orada bir yandan yiyecekleri hazırlayacak bir grup oluşturup hazırlıklar yapılırken bir yandan da geziye gelenler bir araya toplanarak sohbetle başladılar. Saz ve davul eşliğinde şarkılar ve marşlar söylendi, halaylar çekildi. Bu arada yiyecekleri hazırlamış olan arkadaşlara yardımcı olunarak sofra kuruldu. Yemek sırasında süren sohbetler, şarkılar, espiriler ve paylaşımınla geziye katılanlar birbirleriyle kaynaştı, dostluklar pekişti.

Daha sonra gençler ve öğrenciler bir araya, işçiler bir araya toplanarak kendi aralarında sohbetlere başladılar. Gündem hakkında konuşmalar ve tartışmalar yapıldı. Bu konuşmalar da en başta gelen konu da 1 Mayıs ve işçi sınıfının ve emekçi halkların mücadelesi oldu. 1 Mayıs'ın önemi, nasıl bir mücadele verilmeli gerektiği, 1 Mayıs'ta nerede olunması gerektiği

fizirme konuşuldu. Bu sohbetlerin ardından devrim savaşçılarının anısına saygı duruşunda bulunuldu, devrim savaşçıları, işçi ve emekçilerin mücadeleleri ile ilgili sloganlar atıldı. "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür!", "Zafer Savaşan Emekçinin Olacak!", "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasal İktidar Her Şey Emekçinin Olacak!.."

Bir süre sonra tek kişilik bir oyun olan ve büyük ilgi gören "Savaş Ya Da Barış" adlı oyun sergilendi. Oyunun ardından geri dönmek için toparlanma başladı. Bulduğumuz yeri temiz bir şekilde bırakmaya özen göstererek, hep birlikte eşyalar ve yiyecekler toplanıp, taşındı. Yolda yine sohbetler sürdü, şiirler okundu. Genç Ekin Sanat Merkezi Tiyatro Topluluğu bir oyun daha sergiledi. "Zulme ve Sömürüye Karşı Ayağa Kalk!" Oyun çok beğenildi ve yine coşkuyla sloganlar atıldı. "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasal İktidar Her Şey Emekçinin Olacak!" "Yaşasın İşçi Sınıfının Mücadele Birliği!"

Sıcak bir dostluk, paylaşım ve dayanışma içinde geçen Genç Ekin Sanat Merkezi 8. Geleneksel Gezisi, akşam saatlerinde, paylaşımın güzelliğiyle, yeni kurulan dostlukların sevinciyle ve tekrar bir araya gelip dostlukların pekiştirilmesinin dile getirilmesiyle sona erdi.

1 MAYISTA GELENEĞİMİZİ 1 MAYIS ALANINDA YAŞATTIK

Leninistler heryıl olduğu gibi bu 1 Mayıs'ta da 1 Mayıs Alanında; kavga-da, mücadelede, yani Taksim'deydi. Taksim bu 1 Mayıs'ta da bir kez daha Leninistlerin sloganlarıyla inledi, zafer yine Leninistlerindi.

Yıllardır burjuvazinin temsilcileriyle proleteryanın amansız kavgalarına

tanıklık yapan 1 Mayıs alanının, sermaye ile emeğin kapıştığı en önemli alanlardan biri olduğunu tüm emekçiler, devrimci-demokratlar ve burjuvazi çok iyi kavramıştır. İşte bu yüzdendir ki 1 Mayıs geleneği, sermayenin tüm vahşetiyle yıkılmaya çalışılmış, Taksim meydanında onlarca devrimcinin, emekçinin kanı dökülmüştür. 1977 katliamı henüz hepimizin

hafızalarında tüm canlılığı ile durmaktadır.

Devrimciler gelenek yaratmanın ve bu gelenekleri korumanın önemini, mücadeleye kattığı ivmeyi ne kadar iyi biliyorsa, burjuvazi de o kadar iyi bilmektedir. Bu yüzdendir ki adı 1 Mayısla birlikte anılan, onlarca proleterin, devrimcinin kanları, canları pahasına kazanılmış olan Taksim Meydanı, burjuvazi tarafından unutturulmaya, bu gelenek yıkılmaya çalışılmaktadır. Devrimci geleneklerimiz biz Leninistlerin en büyük mirasıdır. İşte bu bilinçle yıllardır tüm sendikaların, sosyalist çevrelerin, kendisine devrimciyim diyenlerin yüz çevirdiği Kızıl Meydan, yalnız kalma pahasına, gözaltıla-

ra ve işkencelere rağmen biz Leninistler tarafından savunulmuş ve az sayıda da olsak 1 Mayıs geleneği Taksim'de yaşatılmıştır. Doğru olan yalnız başına da kalırsa savunulmalıdır. 1 Mayıs geleneğini yaşatmada yalnız başımıza da bırakılsak dün olduğu gibi yarın da biz Leninistler tarafından bu

yi gerektirir. Kayıp analarının her Cumartesi Galatasaray'da yaptıkları oturma eylemini alın. Kayıp anaları hertürlü baskıya, dayığa, işkenceye rağmen eylemlerini inatla aynı mekanda sürdürerek bir gelenek yaratmışlardır. Bu sayede seslerini tüm dünyaya duyurmuş, tüm kesimlerin desteğini

alabilmişlerdir. Hepimizin bildiği gibi Galatasaray'daki eylemlerin kalıcılığının sağlanmasından korkan devlet oluşturulmaya çalışılan bu geleneği yıkmak için elinden geleni ardına koymamıştır. Herzaman oturlan noktaya polis otobüslerini park etmiş, gelenleri toplu olarak gözaltına almış, hiç birisi tutmayınca oturanların etrafına tebeşirle bir sınır çizerek

tarihi görev omuzlanacaktır, bu bizim onurumuzdur.

Gelenekleri yaratmak da, yaratılan gelenekleri korumak da bedel ödeme-

**Çok değil birkaç yıl önce
"1 Mayıs Alanı Taksim Meydanıdır,
aksini söyleyenler oportünisttir,
mücadele kaçkındır" diye
dergilerinde yazan anlayışları
biran önce 1 Mayıs meydanını
sahiplenmeye, devrimci
gelenekleri korumaya çağırıyoruz.**

eylemin kendi kontrolünde olduğu psikolojisini kamuoyuna vermeye çalışmıştır. Fakat tüm bu çabalara rağmen inatla Galatasaray'da toplanan analar bu geleneği yaratmışlardır. İşte 1 Mayıs Meydanı da proletarya için benzer önemde olan bir alandır, gelenektir. 1 Mayıs Meydanı denince herkesin aklına Taksim Meydanının gelmesi boşuna değildir. Bu alan faşizme karşı inadına verilen mücadelenin somutlaştığı alanlardan biridir. Onlarca emekçinin kanları bu alanda boşuna akmamıştır. 1977'de katledilen emekçiler olsun, 1980 sonrası katledilenler, sakat kalanlar, yaralananlar olsun hepsi de bu geleneğin takipçileriydi ve İşçi sınıfının onurlu mücadelesinde bedel-

ler ödediler, bayraklaştılar.

'90'lı yıllarda bizim tüm ısrarlarımızı, çabalarımıza rağmen malesef 1 Mayıs Meydanı birtakım çıkarlar öne sürülerek terkedilmeye başlandı. "1 Mayısın yasallaşması gerektiğini ve bu yüzden devletten izin alınarak gösterilen alana gidilerek bir kazanım elde edileceğini" savunanlar, aslında büyük bir yanılgı içindeydiler. Çünkü 1 Mayıs sınıfın gözünde zaten meşruydu ve 1 Mayıs kutlamaları için o güne kadar izin istenmemesine rağmen emekçiler Meydanlarda bedeller ödeyerek geleneği sürdürüyorlardı. Sınıfa güvenmeyen, kitleselliğe adeta tapan bu yasalci anlayışlar bu geri adımların ardından devletin gösterdiği izinli alanlara kitlelerini çağırdılar. Hatta sadece Gaziosmanpaşa'da tescilli MİT Ajanı Doğu Perinçek'in düzenlediği mitinge izin verildiği yıl, Perinçek'in öncülüğünü yaptığı 1 Mayıs kutlamalarına katılmayı dahi reddetmediler. Oluşturulan devrimci kazanımların adeta tahrip edildiği bu yıllarda devlet kimi zaman Pendik'e kimi zaman da daha uzak, kitleden kopuk diğer alanlara izin vermeyi tercih etti. Gerçi izinli mitingler için yapılan tüm başvurular da istenilen ilk alan Taksim Meydanı olmasına rağmen hiçbir yıl bu alan "miting alanı olmadığı" gerekçesiyle

emekçilere açılmadı. Oysa bu süre içinde Refah partililer Bosna'yı gerekçe göstererek, hatta Tansu Çiller benzer bir gerekçeyle Taksim alanında miting düzenleyebildiler. Kısacası bu alanın miting yapmaya müsait olmadığı yalanları devletin en üst makamları tarafından gözler önüne serilmiş ve "Biz bu alanda 1 Mayıs yaptırılmayız, emekçilere Taksim Meydanı'nı vermez" demenin de ifadesi olmuştur.

İşte tüm bu oyunları en gerçek şekilde değerlendiren biz leninistler, 1 Mayıs alanını bu yıllarda da savunmaya devam ettik ve yalnız başımıza da kalsak, bir avuç da olsak 1 Mayıs 1 Mayısı yakışır şekilde 1 Mayıs Meyda-

nında kavga vererek kutlamaya devam ettik. Örnek alınması gereken tavrımız kimi zaman küçümsendi, kimi zamansa kitleden kopuk olduğu söylemiyle eleştirildi. Eleştirileri olgunlukla değerlendiriyoruz. Fakat çok değil birkaç yıl önce dergilerinde "1 Mayıs alanı Taksim meydanıdır, aksini söyleyenler oportünisttir, mücadele kaçkındır" diyen anlayışları da biran önce 1 Mayıs Meydanını sahiplenmeye, devrimci gelenekleri korumaya çağırıyoruz. 1 Mayıslarda Çağlayan'da, Kadıköy'de ve çeşitli alanlarda bedeller ödeyenlerin anıları önünde saygıyla eğiliyor ve mücadelelerini yaşatacağımızı da ekliyoruz.

Gelin 1998 1 Mayısında bu bedelleri 1 Mayıs Meydanında birlikte göğüsleyelim. Taksim Meydanını "Yaşasın 1 Mayıs, Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği, Ya Devrim Ya Ölüm" sloganlarıyla inleyen Leninistlerin mücadelelerine omuz verelim. sınıf kavgamızı 1 Mayıslarda Kızıl Meydanlarda birlikte yükseltelim.

YAŞASIN 1 MAYIS

**YAŞASIN
İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ**

YA DEVRİM, YA ÖLÜM

K U T L A M A

İşçi ve emekçi sınıfın mücadelesinde Taksim'de ölümsüzleşen devrim savaşçıların onur bayrağı LENİNİSTLERİN ellerinde yükseliyor.

Faşist TC'nin 1977 Taksim katliamının katillerini akladığı, tüm siyasal aktivistlerin ve işçi sendikalarının işçi sınıfı ideolojisine, yani bilimsel sosyalizme sırtını döndüğü bir süreçte;

"*Taksim Geleneğidir, Onurdur, Mücadeledir, Kavgadır!*" diyen LENİNİSTLER sosyalizmin bayrağını 1 Mayıs Alanı'na, Taksim Meydanı'na diktiler.

Tüm işçi ve emekçilerin, tüm ezilen ve sömürülen halkların, tüm gençliğin ve emekçi kadınların kapitalizme karşı savaş ve dünyayı değiştirme gününü kutlarız.

**FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR,
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!..**

**Tüm Cezaevlerindeki
TKEP/LENİNİST Davası Tutsakları Adına
CUMA ŞAT**

iktidarının yıkılması gerekiyordu. Hareketin lideri Deniz Gezmiş'in daracağındaki son sözleri de, THKO'nun önderliğinin hedeflerini açıklar: "Yaşasın marksizm-leninizmin yüce ideolojisi!"

Tekelci sermayenin, devlet iktidarını tamamen ele geçirme girişimleri, ABD emperyalizmi ve Avrupa emperyalizminin Türkiye'de artan faaliyetleri, dünya çapında sürdürülen anti-komünizm ve soğuk savaş programı çerçevesinde, Türkiye işçi ve devrimci hareketine karşı saldırıya geçmesi ve benzer gelişmeler, emekçi kitleleri daha fazla zor yöntemlerine başvurmaya itiyordu. 6. Filo'ya karşı düzenlenen açık gösteriler, yoksul köylülerin toprak işgalleri, öğretmenlerin boykot ve sokak gösterileri, ardından 15-16 Haziran işçi ayaklanması ve THKO ile THKP/C tarafından başlatılan devrimci saldırılar, tekelci güçler ve emperyalizm ile işçi sınıfı ve devrimci güçlerin iradelerini, birbirlerine ancak zor yöntemleriyle kabul ettirebileceğini gösteriyordu. Deniz Gezmiş ve yoldaşları THKO'nu kurarken, Kürt ve Türk Halkının pratikte yürüttükleri şiddetin daha örgütlü ve savaşçı temelde yürütülmesini amaçladılar. Çok kısa süren yaşamına rağmen, THKO'nun halk kitleleri tarafından bu kadar benimsenmesinin, Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının bu kadar benimsenmesinin ana nedeni; onların halkların ana politik eğilimine uygun davranmalarıdır.

THKO kendisinden önce başlayan devrimci mücadelenin ve şiddetin gündeme gelmesinin ve halkların devrimci zor yöntemlerine yönelişinin ürünü olarak doğdu. Yani THKO'nu yaratan tarihi şartlardır, devrimci şartlardır. Fakat THKO, öncü devrimci bir örgüt olarak, halkların bu şiddetini örgütlü, bilinçli ve bir devrimci halk savaşında temelinde devam ettirmek istiyordu. THKO'nun çok kısa süren mücadelesinin, silahlı mücadelenin ve devrimci şiddetin bir savaş örgütüne dayanılarak yürütülmesi gerektiğini ortaya koyan bir dönem oldu.

1973'ten sonra devrimci hareket tekrar bulunduğu yerden doğruldu ve büyük bir atılım içine girdi. 70'li yıllarda on binleri kapsayan devrimci hareket, 1971 yılındaki silahlı mücadelenin çocuğu olarak doğdu. Böylece on binler, Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının, Mahir Çayan ve yoldaşlarının ve diğer devrimci militanların başlattıkları devrimci savaş sonucuna götürmek için mücadele hattına atıldı. THKO, tarihi bakımdan ileri devrimci bir yöneliştir. Emekçi halkların tarihi olarak ileriye yönelişi devrimci anlamını ve önderliğini Deniz Gezmiş ve yoldaşlarında buldu.

THKO ve THKP/C önderlerine karşı yürütülen, faşist devlet terörü ve devrimci önderlerin devlet tarafından katledilmesi, burjuva şiddetin en yoğun biçimde uygulanması, sermaye ve devlete karşı yürütülen devrimci şiddetin kaçınılmaz olduğunun çok açık bir kanıtı oldu. Denizlerin idam edilmesi, Mahir'lerin katledilmesi, Sinan'ların katledilmesi ve Kaypakkaya'nın işkence ile öldürülmesi, ege- men güçlere ve devlete karşı yalnızca devrimci şiddetle, yalnızca silahlı mücadele edilmesinin zorunlu olduğunu en geniş kitleye gösterdi. Devrimci önderler, katledilmeden önce, bunu anlatıyor ve söylüyorlardı: Burjuvazi ve burjuva devlet yalnızca emekçi kitlelerin devrimci zorundan anlar. Faşizm, yalnızca silahlı mücadeleden anlar. Bunun dışında bir yol önerenler, işçi sınıfının ve halkın davasına karşı en büyük suçu işlemiş olurlar.

Kızıldere'nin, 6 Mayıs'ın, Nurhak'ların tarihsel ve politik anlamı nedir? Bu önemli olayların genel anlamı; ezen ve ezilen sınıflar arasındaki mücadelenin bir çatışma ve savaş boyutu kazanmasıdır. Burjuvazi, devrimci güçleri yok etmek için bütün ordu ve polis gücünü, yargı ve yasama gücünü harekete geçirdi. Ev ev aramalar, geniş ve sürekli operasyonlar ve devrimcilere yönelik süre- kesiz avı, tekelci güçlerin ve emperyalizmin açık saldırısıydı. Kızıldere'nin, 6 Mayıs'ın ve Nurhak'ların genel tarihi ve politik önemini böyle anlamak gerekiyor. Özel olarak da, devlet tarafından yapılan katliam, devrimci şiddetin ve silahlı mücadelenin devlet iktidarını devirmek için ne ka-

dar zorunlu bir araç olduğunu kanıtladı. Devrimci önderlerin teslim olmamaları ve bu yüzden yok edilişlerinin devrimci anlamı da şudur; ezilen ve sömürülen kitleler, yalnızca silahlı mücadele ve devrimci zoru kullanarak kurtulabilirler. Kürt halkının tarihinde de gösterdiği gibi, halk kitleleri yalnızca en yaşamsal sorunlarını çözmek için değil, yaşamak için de silaha sarılmak zorundalar. Silahlı mücadele ve devrimci savaş, işçi sınıfı ve halklar için yaşamaktır, yeni bir yaşama yöneliştir, yeni bir toplumu kurmaya karar vermektir.

Türkiye ve Kürdistan'da sınıflar mücadelesinin uzun bir iç savaşta geçeceğini göremeyenler, uzun bir savaşta göze alamayanlar ve bu nedenle burjuvazinin yasal güvencesine sığınanlar, kendilerine güvenli barınak arayanlar kendi dönemliklerini "haklı"-göstermek için; Deniz'lerin mücadelesinin gerçek özünü ve amacını saptırmayı kalkışıyorlar. İleri sürdükleri gerekçenin birincisi; bütün sosyalizm kaçaklarının gösterdikleri gerekçenin aynısıdır: Koşullar değişti. Koşulların değişimi, devrimin ve devrimci yöntemlerin eskimesini değil, tersine, koşullar devrim için ve devrimci yöntemlerin başarıya ulaşması için çok daha uygun hale geldiğini gösteriyor. Türkiye ve Kürdistan'da son yıllarda gerçekleşen olaylar, süren savaş, hiç bir biçimde burjuva yasalarına sığınan devrim dönemlerini "haklı" çıkarmıyor. Son yıllarda yaşanan şiddetli çatışmalar, Deniz'lerin başlattıkları devrimci savaş yöntemlerinin ne kadar doğru yöntemler olduğunu ve kazanmak için devrimci savaş sonuna kadar götürmek gerektiğini apaçık olarak ortaya seriyor.

İllegal devrimci örgüt ve devrimci savaş yöntemlerinden vazgeçenler, emekçi kitlelerin ileriye yönelik tarihi yönelişine ters düşüyorlar. Yıkılıp gitmekte olan eski toplumsal düzen ile maddi ön koşullar oluşmuş olan, gelecek toplumu uzlaştırmaya kalkanlar, tarihsel olduğu gibi politik olarak da gericileşmekten kurtulamazlar. Halkların tarihi eğilimi, ileridir-devrimcidir. On yıllardır, bu tarihi eğilimin gelişimine tanık oluyoruz. Denizleri yaratan ve son otuz yıldır binlerce devrimci kadroyu, yiğit savaşçıları yaratan; halkların bu ileri-devrimci tarihi eğilimidir. Ancak bu ileri-devrimci tarihi eğilime uygun davrananlar, ileriye gidebilir ve halklar tarafından sahiplenirler. İster yazın, edebiyat alanında olsun, ister politik-toplumsal alanda olsun, ileriye gitmenin tek koşulu; eski dünyaya son verecek olan, halkların bu tarihi ileri yönelişine-eğilimine dayanmaktır.

THKO ve TKEP/LENİNİST, tarihi bakımdan aynı yöne giden, yüzünü geleceğe; halkların kurtuluş davasına çeviren, tarihin ileri-devrimci eğilime dayanan örgütlerdir. Bunun için TKEP/LENİNİST'li olmak; Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının, o büyük devrimci davasını savunmak ve zafere kadar savaş anlayışıyla devam ettirmektir. Başka bir ifadeyle söyleyelim; Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının mücadelesini, sağlam devrimci anlayış temelindeki TKEP/LENİNİST sürdürüyor. THKO başlattı, TKEP/LENİNİST sonuca götürecektir.

Sermayenin çok yönlü saldırılarıyla karşı karşıya kalan ve kapitalist saldırıları karşılamak için direngen bir mücadele veren işçiler, kazanmak için, mutlaka Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının mücadele azmi, kararlılığı ve boyun eğmez anlayışıyla savaşmalıdır. Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının açtıkları çığır; iktidarı ele geçirmek için ölümüne bir savaş verme çığırındır. Bir avuç devrimcinin, dünyayı değiştirme azmi ve yiğitliği, her devrimci işçiye örnek olmalıdır. İşçi sınıfı ezilen ve sömürülen bir sınıf olarak kendini kurtarmak için, mutlaka bütün ezilenleri de kurtarmak durumundadır. Bu ise, tekelci sermayeye ve faşist devlet iktidarına karşı, geniş kapsamlı bir devrimci savaş ile gerçekleşebilir. THKO, bunun nasıl olacağını gösterdi. Her devrimci işçi, Deniz'in önderlik ettiği, THKO'nun başlattığı devrimci savaş, onların devrimci yöntemleriyle hareket ederek sürdürmelidir. Başarının anahtarı, devrimci örgütün uyguladığı ve gösterdiği, devrimci zor ve silahlı mücadeleden geçmektedir.

**DENİZ YUSUF İNAN, SAVAŞA DEVAM!
YA DEVRİM YA ÖLÜM!**

HALKLARIN DEVİRİMCİ SAVAŞÇILARI

İdam edilmelerinin üzerinden yirmi beş yıl geçti; uğruna ölümü göze aldıkları halkların kurtuluş davası şimdi, çok geniş işçi ve emekçinin ortak davası oldu. Deniz, Yusuf ve Hüseyin adı, ezilen kitleler için sonsuz bir sevgi, devrimci bir başkaldırı ve savaştan devrimciler ya da devrimci savaşçılar anlamına gelir. Onlar **uzlaşmaz, isyancı ve devrimci** idiler: Şimdi bu mücadele tarzı on binlerce emekçi kitlelerin politik tarzı oldu. Halkları zafere götürecektir olan: Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in başlattıkları ve gösterdikleri mücadele yoludur.

Deniz ve yoldaşları, bir halkın baskı ve sömürden kurtulması için ilk yapılacak işin savaşçı ve devrimci bir örgütün yaratılması olduğu bilinciyle THKO'nu oluşturdu. THKO, bir devrimci savaş örgütü olarak kuruldu ve kurtuluş süreci ile devrimci savaş süreci iç içe gelişti. Böylece THKO, savaş içinde doğdu ve halkların kurtuluş savaşını geliştirmek için yola çıktı. Bugün, mücadeleden geri düşen ve burjuva yasal limanlara sığınanların küçümseyerek söyledikleri "onlar dağa çıkan bir grup inançlı-devrimci gençti" sözü THKO'nun gerçek durumunu

yansıtmaktan uzaktır: Denizlerin-Sinanların önderlik ettiği; halkların devrimci savaşıydı, bir toplumsal kurtuluş savaşıydı. THKO, ciddi bir örgütü verdiği savaş da ciddi bir savaştı. THKO, egemen sınıfa ve devlete karşı uzun sürecek bir savaş başlattı: Devlet güçleri de, halkların devrimci savaşını ezmek ve

yok etmek için bütün gücüyle harekete geçti. Yapılan çatışmalar sonucu, THKO'nun liderleri ve savaşçıları yakalandı, öldürüldü, idam edildi. Tarihin kendilerine daha fazla zaman tanımaması sonucu, başlattıkları savaş uzun süremedi; fakat uzun sürecek olan devrimci savaşın ilk temel taşlarını döşediler, en önemlisi başarının anahtarını verdiler halklara...

THKO öncesi dönem ('68 öncesi), sosyalist mücadelede uzun bir geçmişe rağmen, etkisiz bir mücadele olarak kalmıştır. Sosyalizm yaldızıyla boyanmış "sol", kemalizm görüşleri etrafında dönüp duran eski resmi komünist-sosyalist hareket, yasal mücadele, parlamenter mücadele ve barışçı mücadele yolu seçtikleri için toplum yaşamında etkin olamadı ve hiç bir iz bırakmadı. Kemalizmin aşıldığı nokta, oportünizmin ve reformizmin başladığı nokta oldu. Böylece THKO öncesi dönem, halkların kurtuluşunun nasıl olamayacağını bir örneği oldu.

Oportünist ve reformist hareketler olmayacak yöntemlerle uğraşırken, akıllarına silahlı mücadele hiç gelmedi. Burjuva şiddetin, ancak emekçi halkların devrimci şiddetiyle ortadan kalkabileceği akıllarına hiç gelmiyordu. Kendileri dışında devrimci kitleler, silahlı mücadele yoluna, devrimci şiddet yoluna yöneldiğinde, önlerine ilk çıkanlar, bu oportünist ve reformistlerden başkaları değildi. Silahlı mücadele temelindeki devrimci şiddete dayalı bir mücadelenin gelişmesinin ilk koşulu, oportünist ve reformist hareketten ayrılmak oldu. Bu anlamda THKO, bir taraftan eski uzlaşmacı, yasal, barışçı mücadele dönemine son verilmesi ve diğer taraftan halkları zafere götürecektir devrimci şiddete dayalı bir mücadele döneminin açılması temsil eder.

THKO'nun Türkiye ve Kürdistan sınıflar mücadelesi tarihine yaptığı en büyük katkı; devrimci zorun kurtuluş mücadelesindeki tayin edici rolünü göstermesi oldu. O güne kadar işçilerin, köylülerin ve gençliğin giriştiği bütün eylemler devlet güçlerinin saldırısına uğruyor, ama yasal sosyalist hareket, bu saldırılar karşısında eli

kolu bağlı olarak davranıyordu. Kendileri karşı saldırıya geçemedikleri gibi, devlet ve sivil-faşist güçlere devrimci zorun temelinde cevap veren devrimci güçlere yönelik ise karalama kampanyaları yürütüyorlardı. Mücadelenin belli bir yerinde devlet ve sivil-dinci faşist saldırılara, devrimci zorunla cevap vermek gerekiyordu.

DEVİRİMCİ ÖNDERLER ONURUMUZDUR

DENİZ GEZMİŞ

YUSUF ASLAN

HÜSEYİN İNAN

Dev-Genç bu yöntemlere başvurmakla birlikte, silahlı mücadeleye yaklaşımı, politik olarak doğru hedeflere yönelmesinin önünde engel olduğundan, daha ileri gitmek ve artık silaha sarılmak gerekiyordu. Ve daha sonra kurulan THKO, politik mücadele ve silahlı eylemde daha ileri gitmenin en iyi yolu ve aracı olarak oluştu. THKO'nun örgütsel yapısı da devrimci şiddet ve silahlı mücadeleyi yürütmeye uygun oluşturulmuştu.

Devletin halklara yönelik saldırılarına, silahla cevap vermek THKO'nun görevlerinden yalnızca biriydi; hiç bir biçimde THKO'nun kurulmasının esas gerekçesi bu değildi. THKO, kırlarda başlatmayı planladığı **halk savaşı stratejisi** ile egemen güçleri, devlet iktidarını devirmeyi ve emperyalizme bağımlılığa son vermeyi amaçlamıştır. THKO'nun kesin amacı; silahlı devrim yoluyla iktidarı ele geçirmek ve halk egemenliğini gerçekleştirmektir. Sosyalizm ise THKO'nun temel amacıydı. Ama, bunun için öncelikle, halk savaşıyla faşist devlet